

Pál első levele a korintusiakhoz 1-2. Fejezet

Pál az első versben rámutat arra, hogy ezt a levelet ő írta Szószthenésszel együtt, aki testvére az Úrban.

Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Szószthenész, a testvér...

Az ApCsel. 18-ban szintén említ az Ige egy Szószthenész nevű embert, és emlékezzünk csak vissza, mi történt Pállal Korinthusban.

Az ApCsel. 18:12-ben ezt olvashatjuk:

„Mikor pedig Gallió volt Akhája helytartója, a zsidók egy akarattal Pálra támadtak, a törvényszék elé vitték, és így szóltak: „Ez az ember arra csábítja az embereket, hogy törvényellenes módra tiszteljék az Istent.”

Amikor azonban Pál szólásra akarta nyitni a száját, Gallió ezt mondta a zsidóknak:

„Ha valami törvénytelenégről vagy súlyos büntetről volna szó, ti zsidók, a törvény értelmében meghallgatnálak benneteket.

Ha viszont rátok tartozó ügyekről, nevekről és a ti törvényetekről van köztetek vita, azt intézzétek el magatok, mert én ilyenekben nem kívánok bíró lenni.”

Aztán kiutasította őket a törvényszék elől.

Ekkor valamennyien megragadták Szószthenészt, a zsinagógai elöljárót, és ütlegelték a törvényszék előtt; de Gallió mit sem törődött ezzel.”

A zsidók tehát ütlegelni kezdték Szószthenészt a zsinagógai elöljárót, aki valószínűleg főszervezője lehetett a Pál ellen indított hadjáratnak.

Ha itt az 1Korinthus 1-ben ugyanarról a Szószthenészről van szó, mint az ApCsel 18-ban – ami elképzelhető, bár biztosra nem tudhatjuk –, ez azért érdekes, mert az ApCsel 18-ban Szószthenész még Pál ellensége, most pedig már Pál útitársa és testvére.

Pál bizonyosan azért említi meg Szószthenészt, mert sok korinthusi fülében ez a név talán ismerősen csengett.

Szószthenész esete azért is érdekes – már ha valóban ugyanarról az emberről van szó, – mert amikor valakiben a Szentlélek egyre jobban munkálkodik, és közben ő egyre inkább rádöbben saját bűnösségére, néha megesik, hogy Istenre és Isten embereire támad.

Biztosan találkoztunk már olyan emberekkel, akik nagymértékű ellenszenvvel viseltetnek Isten iránt. Mi már rég letettünk arról, hogy valaha is megtérnek, és közben azt nem vesszük észre, hogy mindez azért van, mert a Szentlélek munkálkodik a szívükben. Ezek az emberek érzik ezt, és az ellenszenvük csupán álca, hiszen kezdenek eljutni önmaguk végére, arra a pontra, ahol már nem marad más hátra, csak az, hogy Istenhez kiáltsanak. De minél inkább tudatosítják ezt, annál kétségbeesettebben hadakoznak ellene.

Pál tehát a levél elején Szószthenésszel együtt üdvözli a korinthusi gyülekezetet.

Korinthus abban az időben egy rendkívül gazdag város, a világ kereskedelmi központja volt.

Ha megnézzük a Pál korabeli világ térképét, láthatjuk, hogy Korinthus, vagyis Korinthosz a peloponészoszi félszigeten feküdt és fekszik ma is, amelyet egy keskeny földnyúlvány köt össze a szárazfölddel.

Korinthus fekvéséből adódóan azon a kereskedelmi útvonalon feküdt, amely északról, Macedóniából indult, és délen a peloponészoszi félszigeten található Akhájába tartott.

Sőt mi több, a keleti és nyugati területek közötti kereskedelmi útvonal is Korinthuson át vezetett.

Amikor a hajósok keletről nyugatra tartottak, nem szívesen hajóztak a peloponészoszi félsziget déli csücske mentén, mert azok veszélyes vizek voltak, hanem inkább elhajóztak Korinthusig, és ha nem volt nehéz a rakományuk, akkor kiemelték a hajót a vízből, és farönkökön átgörgettek a földnyúlvány másik partjára. Ez mindegy 6 kilométert jelentett. Ezután a Korinthusi öbölben ismét hajóra szálltak, kihajóztak a Földközi-tengerre, majd végül eljutottak Puteoliba, amely tulajdonképpen Róma kikötője volt.

Ennek hatására Néró császár megpróbált Korinthus mellett csatornát építeni, hogy segítse a közlekedést. Próbálkozása azonban nem járt sikerrel.

Évszázadokkal később, egészen pontosan az 1800-as években, a Szezei-csatorna építői próbálkoztak ismét ezzel, és megépítették a Korinthoszi-csatornát, amely az Égei-tengert köti össze a Korinthoszi-öböllel, és ez napjainkban is működik.

Korinthus nemcsak kereskedelmi központ volt, hanem abban az időben a filozófiai gondolkodás központja is. Létezik is egy olyan mondás, hogy korinthusi stílusban beszél, ami azt jelenti, hogy valaki nagyon érhetően, pontosan és választékosan fejezi ki magát.

A korinthusiak számára tehát elsődlegesen nem az volt a fontos, hogy ki mit mondott, hanem az, hogy hogyan mondta. Igyekeztek minél díszesebbé, minél színesebbé varázsolni beszédüket. Nagyon szerették a szónoklás művészetét, és odafigyeltek arra, hogy a szónokok mennyire képesek ékesszólóan beszélni.

Mindezek mellett azt is meg kell említenünk, hogy abban az időben Korinthus volt a világ egyik legromlottabb városa, amely egyre mélyebbre süllyedt.

Ezért egy másik mondás is fűződik a város nevéhez.

Ha valakiről ugyanis azt mondták, hogy úgy él, mint egy korinthusi, akkor egy részeges, kicsapongó, züllött életmódot folytató emberre gondoltak.

Azonban ebben a pogány városban volt egy gyülekezet.

...az Isten gyülekezetének.

A görög eredetiben a gyülekezet szó helyén az 'ekklészia' szó áll, amely a görögben gyakran előforduló szó, és általában a városi tanácsot hívták 'ekklésziá'-nak, a kijelölt városi vezetőket.

Korinthusban is volt egy ilyen városi tanács, amely ugyanezt a nevet vislte.

Az 'ekklészia' szó azonban gyülekezetet is jelentett: azokat az embereket, akiket Isten arra hívott, hogy Istennel együtt uralkodjanak.

Az 'ekklésziá' szót tehát gyülekezetként is szokták fordítani, de tulajdonképpen azt jelenti, hogy azok, akiket uralkodásra hívtak el.

...Az Isten gyülekezetének.

Pál nem azt írja itt, hogy Korinthus gyülekezetének, és szerintem hibát követünk el, ha úgy beszélünk egy gyülekezetéről, mintha az egy ember gyülekezete lenne.

Pál azt mondja, hogy

...az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van.

Mi pedig Isten gyülekezete vagyunk, amely Santa Annaban, Dél-Kaliforniában van. De nem mi vagyunk Isten egyedüli gyülekezete itt, hiszen Istennek több gyülekezete is van ebben a városban. Fel kell ismernünk azt, hogy mi mindannyian egyek vagyunk Krisztusban.

Ugyanakkor nem szabad azt gondoljuk, hogy Isten csak egy bizonyos formában képviselteti magát egy adott területen.

Sajnos sok gyülekezet hajlamos arra, hogy azt gondolják, hogy Istennek csak egyetlen gyülekezete lehet egy adott területen, ez pedig természetesen az ő gyülekeztük, az összes többi gyülekezet pedig kizárandó, elvetendő Babilon.

Eközben pedig meg vannak győződve arról, hogy bárhová is mennek, bárhol is alapítanak egy új gyülekezetet, azon a területen is ők lesznek Krisztus testének egyedül képviselői.

De nagy ostobaság lenne, ha mi is így gondolkodnánk!

Csak egy valaki mondhatja azt a gyülekezetéről, hogy ez az én gyülekezetem, ez pedig Jézus Krisztus.

Mi pedig mindannyian az Ő egyházának részei vagyunk, Krisztus testének tagjai.

Ehhez az egyházhoz azonban nem lehet tagsággal csatlakozni.

Ahhoz, hogy tagjai lehessünk Krisztus testének, újjá kell születnünk. Nem fizikai értelemben, hanem a Lélek által.

Tehát Isten óvjon bennünket attól, hogy Isten egyedüli képviselőjünként tekintsünk önmagunkra.

Pál az 1Kor. 12.1-ben ezt mondja:

A lelki ajándékokra nézve pedig...

Az ezt megelőző 11 fejezeten keresztül Pál a testi dolgokkal foglalkozik. Például az 1:11-ben ezt írja:

Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek.

Pál tehát tudta, hogy a korinthusiak civakodtak egymással, hogy megoszlás volt közöttük, és hogy egyéb testies dolgokkal is foglalkoztak. A levél első felében pontosan ezekre a testies dolgokra tér ki azért, hogy kijavítsa ezeket, és csak ezután beszél a lelki dolgokról a 12. fejezetben.

Megemlíti a szeretetet, amely mindenképp fölényes, majd levelének utolsó felében a feltámadás erejéről ír.

Ahogy már említettem, Pál először rámutat bizonyos testies dolgokra a korinthusi gyülekezetben, többek között arra, hogy megoszlás volt a tagok között. Talán ezért sem véletlen az, hogy az 1Kor. 1:2-ben Pál így üdvözli a gyülekezetet:

...az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van.

Talán ezzel is megpróbálja ráébreszteni a hívőket, hogy ők egyek Jézus Krisztusban, mindannyian Krisztus testének részei és Isten egyetemes egyházának tagjai.

...az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek...

A „megszenteltek” görög szótöve a 'hagiosz', amit szentként szoktak fordítani. A 'hagiosz' szó azonban olyan embert jelent, akit Isten félretesz magának, hogy rajta keresztül megvalósítsa az Ő különleges céljait.

Amikor az Ószövetségben elkészült a szent sátor, és annak minden kelléke, a kellékeket is megszentelték, ami annyit jelentett, hogy ezeket a kellékeket csakis a szent sátorban lehetett használni, csakis az Isten által előírt célra.

De nézzük csak meg, hogy mi történt Dániel könyve 5. fejezetében Belsazar király lakomáján.

Ezen a lakomán a király ezer főrangú emberével együtt bort ivott. A bortól már kissé megrészegedve megparancsolta embereinek, hogy hozzák elő azokat az edényeket, amelyeket apja, Nebukadonozzor hozott el a jeruzsálemi templomból.

Ezután azokból kezdtek el inni a bort, miközben saját isteneiket dicsőítették. Ezzel azonban megszenteltelenné tették azokat a kellékeket, amelyeket csakis Isten templomában lehetett volna használni Isten dicséretére.

Ennek hatására jelentek meg egy emberi kéz ujjai és írni kezdtek a királyi palota falára.

Az Úr pedig még aznap éjjel kiöntötte ítéletét Belszár királyra.

Isten a te életedet is megszentelte, félretette magának, hogy azon keresztül az Ő tervét valósítsa meg.

Azt mondja tehát Pál, hogy:

az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, azoknak, akiket Isten kihívott ebből a világból.

Isten segítsen nekünk abban, hogy a szent edényeket, amelyeket Isten már félretett magának ne a saját elképzeléseink szerint használjuk fel.

...azoknak, akiket ő elhívott és saját népévé tett...

A Károli fordításban pedig ez így szerepel: „*az elhívott szenteknek,*”. A görög eredeti szerint egészen pontosan azt írja itt az Ige, hogy „*azoknak, akiket szenteknek hív*”. És ez egy fontos momentum: Isten szenteknek hív bennünket.

Szomorú dolog az, hogy egyes egyházakban bizonyos kiemelt személyeket neveznek szenteknek, pedig a Biblia szerint minden hívő szent. Isten az Ő Igéjében minden hívőt szentnek nevez. Vagyis azt hogy ki legyen szent, nem az emberek döntenek el, pedig ezt látjuk már évszázadok óta.

...akiket ő elhívott és saját népévé tett; mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő Uruk és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják...

Pál ismét kihangsúlyozza, hogy ha az emberek bárhol a világon Isten nevét hívják segítségül, és Istenhez kiáltanak, akit Uruknek tekintenek, Ő ugyanaz az Isten aki a mi Urunk is.

Ezzel szemben egyesek megpróbálják kisajátítani Istent. Ez azonban megoszlást okoz.

Korinthusban is egy ehhez hasonló pártoskodás indult el, amelyet az 1 Kor. 1:12-ben látunk:

Mindenki így beszél köztetek: – írja Pál – „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.

Ez egyáltalán nem volt helyénvaló, és Pál szerette volna megszüntetni ezt a pártoskodást a korinthusiak között.

...kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

A kegyelem szó gyönyörűséget jelent, az adakozás gyönyörűségét, amikor azok kapnak, akik ezt nem érdemlik meg.

Úgy tűnik a kegyelem Pál egyik kedvenc szava volt, sokat foglalkozik vele az Újszövetségben.

A kegyelem egy szokványos köszöntési mód volt a görögöknél. Reggelente pl. nem úgy köszöntötték egymást, hogy 'Jó reggelt!' vagy 'Szia!', hanem azt mondták: 'Kegyelem!' A tipikus zsidó köszöntés pedig a 'Shalom!', vagyis 'Békesség!'.

Pál tehát fogja ezt a két elterjedt köszöntési módot – a zsidókét és a görögökét – és leveleiben összekapcsolja őket.

...kegyelem néktek és békesség...

Ez a két szó Pál leveleiben mindig ebben a sorrendben fordul elő, és bizony ez a helyes sorrend. Az ember ugyanis addig nem talál igazi békességre, amíg meg nem tapasztalta Isten igazi kegyelmét.

Hadd mondjam el, hogy én hívőként is, éveken át éltem úgy, hogy nem tapasztaltam meg Isten békességét, mert nem ismertem Isten kegyelmét. Miután azonban megismertem Isten kegyelmét, megtapasztalhattam az ő békességét is.

...kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Vegyük észre, hogy Pál levelének első 10 versében tízszer említi meg Jézus Krisztus nevét. Pál tehát valóban nagy hangsúlyt fektet arra, hogy lerakja hitünk alapjait Jézus Krisztusban.

Mit mond a hármas vers végén?

Az Úr Jézus Krisztustól.

Az Úr Jézus Krisztus kifejezésben az 'ÚR' nem Jézus neve, hanem ez a szó az ő rangját jelzi. Ő tehát az Úr, görögül 'kyriosz'.

A Jézus név a héber 'Jesua' görög változata, ami annyit jelent, hogy 'Jehova az Üdvösség'.

A Máté 1:21-ben ezt mondja az angyal Józsefnek:

„Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Vagyis a nevét a jövőbeni feladata alapján kapta: 'Jehova Sua', azaz 'Jehova az Üdvösség'.

A Krisztus név szintén Jézus jövőbeni feladatára utal, ugyanis a héber 'Messiah' szónak felel meg, ami azt jelenti: 'Messiás', azaz Szabadító.

Tehát ne gondoljuk, hogy 'Úr Jézus Krisztus' kifejezésből az egyik Jézus keresztnéve, a másik a családneve...

Pedig sokan gondolják ezt, mert nem tudatosítják, hogy Jézus Krisztusnak nem a neve az ÚR szó, hanem a rangja, amely azt mutatja, hogy milyen helyet foglal el a velünk való kapcsolatban.

Jézus a Lukács 6:46-ban a következőket mondja:

„Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?”

Filippi 2:9:

„Azért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Vissza a korintusi levélhez:

Hálát adok értetek Istennek mindenkor, azért a kegyelemért, amely nektek a Krisztus Jézusban adatott.

Mert a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok...

A görög eredetiben, a meggazdagodtatok szó helyén egy nagyon érdekes kifejezés a 'plutosz' áll, ami gazdagságot jelent. Ebből származik a plutokrata, ami pedig gazdagot, jómódút jelent.

Pál tehát azt mondja, hogy ti mindenben meggazdagodtatok Jézus Krisztusban. Putokratákká váltatok, vagyis, hihetetlenül gazdagokká.

És valóban micsoda gazdagság a miénk Jézus Krisztusban!

...meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben.

„Minden beszédben...” Ugye mindenek előtt ez érdekelte a görögöket!

De Pál azt írja, hogy nemcsak beszédben, hanem minden ismeretben is meggazdagodtak.

...amint a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödött bennetek.

Pál a korinthusiakhoz írt második levélben a korinthusi gyülekezetet saját ajánló leveleként emlegeti.

Ezt írja a 2Kor. 3:1-ben:

„Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló vagy tőletek kapott ajánlólevelekre?”

A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.

Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira.”

A korinthusiak tehát egész életükkel tanúbizonyságot tettek Jézus Krisztusról, és az életükkel bizonyították Jézus Krisztus igéjének igazságát. Annak az igazságát, amit hirdettek.

Azért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok.

Számomra érdekes az, hogy Pál a korinthusiaknak írt levelében megemlíti azt, hogy nincs hiányuk semmiféle kegyelmi ajándékban.

Pál ebben a levélben három fejezetnyi hosszúságban a Lélek kegyelmi ajándékairól beszél, és arról, hogy hogyan nyilvánulnak meg ezek az ajándékok, és hogy hogyan kell helyesen bánni ezekkel.

Mert bár nem szenvedtek semmiféle hiányt a kegyelmi ajándékokban, sajnos rosszul használták azokat.

Pál tehát azért ír a 12., 13. és 14. fejezetekben a kegyelmi ajándékokról, hogy megállítsa a velük való visszaélést.

Számomra az is érdekes, hogy Pálnak pont a korinthusi gyülekezetet kellett megfeddenie a testiessége miatt, egy olyan gyülekezetet, amelynek minden kegyelmi ajándéka megvolt.

Sajnos hajlamosak vagyunk egy olyan téves elképzelést dédelgetni, mely szerint, ha valaki használja a kegyelmi ajándékait, akkor ő bizonyosan mindenkinél igazabb és szentebb ember.

Sőt azok is, akiknek az életükben megnyilvánulnak a kegyelmi ajándékok, hajlamosak magukévá tenni ezt a hozzáállást, és mindenki másra úgy nézni, mintha ők mindenkinél lelkibbek lennének, és szerintük ha te is olyan lelki lennél, mint ők, akkor a te életedben is működnének ezek a kegyelmi ajándékok.

Sokan napjainkban is hatalmas feneket kerítenek a lelki ajándékoknak. Fennhangon hirdetik, és hatalmas zajt csapnak körülötte.

Én azonban az évek során azt vettem észre, hogy sokan azok közül, akik ezt teszik, ugyanúgy, mint annak idején a korinthusi gyülekezetben, nagyon is testesek, és nem a Lélekben járnak.

Az ilyenek nagyon nyilvánvalóan testesek.

Bár folyamatosan a Szentlélekről, a Szentlélek kenetéről, a Lélek ajándékairól beszélnek, ha megnézed az életüket, mégiscsak azt látod, hogy testben járnak, nem pedig Lélekben.

Ezért nagyon hasonlíthatanak a korinthusi gyülekezethez, hiszen ők sem szűkölködtek a karizmákban, Pál mégis kénytelen volt megfeddeni őket, mert egyre inkább eluralkodott a testiesség közöttük.

Sajnos sokan hajlamosak arra, hogy a Lélek ajándékaira játékszerként tekintsenek, amelyekkel jól elszórakoztathatják magukat.

Kérlek, hogy ebből most ne azt a következtetést vond le, hogy én ellenzem a Lélek ajándékait, mert ez nem így van.

Én hiszek a Lélek ajándékaiban, hiszek abban, hogy ezek napjainkban is megvannak, mégpedig mindegyik lelki ajándék. Sőt mi több, én arra vágyom, hogy még több lelki ajándék nyilvánuljon meg az életemben.

Én is vágyom a lelki ajándékokra, ahogy erre Pál is buzdít bennünket. Vágyom rá, hogy az Úr használja az életemet, de szeretném, hogyha Isten úgy használna engem, hogy ezzel nem magamra vonnám az emberek figyelmét, hogy nem én magasztalódnék fel.

Nem szeretnék a testben járni, hanem lélekben akarok járni.

Pál tehát mintegy örömmel konstatálja a hetedik versben, hogy a korinthusi gyülekezet nem szenved hiányt semmiféle kegyelmi ajándékban.

...miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok...

A megjelenés szó helyén a görögben az 'apokalypszisz' szó áll. Ugyanez a szó fordul elő a Jelenések könyvében is Jézus Krisztus megjelenésére.

...aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján.

Pál tehát itt a jövőről beszél, hogy feddhetetlenek lesznek az Úr Jézus napján.

Júdás levelében ugyanezt a gondolatot találjuk a 24. versben:

„Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel.”

Amikor majd mindannyian ott állunk Isten ítélőszéke előtt, és hirtelen elhangzik a nevem, én odalépek Isten elé, Isten pedig azt mondja: „– Olvassátok fel a vádiratot ezzel az emberrel szemben!”

És akkor Jézus majd odaáll mellém, és ezt mondja: „– Atyám, nincs ez ellen az ember ellen vádirat, mert ő az enyém.”

Elhíhetitek, hogy én abban a pillanatban dicsérni fogom Istent, mert Jézus engem feddhetetlenül, hibátlanul mutat majd be az Atyának.

Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.

A görög eredetiben az a szó, amit mi itt közösségnek fordítottunk, nem más, mint a 'koinónia' kifejezés, amelyet tulajdonképpen nagyon nehéz lefordítani, mert nagyon sok mindent jelent egyszerre: jelent ez közösséget, valamit, ami közös, és az is benne van, hogy megosztunk egymással dolgokat.

A magyarban nem létezik rá egyetlen szó, amely ugyanígy kifejezné ennek a szónak gazdag jelentésvilágát. Ezért tehát a 'koinónia' szóra különböző kifejezéseket használunk a fordításban, amelyek segítenek megközelíteni ennek a jelentését.

Isten tehát elhívott bennünket az ő Fiával, Jézus Krisztussal való közösségre.

Ez azért izgalmas, mert azt jelenti, hogy Jézus mindenét megosztja velünk. Vagyis, minden, ami az Övé, az enyém is. Én Isten örököse vagyok, és Jézus Krisztus társörököse, mert Ő mindenét megosztja velem.

Máté 25:34: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.”

Ha azonban mi mindent megosztunk Jézus Krisztussal, ez nemcsak azt jelenti, hogy mindene az enyém, hanem azt is jelenti, hogy mindenem az Övé. Az ember azonban hajlamos elzárkózni ez elől a felismerés elől. Nagyszerű elképzelés, hogy minden, ami Jézusé, a miénk is, azt azonban már kevésbé akarjuk tudomásul venni, hogy minden, ami a miénk, az Jézusé is. Inkább tíz körömmel kapaszkodunk a dolgokba.

Pedig fontos, hogy őszintén elmondhassuk: – Uram, te a Te javaidnak sáfárává tettél engem amikor mindketten beléptünk ebbe a közösségbe. Adj nekem bölcsességet, hogy jó sáfárod lehessenek.

A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérlek titeket testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.

Pál tehát a tizedik verstől kezdődően rátér bizonyos kérdésekre, problémákra, itt például a megosztás problémájára, és könyörög nekik, hogy legyen újra egység közöttük.

Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek.

Úgy értem ezt, hogy mindenki így beszél köztetek: „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.”

Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszített meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?

Egyfajta pártoskodás indult tehát el a korinthusi gyülekezetben. Egyesek azt mondták, hogy én Pálé vagyok, és ezek valószínűleg azok voltak, akik azt mondták, hogy én továbbra is kegyelemben akarok élni.

De az is elképzelhető, hogy azok mondták magukról, hogy „én Pálé vagyok”, akik visszaéltek Isten kegyelmével, kicsapongó életet éltek, de közben a kegyelemmel takaróztak, és amikor valaki kérdőre vonta őket életmódjuk miatt, akkor azt mondták: „– Mi kegyelemben élünk, mi Pálé vagyunk.”

Elképzelték, hogy az értelmiségiek pedig azt mondták, hogy ők Apollóshoz tartoznak.

És mindig akadnak olyanok, akik szeretnék visszamenni az alapokhoz, ők pedig valószínűleg azt mondták, hogy Péterhez tartoznak, vagyis Kéfáshoz.

Ugyanakkor mindig vannak olyanok, akik mindenki másnál szentebbnek tartják magukat, és úgy érzik, hogy csak ők Krisztus követői. Elképzelték, hogy ők mondták azt magukról, hogy: „– Mi pedig Krisztuséi vagyunk.”

Hát részekre szakítható-e Krisztus?

Olyan szomorú, amikor az emberek darabokra szaggatják Krisztus testét.
Nagyon szomorú az, amikor engedjük, hogy a jelentéktelen nézeteltéréseink miatt megosztás legyen Krisztus testében.
Pedig erre nincs szükség csak azért, mert más a véleményünk bizonyos dolgokban.

Én el tudom fogadni, hogy másnak más véleménye van bizonyos dolgokról.
Például el tudom fogadni, ha te nem pont ugyanúgy értelmezed az Igét ahogy én, vagy nem pont úgy gondolkodsz a bemelegítésről ahogy én.
Ha pl. nem szeretnéd, hogy teljesen bemelegítslek, hanem azt akarod, hogy csak egy kicsit hintselek meg vízzel, rendben van, ezt is megteszem.

Amikor tehát egy adott kérdésben nem egyezik a véleményünk, fontos, hogy ezt szeretetben el tudjuk fogadni, ahelyett, hogy megosztást szítunk a gyülekezetben.

Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszített meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?

Pál így folytatja:

Hát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt, nehogy azt mondhasa valaki, hogy az én nevemre keresztelkedtetek meg.

Akik azt mondják magukról, hogy Krisztuséi, sokszor épp a keresztség kérdéskörének kapcsán szítanak megosztást a gyülekezetben. Vitába szállnak veled a vízkeresztség kérdésében, és azt mondják, hogy amíg meg nem keresztelsz, tehát be nem merítkezel, addig nincs üdvösséged.

Ezért a gyülekezetben található medencében mindig van víz, hogyha valaki megtér, azonnal bemelegíthessék, hogy így valóban üdvösségre jusson. Ezt nevezik ők keresztség általi újjászületésnek, és ez nagyon fontos számukra.

És ugye nem ajánlatos máshol bemelegíteni. Mert ha valaki a gyülekezetben tér meg, akkor ott azonnal be kell merítkeznie, hogy újjászülessen, és a mennybe kerülhessen.
Nem szabad elindulni a tengerpartra, hogy ott legyen a bemelegítés, hiszen mi történik, ha valaki útközben meghal egy autóbalesetben? Az ő tanításuk szerint, amíg nem merítkezett be, nincs üdvössége, tehát nem jut a mennybe.

Ha azonban bemerítkezés nélkül nincs üdvösség, akkor a 14. és 15. versben Pál istenkáromló dolgokat állít.

Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt, nehogy azt mondhasssa valaki, hogy az én nevemre keresztelkedtetek meg. Igaz, megkereszteltem még Sztefanász házanépét is, rajtuk kívül azonban nem tudom, hogy mást is megkereszteltem volna. Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdesse.

Ez egy bámulatos kijelentés Pál tollából, amely egyszer s mindenkorra cáfolja a keresztség általi újjászületés tanítását.

A bemerítkezés nem más, mint egy külső jele annak a belső munkának, amelyet a Szentlélek elvégzett az életemben. Amikor bemerítkezem, kijelentem, hogy a régi életemnek vége, az óemberem halott, és most már új életet élek, és a Lélekben járok.

Ha azonban nem ezt az új életet élem, és nem a Lélekben járok, a vízkeresztségem nem is volt igazi. Ha mindenféle veszekedésekbe bonyolódsz azért, mert valaki nem hisz a keresztség általi újjászületésben, és abban, hogy a megtérés után azonnal be kell merítkezni ahhoz, hogy valaki üdvözülhessen, akkor engem nem érdekel, hogyha százszor merítkeztél is be, mert nem látom a Lélek szerint való élet gyümölcsét az életedben.

Hogy mire gondolok?

Az 1Kor. 13 értelmében például a szeretetre, amely nem állítja erőszakosan a maga igazát.

És az ember bizony hajlamos táborokra szakadni és pártoskodni, amikor a testben jár.

J. Cambel Morgan, egy híres amerikai lelkipásztor egyszer azt mondta: „– Én észrevettem, hogy minél lelkibb valaki, annál kevésbé gondolkozik cselekedetekben.”

Ha Pál kimondottan napjaink egyházának írta volna meg levelét, amikor a pártoskodás kérdésköréhez ér, valószínűleg valami ilyesmit írt volna:

„Egyesek közületek azt mondják, hogy baptisták, mások azt, hogy presbiteriánusok vagy episzkopálisak, vagy nazarénusok, és vannak olyanok, akik azt mondják, hogy mi vagyunk Krisztus egyháza.”

Ezután Pál ugyanúgy feltenné a kérdést, hogy hát részekre szakítható-e a Krisztus?

És arra bátorítana mindannyiunkat, hogy legyünk egységben, és ismerjük fel, hogy mi mindannyian egyek vagyunk Krisztusban.

Visszatérve a 17. vershez:

Mert nem azért küldött engem Krisztus – mondja Pál –, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdesse, de nem bölcselkedő beszéddel...

Vegyük észre ezt! A Korinthusiak számára nagyon fontos volt a beszéd, a filozófusok nagyon ügyesen bántak a szavakkal.

Pál azonban azt mondja:

...de nem bölcselkedő beszéddel, hogy a Krisztus keresztje el ne veszítse erejét.

Nehogy a bölcselkedő beszéd vonzza az embereket, hanem inkább a Szentlélek munkája vigye őket közelebb Istenhez.

Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.

Sok görög, sok filozófus szemében a keresztről való beszéd bolondság volt csupán. Az ApCsel. 17-ben olvashatunk arról, hogy amikor Pál Athénban beszélt az epikuroszi filozófusoknak, és beszédében eljutott Jézus Krisztus feltámadásáig, egyesek gúnyolódni kezdtek, és elutasították Pál tanítását Jézus kereszthaláláról és feltámadásáról.

Ők is bolondságnak tartották a keresztről való beszédet.

Te vajon mit gondolsz Jézus Krisztus keresztyéről? Fontos, hogy ezt a kérdést feltedd önmagadnak!

Mert meg van írva: „Elvesztem a bölcsék bölcsességét, és az értelmesek értelmét elvetem.” Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? – Itt Pál a görög filozófusokra utal. – Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét?

De bizony azzá tette. Elég, ha csak megnézem az evolúció-elméletet, és megvizsgálom a mellette szóló állítólagos bizonyítékokat. Arra a következtetésre jutok, hogy nem is léteznek átmeneti élőlény-formák, és látom, hogy mégis mennyire elszántan próbálják ezt az elméletet népszerűsíteni, és próbálják velünk elhitetni, hogy ez a világ bölcsessége.

Azt látom, hogy Isten valóban bolondsággá tette a világ bölcsességét. Egyszerűen bolondság azt elhinni, hogy egy amőbaszerű élőlény addig mutált és addig változott, amíg meg nem jelent az idegközpont, és valahogy kifejlődött az a szem, amivel ma láthatunk.

Teljesen felfoghatatlan számomra, hogy hogyan lehet ezt elhinni.

Isten bizony bolondsággá tette a világ bölcsességét. Nem is kell már képregényeket olvassunk, elég, ha az evolúcióról szóló irodalmat olvasgatjuk.

Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét?

Nem tudom, hogy tudtátok-e, hogy amikor először megjelent a fürdőkád, mindenütt figyelmeztették az embereket, hogy milyen veszélyes a fürdőkád használata. Számos

tudós nyomására Amerikában több városban is olyan rendeletek születtek, amelyek megtiltották a fürdőkád használatát.

És az is érdekes, hogy a tudományos könyveket időnként át kell írni, mert az úgynevezett tények, időnként megváltoznak.

Példának okáért hadd említsem meg, hogy amikor én jártam iskolába, állítólagosan kétmilliárd éves volt a Föld, ma azonban tényként kezelik, hogy a Föld tizekét milliárd éves. Pedig azóta azért nem telt el tízmilliárd év. Olyan öreg azért nem vagyok.

Érdekes azonban, hogy a Bibliát soha nem kellett tartalmában frissíteni. Igen, születtek újabb fordítások, hogy érthetőbbé tegyék a Biblia nyelvezetét, de tartalmi változtatások nem történtek, hiszen erre semmi szükség.

Isten bolondsággá tette e világ bölcsességét.

Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében...

Isten az igazi bölcsesség forrása. A Kolossé 2:3-ban Pál azt írja, hogy Jézus Krisztusban van elrejtve a bölcsesség és az ismeret minden kincse.

De nézzük csak meg még egyszer, hogy mit ír Pál az 1Kor. 1:21-ben:

...a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent...

Ez nagyon érdekes, mert ha valaki igazán bölcs, az nem tudja letagadni Isten létezését.

Sok ember napjainkban azt mondja magáról, hogy ő agnosztikus. Ők nem tagadják Isten létezését, hanem inkább azt vallják, hogy ezt nem tudhatjuk biztosan.

Érdekes, hogy a világ a saját bölcsessége útján nem ismerheti meg Istent.

Ugyanakkor még egy kisgyerek is megismerheti Istent.

Ha jól emlékszem, épp Cófár mondta Jóbnak a Jób 11:7-ben, hogy ki tudod-e találni, hogy mi az Isten titka, a Mindenható tökéletességéig eljuthatsz-e?

A válasz az, hogy nem, mert ha földi alapról indítasz, nem érheted el Istent.

Pedig erről szól a vallások története is. Az ember egy véges, földi alapról kiindulva próbálja meg elérni a végtelent. Ebből adódóan azonban a vallások eleve halálra vannak ítélve.

Isten azonban megmutatta magát nekünk Jézus Krisztuson keresztül, hogy ez az egész nem arról szól, hogy az ember megpróbálja elérni Istent, hanem arról, hogy Isten nyúl ki az emberek felé.

A végtelenből indul mindez, és halad a véges felé, nem pedig fordítva. Tehát Istent nem emberi bölcsességgel és erőlködéssel találjuk meg.

A világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében.

Úgy találhatjuk meg Istent, hogyha megnézzük az Ő kinyilatkoztatását az emberek felé. Ez pedig gyakran éppen az igehirdetésen keresztül érkezik.

Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.

Tehát Isten az igehirdetésen keresztül mutatta meg magát az embereknek, hogy azok üdvözülhessenek.

És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság.

Még a tanítványok is megütköztek azon, hogy Jézus Krisztust keresztre fogják feszíteni. Márk evangéliumának 8. fejezetében, miután Péter megvallotta Jézusról, hogy ő a Krisztus, Jézus először szólt nyíltan haláláról és feltámadásáról.

A Márk 8:31-ben a következőket olvashatjuk: *„És tanítani kezdte őket arra, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vettetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.*

Jézus nyíltan beszélt erről a dologról. Péter ekkor magához vonva őt meg akarta dorgálni...

Péter maga is megütközött azon az elképzelésen, hogy Jézusnak meg kell majd halnia a kereszten. Nagyon sok zsidó számára egészen a mai napig Jézus keresztre feszítése a megütközés köve, mindannak ellenére, hogy ott van előttük a 22. Zsoltár és az Ézsaiás 53.

Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége.

Mert az Isten „bolondsága” bölcsebb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél.

Isten „bolondsága”, vagyis a keresztről szóló beszéd, bölcsebb az emberek bölcsességénél – mondja Pál. És az Isten erőtlensége erősebb az emberek erejénél.

Mert nézzétek csak a ti elhívásokatokat, testvéreim; nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcsek, hatalmasok vagy előkelők.

Sőt azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszegyenítse az erőseket.

Én is ezzel tudom csak megmagyarázni, miért vagyok éppen én a lelkipásztora ennek a gyülekezetnek.

Mert azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcseket.

És a mi gyülekezetünk is megszégyeníti a bölcseket. Mindenfelől érkeznek, hogy tanulmányozzanak bennünket, hogy meglássák, mi a titka annak, hogy olyan sokan járnak ide.

Megvizsgálják, hogy milyen programokat szervezünk, milyen technikákat vetünk be.

Azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszégyenítse az erőseket...

Isten az egyszerű dolgokat használja.

...és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket...

De miért is?

...hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt.

Ugyanis ha Isten az erőseket, az előkelőket választotta volna ki, ezek az emberek önmaguknak adnák a dicsőséget.

Isten pedig nem akarja, hogy az emberek saját erejükkel kérkedjenek. Úgyhogy a gyengéket, a lenézetteket, az egyszerű embereket használja, mert szeretné, ha neki adnák a dicsőséget azért a munkáért, amit Ő végez el.

Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá.

Istennek egy olyan megoldást kellett találnia bűneink megbocsátására, ami igazságos. Vagyis egy olyan megoldást, amelyben úgy tesz bennünket igazzá, hogy közben igazságérzetét is megelégíti.

Ez azonban cseppet sem egyszerű. Hiszen hogyan bocsáthatja meg egy igazságos Isten az emberek bűneit?

Ha az ember alaposan megvizsgálja ezt a kérdést, rögtön rádöbben arra, hogy ez nem kis probléma elé állította Istent, de az ÚR megtalálta a megoldást, mégpedig a keresztben.

Isten ugyanis elküldte a Fiát, hogy magára vegye a bűneinket, és magára vegye a bűneinkért járó büntetést is. Ezért kellett mind fizikai, mind lelki értelemben meghalnia, mert ez a bűn következménye.

A kereszten egy lelki értelemben vett halált is halt Jézus Krisztus, amikor azt kiáltotta: „Én Istenem, miért hagytál el engem?” Abban a pillanatban megtapasztalta, hogy milyen elválasztva lenni az Atyától.

És mindezt a mi bűneink miatt kellett megtapasztalnia.

De Jézus a kereszten fizikai értelemben is meghalt. Kilehelte a lelkét.

Megint csak azért, mert a mi bűneinkért neki kellett bűnhődnie, mert ő vette magára a mi bűneinket, hogy ő kapja ezekért a büntetést helyettünk.

Mivel tehát Jézus elszenvedte a bűneinkért járó büntetést, ha hiszek Jézus Krisztusban, Isten megbocsátja a bűneimet. Ez így igazságos megoldás, hiszen valaki már megkapta a büntetést helyettem. Ez a valaki pedig nem más, mint Jézus Krisztus.

A Róma 1:16-ban ezt írja Pál: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is...”*

Majd hozzáteszi:

...mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne.

Ez pedig egy olyan igazság, amely nem az én cselekedeteimre és teljesítményemre épül, nem arra, hogy bizonyos törvényeknek mennyire tudtam megfelelni, nem egy mások által felállított mércére, hanem Jézus Krisztus munkájára, arra, amit Ő értem tett. Ezért ez az igazság biztos és tartós.

Ha az én igazságom az én cselekedeteimre épülne, bizony nem mindig mehetnék be Isten jelenlétébe, mert akkor nem volna állandó az igaz voltom Isten előtt.

Engem azonban az Atya Jézus Krisztus cselekedete miatt lát igaznak, és ez mindent megváltoztat.

A 2Kor. 5:21-ben a következőket írja Pál:

„Mert azt, aki nem ismert bünt, Isten bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

Ezért írja Pál a Filippi 3:8-ban:

„Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.

Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem, és hogy kitűnjék rólam őáltala, hogy nem saját igazságom van a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján.”

Jézus Krisztus tehát Isten igazsága.

Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé.

Nekem erőre van szükségem a bűn felett, a testem felett. Már nem akarok a test szerint élni, de újra és újra szembesülnöm kell a test erejével, ahogy az megpróbálja irányítani az életem.

Próbálkozom, és minden erőmmel megfogadom, hogy ellenálok, és ígéreteket teszek, de csak azt tudom mondani, amit Pál is a Róma 7:24-ben:

„Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!”

Mivel most már Krisztusban vagyok, az óemberemet halottnak tekinthetem. Az óemberem is meghalt ott Krisztussal együtt a kereszten.

Amikor bemelegítenek engem, és a víz alá merülök, szimbolikusan is eltemetem a régi életem és az óemberem. Ahogy kijövök a vízből, mintegy feltámadok Jézus Krisztussal együtt, hogy most már az új életemet éljem a Lélek szerint.

És ahogy a Lélekben járok, Isten Jézust megszentelődéssé teszi számomra.

Isten Krisztust a mi megváltásunkká tette. Én korábban a bűn rabszolgája voltam, de Jézus Krisztus megvásárolt engem a kereszten, úgyhogy most már új gazdám van, őhöz tartozom.

...hogy amint meg van írva: „Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.”

Én sem tudok mással dicsekedni, csak Jézus Krisztus keresztyével, és az ő befejezett munkájával, melyet értem vitt véghez.

Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét.

Pál nem úgy tanított, mint a filozófusok. Nem próbálta szép szavakkal levenni a lábukról a görögöket, nem így próbálta rábeszélni őket, hogy higgyenek Jézus Krisztusban, hogy fogadják be őt.

Nem tudom, hogy van-e egyáltalán helye az ékesszólásnak itt, a pulpituson. Pál pulpitusán nem volt. Hiszen mit mond Pál?

Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét.

Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről.

Ez az, ami mindannyiunkat összeköt: Jézus Krisztus, aki meghalt értünk a kereszten.

És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok.

Pálnak meglehetősen megrázó élményekben volt része, mielőtt Korinthusba látogatott.

Amikor Galáciában tartózkodott, onnan Ázsiába szeretett volna tovább indulni, de a Szentlélek megakadályozta ebben, és Pál olyan beteg volt, hogy lábra se tudott állni.

Az ApCsel. 16:9-ben azt olvashatjuk, hogy egy éjjel látomás jelent meg Pálnak. Egy makedón férfi állt előtte és ezekkel a szavakkal kérte őt: „Jöjj át Makedóniába, és légy segítségünkre!”

Pál így is tett. Mikor eljutott Filippibe, a sokaság rájuk támadt. Pált és Szilászt megverték, majd börtönbe vetették. Ahogy éjfél tájban a börtönben énekel magasztalták Istent, hirtelen földrengés támadt és minden ajtó kinyílt. Isten kiszabadította Pált és Szilászt a börtönből, ők pedig elhagyták Filippit. Ekkor Pál Thesszalónikába ment, ahol beszédének hallatán zavargás tört ki, úgyhogy menekülnie kellett.

Így jutott el Béreába. A thesszalónikai zsidók azonban követték őt és ott is fellázították és felizgatták a sokaságot, úgyhogy Pálnak tovább kellett mennie, és így jutott el Athénba.

Amikor ott felszólt az Aeropágoszon, egyesek kigúnyolták, miközben Jézus Krisztus igazságát hirdette.

Majd így érkezett Korinthusba, erőtlenség, félelem és nagy rettegés között.

Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével...

Hiszem, hogy amikor valaki az Igét hirdeti, gyakran megadatik neki a prófétálás ajándéka, az ismeret igéje és a bölcsesség beszéde is.

Lehet, hogy ez nagyon furcsán hangzik, de néha meghallgatom a saját tanításomat, és nagyon is épülök belőlük. Ezek a hasznomra válnak, és bizony magam is elámulok azon, hogy mit mondtam.

Ez azért van, mert az igehirdetésem olyankor a Szentlélek bizonyító erejével jut el az emberekhez. Isten felken engem a szolgálatra, és megnyilvánulnak a Lélek különféle ajándékai: a prófétálás, az ismeret és a bölcsesség beszéde.

Pál tanítása sem arról szólt, hogy szép szavakkal próbálta meggyőzni a korintusiakat. Ő is a Lélek hatalmával tanított.

...hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.

A tökéletesek között azonban mi is bölcsességet szólunk, de nem e világnak, sem e világ múlandó fejedelmeinek bölcsességét, hanem Isten titkos bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre.

Ezt e világ fejedelmei közül senki sem ismerte fel, mert ha felismerték volna, a dicsőség Urát nem feszítették volna meg.

Hanem hirdetjük, amint meg van írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek.

Ez az igevers talán az egyik leginkább félreértelmezett igevers a Bibliában.

Azért, mert általában csak eddig idézik.

Azt szokták mondani ennek az igeversnek a kapcsán, hogy milyen dicsőséges lesz is a menny.

Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek.

De nézzük meg, mit mond a következő igevers.

Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is.

Pál tehát az előző versben a világ szeméről, a világ füléről, a világ szívéről beszél. Arról, hogy a világnak fogalma sincs mindarról, amit Isten elkészített az őt szeretőknek.

Isten azonban kinyilatkoztatja ezt nekünk a Lélek által,

...mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is.

Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke.

Vagyis Pál a Szentlélekről azt állítja itt, hogy ugyanúgy mindentudó, mint Isten.

Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.

Isten tehát nekünk adta az ő Lelkét, hogy az tanítson bennünket.

Az 1János 2:27-ben János ezt írja: *„De bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket.*

Jézus a János 14:26-ban a következőket mondja:

„A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.”

Az Úr tehát nekünk adta az ő Szentlelkét, hogy tanítson bennünket és elvezessen Isten igazságaira.

Ezért bátorítok mindenkit, hogy mielőtt elkezdené olvasni az Igét, kérje Istent, hogy Szentlelke által világosítsa meg az elméjét, hadd értse meg Isten igazságait.

Volt már úgy, hogy elolvastál egy oldalt a Bibliában, de egy szóra nem emlékeztél utána, mert közben teljesen máshol járt az eszed?

De ahogy Istenhez kiáltasz, és kéred, hogy nyissa meg előtted ezeket a sorokat, bámulatos, hogy mennyire elkezd szólni hozzád.

Hirtelen olyan dolgokat látsz meg az Igében, amelyeket korábban nem láttál, és olyan dolgokat értesz meg, amelyeket korábban nem értettél.

Ez a Szentlélek dicsőséges munkája, ahogy elvezet téged Isten igazságaira.

Ezeket hirdetjük is, de nem emberi bölcsességből tanult szavakkal, hanem a Lélektől jött tanítással, a lelki dolgokat a lelki embereknek magyarázva.

A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.

A nem lelki ember – mondhatni – hátrányos helyzetben van, hiszen nem képes megismerni Isten Lelkének dolgait. Nem is tudja elfogadni azokat, mert azt csak lelki módon lehet megtenni.

A siket emberek nem tudják élvezni a szimfóniát, a vakok nem tudják élvezni a gyönyörű naplementét, mert nem működnek azok az érzékszerveik, amelyek ezt lehetővé tennék számukra.

Ugyanígy a nem lelki ember sem képes elfogadni az Isten Lelkének dolgait, sőt megismerni sem képes azokat, hiszen nincsen meg a megfelelő képessége ehhez. Egészen pontosan nincs meg benne a Lélek, és a Lélek nélkül nem ismerheti meg Isten dolgait.

...A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg.

Ezt úgy is mondhatnánk, hogy a lelki ember mindent megért, bár őt senki sem érti meg.

A nem lelki emberek nem értik, hogy miért szereted Isten igéjét, Isten népét, Isten dolgait. Az ő szemükben mindez bolondság, úgyszólván állandóan azt kérdezik, hogy te mit csinálsz, amikor szórakozni vágyasz?

Te ebben tényleg örömet leled?

Egyszerűen nem értenek meg. Sőt előfordulhat, hogy azt gondolják, elment az eszed.

Ez sokszor megkeseríti az emberi kapcsolatainkat.

Például, amikor fiatalok jönnek hozzánk és megtérnek, majd hazamennek és elkezdnek Istenről beszélni a szüleiknek, sokszor a szülők mindezt értetlenkedve figyelik, és hirtelen sokkal nehezebbé válik közöttük a kommunikáció.

Mert ki ismerte meg úgy az Úr gondolatát, hogy őt kioktathatná? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

Mit akar ezzel mondani Pál?

A Filippi 2:5-ben ezt mondja:

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt... – vagy az az értelem – ...mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Alázat volt Krisztusban. Hajlandó volt arra, hogy leereszkedjen az emberekhez.

Pál pedig arra biztat minket, hogy ugyanez az indulat legyen meg bennünk is. Azt mondja, hogy bennünk van Krisztus értelme, amely nem magasztalja fel magát, hanem alárendeli magát Istennek és az Ő akaratának.

Bárcsak bennünk is az az indulat lenne, ami Jézus Krisztusban volt! Bárcsak nekünk is olyan lenne a hozzáállásunk, mint amilyen Jézusé volt!

Ő nem uralkodni akart az embereken, hanem szolgálni akarta őket.

Pál első levele a korintusiakhoz 3-4. Fejezet

Mielőtt elkezdenénk ezt a fejezetet, ugorjunk vissza a második fejezet 14. verséhez. Itt Pál három kategóriába sorolja az embereket.

Először a nem lelki emberről, vagyis a még meg nem tért emberről beszél, aki nem ismeri Jézus Krisztust.

A nem lelki emberről ezt mondja Pál az 1 Korinthus 2:14-ben:

„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.”

A nem lelki ember tehát a sötétségben tapogatózik, nem képes meglátni és megérteni Isten dolgait. Amikor tehát még meg nem tért barátainkért imádkozunk, fontos tudatosítanunk, hogy a Sátán, akit az Ige e világ fejedelmének is nevez, megvakította őket, hogy ne láthassák meg az igazságot.

Arra van tehát szükségük, hogy:

„...felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék”
– írja Pál a 2Timóteus 2:26-ban.

Vagyis, amikor a nem lelki emberekért imádkozunk, imádkozzunk azért, hogy Isten nyissa meg a szemüket, hogy megláthassák az igazságot, kiszabaduljanak a Sátán fogságából, és hogy Isten kötözze meg a Sántát, hogy barátaink, ismerőseink befogadhassák Jézus Krisztust.

Téves az az elképzelés, mely szerint az Istent nem ismerő ember szabad, és szabadon cselekszik. Ezek az emberek távol állnak a szabadságtól, mert a sötétség hatalma megkötözte és megvakította őket.

Ezért kell úgy imádkoznunk, hogy kiszabaduljanak a sötétség hatalmából, hogy valóban szabadok lehessenek, szabadon hozhassanak döntéseket, és így Isten mellett dönthessenek és üdvözülhessenek.

A nem lelki emberrel ellentétben áll a lelki ember, akiről Pál a következőket írja az 1Korinthus 2:15-ben:

„A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg.”

Ezt úgy is megfogalmazhatnánk, hogy a lelki ember mindent megért, őt azonban nem értik meg.

„Mert ki ismerte meg úgy az Úr gondolatát, hogy őt kioktathatná? Bennünk pedig Krisztus értelme van.”

A lelki ember tehát olyan, akinek elméje felett most már a Lélek az Úr.

Persze nem minden esetben beszélhetünk lelki emberről. Sok ember felett ugyanis nem a Lélek uralkodik, hanem saját teste, saját testies vágyai.

Pál a Római levél 8. fejezetében ezt mondja: *„mert akik test szerint élnek, azok a testiekre törekszenek...”*

Majd hozzáteszi:

„A test törekvése halál, ... ellenségeskedés Istennel. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.”

Amikor valaki újjászületik, a test helyett a lélek kerül az első helyre. Amikor ez megtörténik, akkor a Lélek uralkodik a gondolkodásunkon is, vagyis elkezdünk a Lélek szerint gondolkodni, a Lélek dolgaival törődni, és akkor bennünk is meglesz Krisztus értelme.

Itt a 3. fejezetben Pál az emberek egy harmadik kategóriáját is megemlíti.

Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez...

Ne feledjük, hogy itt Pál a korinthusi gyülekezet tagjaihoz szól, azokhoz, akik elvileg újjászülettek, de mégsem nevezhetők lelkieknek.

Hiszen Pál azt mondja:

Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz.

Ennek kapcsán napjainkban is sokszor felmerül a kérdés, hogy lehet-e valaki testies keresztény? Kit nevezhetünk testies hívőnek?

Az olyan embert, aki befogadta Jézus Krisztust mint Urát és Megváltóját, de még nem sikerült győzedelmeskednie a test felett. Így tehát gyakran még most is a testi vágyai irányítják az életét.

Ez az ember hisz ugyan, de Jézus Krisztus még nem Úr az élete fölött, mert egyelőre még saját testi vágyai irányítják.

Ennek az embernek meg kell szabadulnia a test uralma alól, amely még mindig meghatározza az életét.

Pál a korinthusi hívők állapotát így határozza meg:

„... még nem szólhatok hozzátok, mint lelkiekhez, mert még testiek vagytok.”

Ugyanakkor azonban Krisztusban kiskorúaknak nevezi őket, vagyis elismeri, hogy Krisztusban vannak, sajnos azonban egyelőre csak kiskorúak Őbenne.

Ahogy létezik egy fizikai értelemben vett növekedés és érettebbé válás, úgy létezik egy lelki értelemben vett növekedés is. Van egy időszak az ember életében, amikor kiskorú Krisztusban.

Én nagyon szeretem a frissen megtért hívőket. Annyira csodálatos látni azt, ahogy rádöbbennek, hogy Isten elmosta a bűneiket, hogy Jézus Krisztus az Úr. Olyan nagy a lelkesedés bennük, olyan nagy a szeretet, és annyira izgatottan néznek Isten dolgainak elébe. Nagyon szeretek velük időt tölteni.

Csodálatos tehát az az időszak, amikor valaki megtér és egy ideig még kiskorú Krisztusban.

Fontos azonban, hogy növekedni kezdjen ez az ember, és éretté váljon az Úrban.

Azok, akik Krisztusban kiskorúak, különböző dolgokról ismerhetők fel. Pál itt felsorol néhányat.

Egyik ismertető jegyük például az, hogy tejjel kell őket táplálni, mert nem bírják még elviselni a kemény eledelt. Az Istennel való kapcsolatuk tehát kezdetben nagyon is az érzelmekre épül. Fontos szerepet játszanak az élményeik, nagy öröm van a szívükben, izgatottak, amikor először nyernek bepillantást a szellemi dogokba, és kezdik egyre jobban megérteni mindezt.

De ahogy egyre inkább növekedünk lelki értelemben, Isten szeretne eljuttatni bennünket egy tökéletes érettségre.

Pál a következőket írja az Efezusi levélben:

„Amíg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, - vagyis a teljes érettségre - a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra...

Isten azt szeretné tehát, ha mi lelki értelemben is felnőtté válnánk, Jézus Krisztushoz hasonlóvá, teljesen éretté.

A csecsemők viselkedése egészen csodálatos. Szerintem senki és semmi nem tudja annyira megérinteni az ember szívét, mint egy kisbaba. És aztán milyen izgalmas az, amikor egy gyermek először megszólal, és kimond egy-két szót.

Egészen csodálatos élmény az, amikor az ember gyermeke először mondja ki tudatosan azt a szót, hogy papa.

Én pontosan emlékszem arra, amikor a kislányunk még pici volt. Egy másik városban laktunk a gyülekezeti épület mögött. Volt egy nagy szobánk és a kislányunk bölcsője is ott volt velünk ebben a szobában.

Ha jól emlékszem, a feleségem már átment a gyülekezetbe, én pedig éppen a szekrényből vettem ki a kabátomat, hogy utána menjek. A kislányom ott feküdt a bölcsőben, és egyszer csak azt mondta: -Papa.

Én azonnal megfordultam és örömben egy óriásit kurjantottam, és odakiáltottam neki, hogy: -Mit mondtál?!

De persze nem ismételte meg. Csak önelégülten mosolygott a bölcsőben, mintha azt mondta volna: -Tessék, kimondtam végre!

Attól a pillanattól kezdve mindig papának hívtam. Én pedig alig vártam, hogy találkozzam a feleségemmel és elmondhassam neki, hogy a kislányunk gyönyörűen, és érthetően azt mondta: -Papa.

Emlékszem, olyan csodálatos volt minden reggel úgy ébredni, hogy amikor a kislányom kinyitotta a szemét, azt mondogatta nekem: Papa, Papa. Csodálatos volt.

De most, jó pár évvel később, ha elmennék meglátogatni a felnőtt lányomat, és ő pedig rám mosolyogna, és azt gügyögné nekem, hogy papa, akkor ez ma már nem melengetné meg a szívemet, hanem belehasítana a szívembe.

Hiszen neki, a természet rendje szerint már fel kellett volna nőnie, már el kellett volna érnie az érettség szintjét.

Persze ez csak egy példa volt. A lányom valóban felnőtt már, és nagyon szeretek beszélgetni vele, mert nagyon sok jó és bölcs meglátása van.

A beszélgetéseink most már sokkal magasabb szinten folynak, mert most már két felnőtt beszélget egymással. A lányom érett felnőtté vált, és ez így van rendjén.

Amikor valakit újjászült Isten Szent Lelke, és ő még kiskorú Krisztusban, mondhatni bébi keresztény, ez nagyon csodálatos. Nagyon jó látni, ahogy a Szent Lélek munkálkodik az életében.

De ha 15-20 év múlva ugyanez az ember még mindig a csecsemő korban van, vagyis nem növekedett lelki értelemben az Úrban, nem vált érettebbé, akkor ezt nagyon szomorú és tragikus látni.

Fontos tehát, hogy lelki értelemben is elérjük a felnőtt kort.

Pál szerint a korinthusiakról ez még nem volt elmondható, mert még mindig a tejre vágytak, és nem tudták elviselni a kemény eledelt.

Ezt mondja az 1 Korinthus 3:2-ben:

Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el.

Pál a korinthusiak testiességének egy másik ismertetőjét is megemlíti, mégpedig a közöttük dúló viszálykodást és irigységet.

Azt mondja a 3. versben:

...mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e?

Az irigység, a viszálykodás, a megoszlás mind a testies viselkedés ismertető jegei.

Ha az egyik ezt mondja: „Én Pálé vagyok”, a másik pedig azt: „Én Apollósé”, nem emberi módon beszéltek-e?

Vagyis nem viselkedtek-e testiesen?

A pártoskodás vagy egy felekezet kizárólagossá tétele a testiesség jele, és arról tanúskodik, hogy valaki nem hajlandó elismerni teljesen Krisztus testét. Nem akar túllépni a felekezeti határokon, és nem szereti a felebarátját, ha az pl. baptista, nazarénus vagy presbiteriánus.

Pedig mennyire fontos az, hogy felekezettől függetlenül szeretetben tudjunk egymásra nézni, mi, akik Krisztus családjának tagjai vagyunk, mi, akik testvérek vagyunk Krisztusban.

Milyen fontos, hogy ne a felekezeti különbségekre fektessük a hangsúlyt!

Számomra az is nagyon szomorú, hogy olyan sok ember, ahelyett, hogy Jézus Krisztus családtagjaként tekintene magára, elsődlegesen egy meghatározott gyülekezet tagjaként gondol önmagára.

Az emberek valahogy ez alapján azonosítják magukat. Ha valaki megkérdezi tőlük, hogy keresztények-e, azt válaszolják: Én baptista vagyok. A másik azt válaszolja: Én nazarénus vagyok. A harmadik azt mondja: Én katolikus vagyok.

Úgy érzem, ez nagyon szomorú. Ahelyett, hogy azt mondanánk, én igenis keresztény vagyok, és Jézus Krisztus gyermeke.

És amikor megkérdezik, hogy hogyan csatlakoztál a kereszténységhez, akkor azt válaszolhatom: beleszülettem a Szent Lélek által.

Nagyon fontos, hogy Jézus Krisztus teljes testét lássuk, és ne vagdossuk fel részekre azt, mert ez is a testiesség jele.

Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy, ahogy megadta neki az Úr.

Pál és Apollós tehát Isten eszközei voltak. Rajtuk keresztül vezette el a korinthusiakat Isten a megtérésre.

Pál így folytatja:

Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.

Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.

Pál tehát azt mondja: Ki vagyok én? És ki Apollós? Mi csak eszközök vagyunk Isten kezében. Én csak annyit tettem, hogy elszórtam a magokat, Apollós pedig öntözgette azokat. De csakis Isten az, aki a növekedést adja.

Mi egyszerűen csak eszközök voltunk Isten kezében, akiket használt Isten arra, hogy elhozza hozzátok az üdvösséget. De Isten adta nektek az életet. Fel kellene ismernetek, hogy nem hozzánk, hanem Őhöz tartoztok.

Aki ültet, és aki öntöz: egyek...

Vagyis Pál azt mondja, én és Apollós egyek vagyunk. Akkor ti miért akartok megoszlást?

Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan.

Ez a csodálatos abban, amikor Istent szolgáljuk. Ő az elvégzett munkáért jutalmaz meg minket, nem a munka eredményéért.

A munkám eredménye már az Ő dolga.

Úgy is mondhatjuk tehát, hogy én az Úrtól fix fizetést kapok, nem pedig teljesítménybért. Rám azt a feladatot bízta, hogy tanítsam az Ő igéjét. Az, hogy ez milyen eredménnyel jár, az már az Ő dolga.

Én nem tudok helyettesek gyümölcsöt teremni az életetekben.

Az én feladatom az, hogy tanítsam Isten igéjét, hogy öntözzem azt a magot, amelyet már más esetleg elültetett. És persze van, amikor közben én is ültethetek magokat, és az is nagyszerű dolog.

De Isten az, aki életre kelti az Igét, Isten az, aki a növekedést adja. Teljesen mindegy, hogy gyümölcsöző a munkám vagy sem. Ha hűséges vagyok abban, amit rám bízott, akkor az eredménytől függetlenül megjutalmaz engem ezért.

Fontos tehát, hogy tudatosítsuk, hogy Isten a munkánk elvégzéséért jutalmaz, nem pedig azokért az eredményekért, amelyeket esetleg elérünk a munkánkkal.

Néha elkeseredik az ember, mert úgy érzi, hogy már olyan sok embernek bizonyoságot tett, de még senki nem tért meg előtte.

De ami a jutalmát illetni, egyáltalán nem az számít, hogy hány embert vezetett megtérésre, hiszen Isten arra hívta el, hogy egyszerűen bizonyoságot tegyen, nem pedig arra, hogy valakivel addig vitatkozzon, amíg az a hitét Jézus Krisztusba nem veti.

Isten nem arra hívott el bennünket, hogy veszekedjünk az emberekkel, például a Biblia szavahihetőségén.

Szomorú, hogy gyakran úgy érezzük, meg kell védenünk Isten igéjét. Pedig Isten nem arra hív el bennünket, hogy védjük azt meg, hanem arra, hogy használjuk.

Gondolj csak bele, ha párbajra készülsz valakivel, és előrántod a kardod, akkor nem kezdesz el arról beszélni, hogy milyen éles a fegyvered. Nem kezded el bizonygatni, hogy milyen jó kardod van, hanem elkezded azt használni.

Ne akard megvédeni Isten igéjét!

Egyszerűen csak kezd el használni, és aztán majd az Úr elvégzi a szükséges munkát.

Pál a 9. versben a következőket mondja Apollósról és magáról:

Mert mi Isten munkatársai vagyunk.

Nekem ez nagyon tetszik. Jó arra emlékezni, hogy én is Isten munkatársa vagyok, Isten szántóföldjén munkálkodom.

Mert mi Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje.

Jézus a János 15:1-ben a következőket mondja:
„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.

Te tehát Isten szántóföldje vagy, amelyet Isten megművel, hogy még több gyümölcsöt teremhess. Végül pedig Pál a 9. vers végén azt mondja:

Isten épülete vagytok.

Vagyis Isten munkája.

Ti gyülekezetként is Isten munkája vagytok, nem az enyém. És nem is a többi lelkipásztoré, akik itt szolgálnak. Ti Isten munkája vagytok, és Isten az, aki az Ő igéje által munkálkodik bennetek. Úgyhogy, az sem számít, aki ületet, az sem, aki öntöz, hanem csak egyedül Isten, aki a növekedést adja és aki a munkát elvégzi.

*Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá.
Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.*

Az egyetemes egyház Isten épülete, amelyet Jézus Krisztus alapjára emeltek. Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül.
Sajnálatos módon a katolikus egyház hibát követ el akkor, amikor kijelenti, hogy az egyház Péterre épül.

A Máté 16:13-ban a következőket olvashatjuk: *„Amikor Jézus Cézárea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?”*

Ők így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.”

Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?”

Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus – vagyis a Messiás -, az élő Isten Fia.”

Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.

Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy – a görögben itt a 'petrosz' szó áll, ami egy kövecskét jelent –, és én ezen a kősziklán – itt már egy másik szó áll, a 'Petra' – és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.

A katolikus egyház szerint ez a kőszikla nem más, mint Péter. Szerintük Péterre épül az egyház.

De nézzük csak meg még egyszer, hogy mit mond Jézus.

„Te Péter vagy”, 'petrosz', azaz kavics. „És én ezen a kősziklán”, és itt a 'Petra' szó szerepel, amely valóban kősziklát jelent, és „én ezen a kősziklán építem fel egyházamat.”

Vagyis nem Péter képezi az egyház alapját, hanem Péter vallástétele Jézus Krisztusról, amely szerint Ő a Krisztus, a Messiás, az Élő Isten Fia. Ez az a kőszikla, amelyre az egyház épül.

Pál is ezt erősíti meg az 1Korinthus 3:11-ben, amikor azt írja:

Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.

Jézus Krisztus tehát az egyház alapja. Rá épül az egyház. De még akkor is, ha Ő az alap, vigyáznunk kell, hogy hogyan építünk rá.

Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek megmarad a munkája, amelyet ráépített, jutalmat fog kapni; de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.

Krisztus tehát az az alap, amelyre az egyház épül.

Pál a 12. versben rámutat arra, hogy egyesek fával, szénával, szalmával építenek erre az alapra, mások aranyat, ezüstöt, drágakövet használnak az építkezéshez. Pál arról is beszél, hogy eljön majd az a nap, amikor minden épületet megpróbál a tűz, és akkor majd kiderül, hogy ki miből építkezett.

Hiszem, hogy sok nagy vallást napjainkban fából, szénából és szalmából építettek. Véleményem szerint olyan időket élünk, amikor az emberek már valahogy elveszítették hitüket Istenben. Valahogy nem hiszünk abban, hogy Isten megteszi azt, amit megígért.

Hiszen ne feledjük, hogy mit mond Jézus a Máté 16:18-ban: „és **ÉN ezen a kősziklán ÉPÍTEM fel egyházamat.**”

ÉN építem fel az egyházamat. Mégis *mi* valahogy azt az elgondolást tettük magunkévá, hogy Isten a *mi* segítségünk és a *mi* zsenialitásunk nélkül nem tudja felépíteni az *Ő* egyházát.

Úgyhogy elhatározzuk, hogy segítünk az Úrnak, pénzgyűjtő akciókat szervezünk, különféle programokat indítunk, hogy építsük a gyülekezetet, hiszen Isten is erre vágyik, de egyedül erre nem képes.

Sajnos Amerikában már ott tartunk, hogy egyesek azon gondolkodnak, hogyan lehetne még hatásosabb levelekkel manipulálni az embereket, hogy amint kézhez kapják a levelet azonnal támogassák a szolgálatukat, és lehetőleg nagy összegekkel.

Ó, mennyire vágyom már azt a napot, amikor újra olyan tiszta lesz Isten egyháza, mint a korai egyház idejében, amikor Anániás és Szafira hazudni próbált, és Isten Lelke abban a pillanatban kioltotta az életüket.

Vagy ahogy a 3Mózes 10:1-ben olvashatjuk, hogy amikor elkészült a szent sátor, és Áron fiai az Úr parancsa ellenére idegen tűzzel áldoztak az oltáron, tűz csapott ki az Úr színe elől és megemésztette őket.

Bizony ma is sokan áldoznak idegen tűzzel az Úr előtt. Egy napon azonban Isten tüze mindent megpróbál majd, és sok olyan dolgot felemészt majd ez a tűz, amit Jézus Krisztus nevében vittek véghez.

Ezért tehát vigyázzatok, hogyan építkeztek az alapokra. Győződjetek meg arról, hogy drágaköveket, aranyat, ezüstöt használtok. Mi vagyunk Krisztus egyháza, mi a hívők. Krisztus pedig az alap, és nem mindegy, hogyan és miből építkezünk.

Emlékezzünk csak vissza a Hegyi beszédre! A Máté 6-ban az első versben a követezőket mondja Jézus:

„Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket...”

Vagyis ne azért tegyél, és ne úgy tegyél dolgokat, hogy azt mindenki lássa, hogy azzal az emberek dicséretét és elismerését kívívd, mert Jézus azt mondja, hogy akik ezt teszik, már megkapták jutalmukat.

Tehát, amikor imádkozol, ne verd ezt nagydobra. Ne beszélj mindig mindenkinek arról, hogy te már megint mennyit imádkoztál, hogy mindenki tudhassa, hogy mekkora imaharcos vagy.

Ugyanígy van ez az adakozásnál is.

„Amikor adakozol – ezt mondja Jézus a Máté 6:2-ben – ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérvék őket az emberek.

Mert ha ezt teszed, már megkaptad jutalmad.

Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket.”

Tegyétek mindezt inkább titokban az Atya előtt, és akkor az Atya megjutalmaz benneteket.

Jézus tehát azt mondja, ha valamit azért csinálsz vagy úgy csinálsz, hogy cserébe az emberek elismerését és dicséretét vívd ki, akkor valóban ez lesz az egyedüli jutalmad. És amikor majd ott állunk Isten előtt, mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz a szívének motivációja alapján.

És akkor bizony nagyon sok látszólag csodálatos, önzetlen dologról kiderül majd, hogy valójában milyen motiváció is áll a háttérben.

Nekem is voltak már olyan próbálkozásaim, amelyek vége teljes kudarc lett, és mégis a szívem indíttatása helyes volt. Szóval nem az számít elsődlegesen, hogy mit tettem, hanem, hogy milyen motiváció volt ennek a háttérében.

A továbbiakban Pál személyesen, egyénekenként szólítja meg a korinthusiakat:

Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik?

Két görög kifejezés van a templom szóra. Az egyik a 'hieron', amely az egész templom területére vonatkozott. Magába foglalata az egyes épületeket, az udvarokat, sőt magát a Templom-hegyet is.

A Máté 4:5-ben azt olvashatjuk, hogy az ördög magával vitte Jézust a Szent városba, és a templom párkányára állította. Itt a görög eredetiben a templom szó helyén ez a 'hieron' kifejezés áll.

Létezik azonban egy másik kifejezés is, amely szintén templomot jelent, ez pedig a 'naosz', ami egészen pontosan a templom belső részét, a szent helyet jelenti. Jézus ezt a szót használta a János 2:19-ben, amikor így felelt a zsidóknak: „*Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.*”

Pál pedig itt az 1Korinthus 3-ban azt mondja: *Ti vagytok Isten temploma.*

Itt ő is a 'naosz' kifejezést használja. Bent a templomban a szent helyen mutatta meg magát Isten az embereknek.

Pál tehát azt mondja, hogy mi Isten temploma vagyunk, és az a hely, ahol ma Isten megmutatja magát az embereknek, az a te életed, mert a te tested Isten lakhelye.

Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik?

Mindenkiben, aki hitét Jézus Krisztusba vetette, ott lakik Isten Lelke. Abban a pillanatban, hogy te megkéred Jézus Krisztust, hogy jöjjön az életedbe, a Szentlélek beléd költözik.

Pál így folytatja.

Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten.

Pál a 6. fejezetben felsorol néhány dolgot, amivel megszenteltelíthetjük Isten templomát.

„Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.”

1 Korinthus 6:15: *„Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a Krisztus tagja?”*

És ahogy Pál erre az 1Korinthus 3-ban rámutatott, Isten temploma is.

Most, akik Krisztus tagjai, parázna nő tagjaivá legyenek?

Ha a Szentlélek templomaként ezt teszem, akkor Jézust is hozom magammal ebbe a parázna kapcsolatba. Ezzel megrontom, bemocskolom Isten templomát.

Pál figyelmeztet bennünket:

Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten.

Hiszem, hogy a Szentlélek templomaként tisztelnünk és becsülnünk kell saját testünket. Hiszem, hogy igenis törődnünk kell a testünkkel, igyekeznünk kell egészségesen táplálkozni, mert ha nem táplálkozunk egészségesen, azzal is megronthatjuk Isten templomát.

Bár itt Pál elsődlegesen Isten templomának nem fizikai, hanem lelki értelemben vett megrontására gondol. Fontos, hogy megmaradjunk tisztának és szentnek.

Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma – a 'naosz' – szent, és ez a templom ti vagytok.

Isten tehát igaz és szent életre hív bennünket.

Egyre több ember kezdi úgy érezni, hogy a tudományban nagyon sok a csalás, hogy sokszor a tudósok is hamis dolgokat állítanak, miközben azt állítják, hogy tényekkel dolgoznak.

És a tudománytól pont azt várjuk, hogy tényekre és abszolút dolgokra épüljön.

De a világ egyik legkiválóbb tudósa, Einstein mit is mondott? Azt, hogy minden relatív, semmi sem abszolút.

Érdekes hullám indult el az értelmiségiek körében. Lassanként egyre inkább felfedezzük, hogy nem minden valódi tudomány, amit tudománynak állítanak be, és a tudományon belül is sok helytelen állítással találkozunk.

Ennek egy klasszikus példája épp az evolúció elmélete, amelyet sok tudós gőzerővel igyekszik ráerőltetni az emberekre. Az elmélet támogatói természetesen váltig állítják, hogy ez az elmélet megállja a helyét a tudományban. Alávethető tudományos vizsgálatoknak, hiszen olyan sok ténnyel igazolható.

Mindemellett azonban egyre több tudós ébred rá arra, hogy ez az elmélet meglehetősen hiányos, és hogy bizonyos dolgokra nem tudunk magyarázatot adni. Sőt, az evolúcióelmélet sem képes kielégítő magyarázatot nyújtani az élet keletkezésére.

Mégis akadnak olyanok, akik önmagukat tudósoknak nevezik, és azon igyekeznek, hogy az evolúcióelmélet hazugságát elhitessék az emberekkel.

És be kell vallani, hogy komoly sikereket értek el ezen a téren, annak ellenére, hogy elméletük tudományosan megalapozatlan, bár ők ennek az ellenkezőjét állítják.

Az igazság viszont az, hogy nem áll rendelkezésünkre semmiféle empirikus bizonyíték, ami igazolná az elmélet tudományos voltát. Egyelőre ugyanis még nem sikerült egy zárt rendszerben bemutatni azt, hogyan keletkezik spontánul az élet.

Igazság szerint több milliárdnyi ellenpéldával rendelkezünk. Ezek mind azt igazolják, hogy egy zárt rendszerben az élet spontán módon nem alakulhat ki.

Gondoljunk csak bele, hogy ha egy zárt rendszerben valóban spontán létre jöhetne élet, akkor elvileg, amikor szardínia konzervet vagy barack konzervet vagy bármi más élelmiszert vásárolunk a boltban, soha nem tudhatjuk, hogy mi történik a konzerven belül, abban a zárt rendszerben. Hogy esetleg nem alakul-e ki ott, spontánul az élet.

Ugye több millió konzerv elkelt már, és senkinek sem jut eszébe, hogy abban a zárt rendszerben spontán módon élet keletkezhetne. Ezért is készítene konzerveket, és ezért zárják le azokat, hogy a konzerv tartalma megmaradjon abban az állapotban, és hogy ne mutakozzanak benne az élet jelei, valamiféle mikroorganizmusok formájában. De természetesen arra is volt példa, hogy a konzervet rosszul zárták le, és valamiféle életforma valóban megjelent a konzervben.

Mindezek ellenére érdekes, hogy mégis tudományos tényként kezelik az élet spontán létrejöttének lehetőségét.

Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Az embereket Isten a saját bölcsességükkel fogja meg.

Az Úr tudja, hogy a bölcsek gondolatai hiábavalók.

Azért senki ne dicsekedjék emberekkel...

Pál tehát azt mondja, ne dicsekedjete velem, Pállal, ne dicsekedjete Apollóssal, ne dicsekedjete emberekkel.

Az Úr tudja, hogy a bölcsek gondolatai hiábavalók.

Azért senki ne dicsekedjék emberekkel, mert minden a tietek; akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tietek.

Ti viszont a Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.

Én mindenkitől tanulhatok valamit: Páltól, Apollóstól, Kéfástól vagy bárki mástól. Valamit mindenkitől tanulhatunk. Persze egyeseknél túlságosan meg kell szűrni azt, amit mondanak. Könnyebb tehát meg sem hallgatni őket.

De Pál azt mondja, hogy minden a tietek, úgyhogy tanuljatok a körülöttetek levő dolgokból.

Úgy tekintszen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.

A Krisztus szolgái kifejezésben a görög szó, szó szerint gályarabot jelent, akit többedmagával, egy hatalmas hajó gyomrában helyeztek el, ahol lánkra verve kellett evezniük.

Persze nekik is volt egy kapitányuk, akitől az utasításokat kapták, hogy melyik oldalon evezzenek, és hogy milyen erővel húzzák.

Pál tehát ezt a kifejezést használja a görög eredetiben: mi Krisztus gályarabjai vagyunk. Lent vagyunk a hajó gyomrában, és úgy evezünk, ahogy Krisztus utasítást ad nekünk.

De nemcsak evezősök vagyunk, hanem sáfárok is. Mindig a sáfár volt az, aki gazdájának javaiért felelt, és tulajdonképpen Ő irányította a ház körüli dolgokat.

Például intézte a bevásárlásokat.

Lényegében Ő kezelte a gazdájának pénzét, bár Ő maga is egy volt a szolgák közül.

Pál tehát azt mondja, hogy mi nemcsak evezősök vagyunk, hanem sáfárok is, vagyis mi kezeljük azokat a dolgokat, amelyek gazdánk tulajdonát képezik.

És figyeljük meg, mit mond Pál a sáfárokról!

Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségese nek bizonyuljon.

Tehát, ha Isten elhívott téged valamire, aszerint kapsz vagy nem kapsz jutalmat, hogy mennyire voltál ebben hűséges. Ez a meghatározó.

Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítéltéknek egy napon; sőt magam sem ítélekem önmagam felett.

Úgy tűnik, hogy a korinthusi gyülekezeten belül a hívők különböző táborokra szakadtak. Egyesek azt mondták, hogy én Pálé vagyok, mások azt, hogy én Kéfásé, megint mások azt, hogy én Apollósé.

Tették mindezt úgy, hogy a más táborhoz tartozóknak hátat fordítottak. Aki tehát azt mondta, hogy Ő Apollósé, ezzel azt is kimondta, hogy Ő lenézi Pált.

Általában azt tapasztaljuk, hogy az emberek megítélik egymást. Gyakran azonban ezek az ítéletek nem helyesek, nem tükrözik a valóságot, hiszen az emberek nem látják a másik szívének indíttatását.

Egyesek, bár nem ismerték Pált, nem ismerték az Ő szívének indíttatását, mégis ítélték felette. Pál erre mondja a 3. versben, hogy:

Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítéltéknek egy napon; sőt magam sem ítélekem önmagam felett.

Ez az ítékezés második fajtája, amikor önmagunk felett ítéltünk. Szerintem itt Pál az önkárhoztatásra gondolt és ezzel a mondattal azt akarta kifejezni, hogy ő nem kárhoztatja önmagát.

Annyira tragikus látni, hogy egyes emberek folyamatosan kárhoztatják önmagukat.

Folyamatosan mondogatják maguknak, hogy: én egy nagy senki vagyok, semmire sem vagyok képes, semmit sem tudok jól csinálni.

Folyamatosan kárhoztatják magukat.

De mit mond erre Pál?

...magam sem ítélekem önmagam felett.

Vagyis: én nem kárhoztatom magamat.

Hiszem, hogy a mi feladatunk az, hogy a lehető legjobbat nyújtsuk, a többit pedig bízunk Istennel.

És ha valóban e szerint élek, akkor nem kell minden egyes alkalommal elkezdjem kárhoztatni magamat, hogy – de rosszul csináltam már megint, már megint milyen butaságot mondtam –, mert megnyugodhatok abban, hogy én megpróbáltam a tőlem telhető legjobbat nyújtani. A többit pedig az Úrra bízom, ahelyett, hogy önsanyargatásba kezdenék.

Igen van, amikor a legjobb, amit nyújtani tudok, nem túl rózsás, de ennyit tudtam nyújtani. A többi pedig Isten kezében van, és nem kell önmagamot kárhoztassam.

Mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani.

Ezt bizony nem sokan mondhatják el magukról. De vegyük észre, hogy Pál is hozzáteszi:

de nem ez tesz igazzá, mert aki felettem ítélekem, az Úr az.

Ez a harmadik fajtája az ítékezésnek. Amikor az Úr ítélekem felettünk.

És számora ez az, ami számít. Ez a legfontosabb, nem az, hogy az emberek mit gondolnak rólam, vagy az, hogy én mit gondolok saját magamról. Az azonban nagyon is számít, hogy mi a véleménye rólam az Úrnak.

Egyáltalában ne ítéljetek azért addig, míg el nem jön az Úr.

Vagyis várjátok meg az Úr ítéletének napját.

Mert eljön majd a tűz ideje, és a tűz mindannyiunk munkáját megpróbálja majd, és akkor nyilvánvalóvá válik mindenki munkája, és mindenki szívének indíttatása. Úgyhogy ne ítélezzetek idő előtt.

Egyáltalában ne ítéljetek azért addig, míg el nem jön az Úr. Ő majd megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet.

Hogyan ítél majd Isten? Úgy hogy nyilvánvalóvá teszi a titkos dolgokat, a szívek szándékait. Ez pedig egy nagyon komoly dolog.

A Zsidók 4:13-ban ezt írja az ige: *„Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az Ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.”*

Akkor hiába mondjuk majd Istennek: – De hát, Uram, én nem úgy gondoltam!
Az Úr tudni fogja, hogy mi volt a szívünk indíttatása, amikor azt az adott dolgot tettük.

Az Ezékiel 8-ban az Úr azt parancsolja Ezékielnek, miután elviszi őt az udvar bejáratánál egy falhoz, hogy törje át a falat. Ezékiel ezt meg is teszi. Talál egy ajtót, és az Úr utasítására bemegy az ajtón.

Odabent pedig egy csomó szörnyűséggel, pornográfiával és egyéb dolgokkal találja szembe magát.

Ezékiel bizony nagyon elcsodálkozott, és akkor az Úr a következőket mondta neki az Ezékiel 8:12 szerint:

„Emberfia! Látod, hogy mit művelnek Izráel házának a vénei a sötétben, mindegyik a maga bálványának fülkéjénél?!”

Vagyis Isten segítségével Ezékiel Jeruzsálem vezetőinek fejébe és szívébe tekinthetett be egy pillanatra.

Isten a te szívedbe, a te fejedbe is beelát. Bizony valóban eljön az a nap, amikor az Úr megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szív szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet, ahogy ezt Pál az 1Korinthus 4:5-ben írja.

„Mindezeket pedig, testvéreim, értetek alkalmaztam magamra és Apollósra, hogy a mi példánkon tanuljátok meg: ahhoz tartsa magát az ember, ami meg van írva, és senki se fuvalkodjék fel az egyik tanítóval dicsekedve a másik ellen.”

Ne kezdjétek el pártoskodni azokkal az emberekkel kapcsolatban, akiket eszközként az Úr használ az életetekben, hanem fogadjátok el azt, amit nektek adnak. Hadd váljon mindegyikük a hasznotokra. Csak azért, mert az egyiktől kapsz, ez nem azt jelenti, hogy mindenki mástól el kell fordulnod.

Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?

Hiszen minden, ami értékes az életemben, aminek bármi értelme van, azt Istentől kaptam.

A Róma 7:18-ban ezt írja Pál: *„Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó.”*

Vagyis minden, ami ér bármit is, azt Isten adta nekem.

De ha mindezt Istentől kaptam, akkor ne járjak-keljek úgy, mintha nem tőle kaptam volna, mintha én lennék a nagy valaki.

Isten ments, hogy elkezdjek kérkedni azzal, hogy micsoda nagy tehetségem van vagy milyen kiváló képességeim! Fel kell ismernem, hogy ezeket ajándékba kaptam Istentől.

Az Úr hányszor eszembe juttatta már ezt az ígérést, miután valami, amit tettem, sikeres volt. Engem mindig nagy izgalommal tölt el, amikor látom, hogy valamilyen próbálkozásomat siker koronázza. Néhanapján azért ez is megesik. Ilyenkor persze hajlamos vagyok megveregetni a saját vállamat, és azt mondani magamnak, hogy nagyszerű munkát végeztem. Pedig, ha egy tevékenységemet siker koronázza, akkor Istené a dicsőség.

*Hiszen mid van, amit ne kaptál volna. Ha pedig kaptad, akkor mit dicsekszel?
Ti már jóllaktatok, már meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok; bár csakugyan uralomra is jutottatok volna, hogy veletek együtt mi is uralkodhatnánk!*

Pál itt irónikusan szól a korinthusiakhoz.

Ti már jóllaktatok, már meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok.

A korinthusiak ezekkel a dolgokkal kérkedtek. Pál pedig ezt mondja:

*Bár csakugyan uralomra jutottatok volna, hogy veletek együtt mi is uralkodhatnánk.
Mert úgy gondolom, hogy Isten minket, apostolokat, utolsókul állított, mint akiket halálra szántak, mert látványossággá lettünk a világnak, az angyaloknak és az embereknek.*

Nem véletlen, hogy Pál itt a látványosság szót említi. Ez ugyanis nagyon színes jelentéssel bír.

Amikor egy római hadvezérnek sikerült győzelmet aratnia seregével az ellenséges haderő felett, akkor Rómába visszatérve egy dicsőséges bevonulás illette meg őt. Ez általában azt jelentette, hogy a hadvezér harci kocsiján vonult be Rómába. Az út szélén természetesen hatalmas tömeg várta, amely csak őt ünnepelte. A hadvezéren kívül azonban másokat is láthatott az út szélén ácsorgó tömeg, hiszen a római katonák hadifoglyokat is ejtettek, és magukkal őket zsákmányként hozták a csatából.

A hadvezér és a katonák után a sor végén ott kullogtak a hadifoglyok is, akikre az a szomorú sors várt, hogy az arénában oroszlánok martalékává váljanak. Őket hívták látványosságnak.

Ezért mondja Pál a 9. versben, hogy:

...úgy gondolom, hogy Isten minket, apostolokat, utolsókul állított, mint akiket halálra szántak, mert látványossággá lettünk a világnak.

Olyanokká lettünk, mint azok a hadifoglyok, akiket a római hadvezérek dicsőséges bevonulása után egyenesen az arénába hurcoltak, hogy ott oroszlánok martalékává váljanak a rómaiak gyönyörűségére. Ezért mondja Pál:

*... hogy látványossággá lettünk a világnak, az angyaloknak és az embereknek.
Mi bolondok vagyunk a Krisztusért, ti pedig okosak a Krisztusban, mi erőtlenek, ti pedig*

erősek, ti megbecsültek, mi pedig megvetettek.

Pál itt megint iróniát alkalmaz.

Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, otthontalanul bujdosunk...

Egyesek erre azt mondják: – Ó, bárcsak elég hite lett volna Pálnak, akkor nem kellett volna ezeket a dolgokat elszenvednie.

Valaki pedig azt mondja Pálról, hogy ha sikerült volna győzelmet aratnia a saját teste fölött, akkor nem kellett volna ezeket elszenvednie.

Az egyik lelkipásztor egyszer megkérdezte tőlem, hogy nem érték-e egyet vele abban, hogy ha Pál győzedelmeskedett volna a teste fölött, akkor nem lett volna ott az a tövis a testében, ami Pál gyengesége miatt volt.

Isten bocsásson meg mindenkinek, aki magáról azt állítja, hogy lelkibb Pálnál.
Pál a személyes élményeit osztja meg itt velünk.

*Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, otthontalanul bujdosunk.
És tulajdon kezünkkel dolgozva fáradozunk.*

Pálnak a kétkezi munkájával kellett eltartania magát, miközben szolgált.

Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tűrünk, amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk; szinte a világ szeméjévé lettünk, és mindenki söpredékévé mind ez ideig.

Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem azért, hogy intselek, mint szeretett gyermekeimet.

Pál szavai ismét betekintést nyújtanak az apostol szívébe. Nagyon fáj neki a korinthusiak hozzáállása.

Pálnak nagyon fáj az, hogy nem voltak képesek Apollóstól bármit is elfogadni anélkül, hogy meg ne próbálták volna minden áron lekicsinyelni Pált.

Pártoskodtak, megoszlást támasztottak, és mindez testiességük jele volt.

Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem azért, hogy intselek, mint szeretett gyermekeimet.

Ha tanítómesteretek sok ezer volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok: mert az evangélium által én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban.

Pál tehát azt mondja, hogy ha sok ezer tanítómesteretek volna is a Krisztusban, atyátok nincs sok.

Kaptam egyszer egy levelet, amiben egy ismerősöm arra kért, hogy olvassak el egy bizonyos cikket, és írjam meg neki, hogy mi a véleményem róla.

A cikkben a szerző kifejtette saját értelmezését Dániel próféciájával kapcsolatosan. Beszél a különböző birodalmakról, amelyek majd megjelennek. Teljesen újszerűen értelmezte Dániel próféciáját, másképp, mint Chuck Missler, akinek elképzelését minden kiváló bibliatudós támogatja.

Tehát a cikk szerzője egy teljesen újszerű elképzelést tett magáévá. Erre a következtetésre még soha senki nem jutott. De ő mégis úgy érezte, hogy neki van igaza, és hogy ő mindenkinél jobban érti Dániel próféciáját.

Az ő értelmezése szerint például nem négy világbirodalom jön majd létre, hanem öt. Sőt arra is volt egy saját értelmezése, hogy a Dániel 2:33-ban a szobor cseréplábai mely különböző államokra utalnak.

Az egész cikk tehát az ő saját prófécia-értelmezéséről szól.

A 2Péter 1:20-ban azonban azt írja Péter:

„Az Írás egyetlen próféciája sem ered önkényes magyarázatból.”

Ezért tehát ha valaki azt mondja nektek: – Barátaim, egy új igazságot szeretnék hirdetni nektek, amelyet eddig még soha senki nem fedezett fel a sok bibliatudós közül....

És azután elkezd mondani a saját kis kifacsart elképzelését, akkor jusson eszetekbe ez az igevers, hogy

„Az Írás egyetlen próféciája sem ered önkényes magyarázatból.”

Ha valaki valami új felfedezést tesz az Igében, amelyre eddig még soha senki nem lett figyelmes, akkor szinte biztosra vehetjük, hogy amit állít, az helytelen.

A 2Péter 1:3-ban ezt írja a Biblia: *„Az Ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való.”*

Mindezt az Igében találjuk. És itt nincs helye az önkényes magyarázatnak. Az ilyen emberek úgy próbálnak hitelt szerezni maguknak, hogy mindenki más szavait megpróbálják befeketíteni.

Ezért nagy szeretettel hívnak mindenkit hamis prófétának, aki nem hajlandó egyet érteni a nézőpontjukkal.

Itt a mi környékünkön is van egy ember, aki folyamatosan ír nekem, sőt régebben a mi gyülekezetünket látogatta. Sokszor kifejezte az irántam való szeretetét, és egy napon megkeresett engem, és elmondta, hogy volt egy látomása, és abból tudja, hogy nekünk együtt kell dolgoznunk.

Voltak azonban a látomásának nagyon furcsa elemei is. Ő tehát úgy érezte, hogy Isten arra hívja el, hogy velem együtt dolgozzon. Én pedig nem gondoltam, hogy Isten erre hív el bennünket, vagyis nem értettem vele egyet.

Ezért megharagudott, nem jött többet a gyülekezetbe, de folyamatosan leveleket írt, amelyekben azzal vádolt engem, hogy hamis próféta vagyok. Hazug embernek nevezett, aki megtéveszt másokat, és azokat a szegény embereket, akik a gyülekezetbe járnak, és olyan sikeresen becsaptam, hogy most már teljesen beszippantotta őket az én nevemmel fémjelzett szekta. Legalábbis ő ezt írta.

Nagyon szomorúnak tartom, hogy valaki, aki korábban úgy gondolta, hogy Isten hívta el arra, hogy velem dolgozzon, most azt állítja, hogy Isten mutatta meg neki, hogy én hamis próféta vagyok és hazug ember.

Mások pedig azzal vádolnak meg engem, hogy bár tudom, mi az igazság, nem merem azt tanítani. De csak azok mondhatják ezt, akik nem ismernek engem, mert ha valamiről azt gondolom, hogy igaz és helyes, akkor nem félek azt kimondani.

Pál ugyanezzel találta szembe magát Korinthusban. Becsmérelték őt, ő azonban emlékezteti őket, hogy

...ha tanítómesteretek sok ezer volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok: mert az evangélium által én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban.

Annyira szomorú látni, amikor azok akiket te vezettél el az Úrhoz egyre jobban elmerülnek furcsa tanítók furcsa tanításaiban és furcsa elképzeléseiben.

Kérlek tehát titeket: legyetek az én követőim.

Így könyörög nekik Pál.

Ezért küldtem el hozzátok Timóteust, aki szeretett és hű gyermekem az Úrban, aki emlékeztetni fog titeket arra: hogyan élek Krisztus Jézusban, és hogyan tanítok minden gyülekezetben.

Timóteusról Pál azt mondja egy másik levelében, hogy ő volt az egyetlen, aki hozzá hasonló gondolkodású volt.

Én nagyon is megértem, hogy érzi magát Pál. Ő elvezette a korinthusiakat a megtérésre, szilárd alapokat adott nekik, Jézus Krisztust, utána pedig kénytelen volt azt látni, hogy egyesek fából, szénából, szalmából kezdtek erre az alapra építkezni. Ez pedig nagyon fájdalmas.

Vannak olyan Calvary gyülekezetek is, amelyek innen, a mi gyülekezetünkből indultak ki, de annyira vágytak egy új épületre, vagy vágytak arra, hogy még több szolgáltatást nyújtsanak, hogy különféle pénzgyűjtési technikákhoz folyamodtak.

Például úgymond jótékonyági esteket szerveztek, hogy pénzt gyűjtsenek. Telefonos pénzgyűjtő akciókat is szerveztek, és még sorolhatnám.

Ez nagyon fáj, hiszen én igyekeztem megtanítani őket arra, hogy a Lélekben járjanak, és az Úrban bízzanak, hogy higgyenek benne, hogy Ő gondoskodni fog szükségleteikről.

Hiszen ha az Úr vezet bennünket valahová, gondoskodni is fog rólunk. Ha viszont előreszaladunk valahová, lehet, hogy az adott szükségletünk nem lesz betöltve, pontosan azért, mert előreszaladtunk, és nem az Úrra vártunk.

Ezért mindennél fontosabb az, hogy várjunk az Úrra. Mert neki van egy terve, és azt is tudja, hogy hogyan fogja ezt a tervet megvalósítani.

Így tehát nem kell az emberekre támaszkodnunk, és nem kell a világhoz forduljunk anyagi segítségért, hogy összegyűjtsük Isten munkájához az anyagi segítséget. Ezért ha látom, hogy mégis pénzgyűjtő akciókat szerveznek, és a világtól kérnek pénzt, ahelyett, hogy Istenben bíznának, ez nekem nagyon-nagyon fáj.

Pál tehát elküldte hozzájuk Timóteust, hogy ő ismét megerősítse a korinthusiakat azokban az igazságokban, amelyeket Pál a korábbiakban már megtanított nekik, és amit Pál minden gyülekezetben hirdetett.

Egyesek azonban úgy felfuvalkodtak, mintha nem készülnénk hozzátok. Pedig ha az Úr akarja, hamarosan elmegyek, és meg fogom ismerni a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét.

Jakab levelében a 4. fejezet 13. versében ezt írja:

„Tehát akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendő, kereskedünk és nyereséget szerzünk; Azt sem tudjátok, mit hoz a holnap!

Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.

Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.”

Pál itt ugyanezt mondja:

Pedig, ha az Úr akarja, hamarosan elmegyek...

„Ha az Úr akarja”. Nagyon fontos, hogy mi is így éljük az életünket. Mindig hozzátéve, hogy „Ha az Úr akarja”.

Pedig ha az Úr akarja, hamarosan elmegyek, és meg fogom ismerni a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét.

Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.

Mit akartok? Bottal menjek hozzátok, vagy szeretettel és szelíd lélekkel?

Ezzel Pál le is zárja levelének azon részét, amely a korinthusiak testiességéből fakadó viszálykodásáról szól.

Ezután még nehezebb problémákra tér rá, amelyek szintén megjelentek a korinthusi gyülekezetben. Olyan dolgokra gondolok, mint az erkölcstelen cselekedetek vagy a hívők pereskedése a világi bíróságokon.

Majd pedig Pál egy időre újra visszakanyarodik az egység kérdéséhez, és ismét rámutat arra, hogy mindannyian egyek vagyunk Krisztusban, testének részét képezzük.

Imádkozom, hogy ahogy Isten Igéjét tanulmányozod, és vársz a Szentlélek vezetésére, vezessen el a Lélek Isten igazságaira, hogy azzá az érett emberré válhass Istenben, akivé Ő tenni szeretne.

Pál első levele a korintusiakhoz 5-6. Fejezet

A korinthusi gyülekezet számos problémával küszködött, és Pál azért írta nekik ezt a levelet, hogy ezekben a segítségükre legyen. Kloé emberei ugyanis beszámoltak Pálnak az ott kialakult helyzetről.

Az egyik komoly gondot a megosztás okozta. A hívők a gyülekezeten belül kisebb csoportokra bomlottak, és elhatárolták magukat a többiektől. Az mondták:
„...én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.”

Pál azonban azt írja a korinthusiaknak, hogy megosztottságuk a testiesség jele, mert Krisztusban nincs megosztás, Krisztus nem szakítható részekre.

A korinthusiaknak fel kellett volna ismernie azt, hogy Pál, Apollós és a többi közöttük szolgáló ember szolgálata nem áll versenyben egymással, hanem kiegészíti egymást. Ugyanígy mi is fel kell ismerjünk, hogy a különböző gyülekezetek, vagy egy adott gyülekezeten belül a különféle szolgálatok nem versengenek egymással, hanem egymást kiegészítik, egymás munkáját segítik.

Én nem érzem úgy, hogy a mi gyülekezetünk bármelyik gyülekezettel versenyben állna, és ez így van rendjén, hiszen nincs értelme másokkal rivalizálni, hanem inkább segíteni kell őket.

Ebben a fejezetben Pál még komolyabb problémákkal foglalkozik, amelynek élén az erkölcstelenség található.

Mindenfelé az a hír járja, hogy paráznaság van közöttetek, mégpedig olyan, amilyen a pogányok között sem fordul elő, hogy tudniillik valaki apjának feleségével él.

Úgy tűnik tehát, hogy volt egy férfi a korinthusi gyülekezetben, aki a saját mostohaanyjával, édesapjának a feleségével élt együtt.

A korinthusiak azonban annyira el voltak foglalva a saját belső viszályaikkal, amelyek az egyes csoportok között kialakultak, hogy semmit sem tettek ez ügyben, sőt majdhogyan büszkék voltak magukra azért, hogy milyen toleránsak, hogy ezt megengedik a gyülekezetben.

Büszkék voltak arra, hogy milyen liberális a gondolkodásuk, mint ahogy sajnos napjainkban is sok gyülekezet vagy egyház büszkélkedik ezzel.

De Pál ezt írja nekik:

Ti pedig felfuvalkodtatok ahelyett, hogy inkább megsomorodtatok volna és eltávolítottátok volna közületek azt, aki ilyen dolgot cselekedett. Mert én, aki testben távol vagyok, de lélekben jelen, mint jelenlévő már ítéltem afelett, aki így cselekedett.

Már döntöttem tehát ez ügyben, mondja Pál.

Úgy ítéltém, hogy miután az Úr Jézus nevében összegyűltünk, ti és az én lelkem, a mi Urunk Jézus hatalmával, átadjuk az ilyet a sátánnak, a teste pusztulására, hogy a lelke üdvözüljön az Úrnak azon a napján.

A Máté 18-ban Jézus a következő utasítást adja az ilyen helyzetekre vonatkozóan:
„Ha vétkezik atyádfia, menj el, intsd meg négyszemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé egy-vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mond meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak mint a pogányt vagy a vámszedőt.”

Ha tehát a gyülekezetben egy testvérünk bűnben van, először mindig azért menjünk oda hozzá, hogy szeretetben ráébresszük őt a hibájára, hogy helyreállhasson a kapcsolata Istennel, hogy kijöhessen abból a bűnből, és hogy megoldódjon a helyzet.

A Galata 6:1-ben ezt írja Pál:

„Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet, szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne ess.”

Ha tehát látom, hogy a testvérem bűnben van, akkor az én elsődleges feladatom, hogy szeretetben és szelíden próbáljam visszavezetni őt a helyes útra. És ha nem hallgat erre, akkor következik az, amit Pál mond, hogy „én már döntöttem, ezt az embert el kell küldeni a gyülekezetből, és az ilyet át kell adnunk *„a sátánnak, teste pusztulására, hogy lelke üdvözüljön az Úrnak azon a napján.”*

Mit jelent a „teste pusztulására kifejezés?”

A testiesség pusztulását, pontosabban azt, hogy többé ne éljen a test szerint.

Pál abban a reményben tanácsolja ezt a korinthusi gyülekezetnek, hogy ha valóban elküldik ezt az embert, akkor ő ezáltal rádöbben, milyen súlyos bűnben van és hogy ez a bűn egyre jobban elidegeníti őt a gyülekezettől és Krisztustól.

Tehát azért küldik el ezt az embert a gyülekezetből, hogy fel tudja ismerni, hogy milyen súlyos bűnben van, és hogy visszatérjen Istenhez, hogy helyre álljon vele a kapcsolata, és hogy így visszatérhessen a gyülekezetbe is.

Ez az egész tehát mindig azt a célt szolgálja, hogy az az ember, aki bűnben van, abból kijöjjön, hogy helyreálljon, hiszen Jézus Krisztus is ezért jött, hogy megkeresse az elveszetteket és megmentse őket.

Nekünk is ezt kell szem előtt tartani, amikor bizonyos problémákat kezelünk a gyülekezetben belül.

És bizony el kell mondanom, hogy a mi gyülekezetünkben is volt már arra példa, hogy meg kellett kérnünk bizonyos embereket, hogy hagyják el a gyülekezetet, és hogy addig ne térjenek vissza, amíg abból az adott bűnből, vagy nagyon súlyos helyzetből ki nem léptek.

De a fő célunk megint csak az volt, hogy azok az emberek visszataláljanak Istenhez, és hogy helyreálljon az életük.

Azt nem tudom száz százalékosan megmondani, hogy mit jelent valakit „átadni a sátánnak teste pusztulására”, de Pál az 1Timóteus 1:20-ban megemlíti két embert, Hümönajioszt és Alexandroszt, és azt írja róluk, hogy átadta őket a sátánnak, hadd tanulják meg, hogy ne káromolják az Istent.

Tehát amikor átadunk valakit a sátánnak, ez azt jelenti, hogy elküldjük a gyülekezetből, amely eddig egy védőpajzsként óvta őt, hogy esetleg megláthassa és megtapasztalhassa bűnének következményét.

Bizony gyakran a házasságtörésre a legjobb gyógyszer az, amikor az ember összeházasodik azzal, akivel a házasságtörést elkövette.

Azért mondom ezt, mert a sátán néha nagyon el tud bennünket vakítani. Úgy érezzük, hogy nem tudunk meglenni a másik nélkül, hogy ő az életünk szerelme, és hogy érte muszáj elhagynunk a férjünket vagy a feleségünket.

Ha azonban összeházasodunk, egy idő után bizonyosan rádöbbenünk arra, hogy a másik sem tökéletes és hogy bizony nagyon is tudtunk volna élni nélküle.

A sátán tehát annyira el tud bennünket vakítani, hogy bizony néha arra van szükség, hogy az ember csak menjen a saját feje után.

Ami pedig bennünket illet, mi mintegy átadjuk őt a sátánnak.

Ez sokakra azután nagyon is kijózanító hatással van, és hirtelen már nem is olyan izgalmas és dicsőséges számukra a test vágyai szerint élni.

Ezért inti Pál a korinthusiakat arra, hogy adják át az ilyen embert a sátánnak teste pusztulására, hogy lelke üdvözüljön az Úrnak a napján.

Az elsődleges cél tehát itt az üdvösség.

Még ha a testnek el is kell pusztulnia, a legfontosabb az, hogy valakinek a lelke üdvözüljön.

Nem jól dicsekedtek ti.

Vagyis Pál azt mondja, hogy egyáltalán nem jó az, hogy ti ezzel a a liberális hozzáállásokkal dicsekedtek.

Hát nem tudjátok, hogy egy kis kovász az egész tésztát megkeleszti?

A kovász elengedhetetlen alkotórésze volt annak a tésztának, amelyből az asszonyok kenyeret sütöttek. Amikor bedagasztották a tésztát, mindig meghagytak egy kis kovászt, amit azután az új tésztába kevertek.

Az Ige azonban a kovászt mindig negatív értelemben említi, mert ahogy a kovászt hozzákeverjük a tésztához, az egyfajta rothadási folyamatot indít el. Egy csipetnyi kovász már elég ahhoz, hogy ez a folyamat elinduljon, így elég egy kicsiny kovász ahhoz, hogy az egész tészta szépen, lassan megkeljen.

És ez nagyszerűen jelképezi a bűnt. Elég, ha csak egy aprócska bűnt tolerálunk valahol a gyülekezeten belül, és ez az egész testet megfertőzheti. Hiszen

...egy kis kovász az egész tésztát megkeleszti.

Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk a Krisztus már megáldoztatott.

Itt Pál a páska képét is mondanivalójába foglalja. A páskáról tudjuk, hogy a kovásztalan kenyerek ideje volt. Miközben a zsidók a páska ünnepére készülődtek, amely április 14-én volt minden évben, átkutatták az egész házukat, és minden kovászt és élesztőt kidobtak a házból. Azután pedig kovásztalan kenyeret készítettek a páska ünnepére, olyan tésztából tehát, amelybe nem raktak kovászt vagyis élesztőt.

A páska csodálatos előképe volt Jézus Krisztusnak, aki bűntelen volt. Ő volt a hibátlan páskabárány. Mivel pedig a kovász a bűn jelképe, Pál azt mondja:

Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek. Hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk Jézus Krisztus már megáldoztatott.

Krisztus tehát a mi húsvéti bárányunk, és ahogy a kovásztalan kenyeret megtörték a páska ünnepén, úgy törték össze az ő testét is értünk a kereszten.

A páska tele van csodálatos szimbólumokkal, amelyek Jézusra mutatnak. Pál így folytatja a 8-as versben:

Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és a gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával.

Vagyis azt mondja itt Pál, hogy szeressük egymást tisztán és igazságban, így gyűljünk össze, így legyünk egymással közösségben. Krisztus testében ne legyen gonoszkodás, viszálykodás, hanem legyen a szívünk tiszta az Úr előtt, amikor összegyűlünk, hogy őt imádjuk.

Pál a 9. versben egy olyan levélre utal, amelyet már a korábbiakban megírt a korinthusiaknak.

Bár a Bibliában ezt a levelet nevezzük Pál első levelének a korinthusiakhoz, minden jel szerint létezett még legalább egy levél, de ez ma nincs a birtokunkban.

Levelemben már megírtam nektek, hogy nem szabad kapcsolatot tartani paráznákkal. De nem általában e világ paráznáival vagy nyereszkeskedőivel, harácsolóival vagy bálványimádóival, hiszen akkor ki kellene mennetek a világból.

Pál itt nagyon egyértelműen kettéválasztja a gyülekezeti közösségünket és a világban való életünket.

Azt mondja, hogy a gyülekezeten belül ne legyünk közösségben bálványimádókkal, paráznákkal, nyerészkedőkkel. A gyülekezeten kívüli világ azonban telve van paráznákkal, nyerészkedőkkel, harácsolókkal és bálványimádókkal.

Isten azonban nem arra hív el bennünket, hogy teljes mértékben elszigetelődjünk a világtól, és kolostorba vonuljunk, miközben hatalmas falakat emelünk magunk és a világ közé, hogy így próbáljunk tisztaságban élni.

Isten arra hív bennünket, hogy világítsunk a világban lámpásokként, amelyeket nem szabad elrejtteni, magas kőfalak mögé zárni.

Mivel a világban élek, bizony elkerülhetetlenül dolgom lesz olyanokkal, akik erkölcstelenül élnek, nyerészkednek vagy bálványimádók. De amikor eljövök a gyülekezetbe és Isten népe között vagyok, akkor elvileg egy teljesen más környezetbe kellene kerülnem. Szentséget és tisztaságot kellene találgatni Krisztus testében.

Pál a 10-es versben három bűnt sorol fel, a paráznaságot, a harácsolást és a bálványimádást.

Ha valaki paráználkodik, az tulajdonképpen önmaga ellen vétkezik.

Ez a bűn az önzésünkből fakad, és arról szól, hogy kihasználjuk a másikat szexuális vágyaink kielégítésére. Elképzelhető, hogy az a személy nem is jelent nekünk olyan sokat, mert az egész saját vágyainkról szól, a másik személy inkább csak eszköz ezek kielégítésében.

Igy amikor paráználkodunk, nemcsak önmagunk ellen vétkezünk, hanem a másik ellen is, és ezt a bűnt az önzés fémjelzi.

A harácsolás vagy a kapzsiság, azaz a nyerészkedés szintén önző dolog, mert kimondottan arról szól, hogy megkapjam azt, ami nekem kell, vagy megszerezem azt a másiktól, bármilyen áron.

A bálványimádással igazából Isten ellen véték, mert Isten helyett valaki vagy valami mást imádok.

A bálvány esetében ne csak aprócska szobrocskákra gondoljunk, amelyeket fából készítettek vagy aranyból öntöttek, hiszen valakinek az autója is lehet a bálványa vagy a kertje vagy akár egy épület is.

Emlékszem, hogy amikor a gyülekezetünk egy nagyobb épületbe költözött, egyesek nagyon megijedtek, mert kötődtek az előző épülethez, sőt úgy érzem, hogy már bálványozták is azt. Nem akartak elköltözni, hiszen abban az épületben tértek meg, ott találkoztak Istennel. Így bizonyos értelemben régi épületünket tették bálványukká.

Amikor azonban valaki bálványokat kezd imádni, ez annak a jele, hogy az az ember

nem tudatosítja Isten jelenlétét az életében, és a bálvány szolgál számára emlékeztetőül. A bálvány emlékezteti őt arra a kapcsolatra, amely fennállt korábban közte és Isten között.

Emlékezzünk csak vissza arra az időre amikor Ezékiás lett Izrael királya. Izrael még azt megelőzően, bálványokat kezdett el imádni. Ezékiás azonban elhatározta, hogy reformokat vezet be, és ennek jegyében, első lépésként leromboltatta azokat a ligeteket, ahol Izrael felállította a bálványait.

A 2Királyok 18:4-ben pedig azt olvassuk, hogy Ezékiás ezen kívül darabokra törette a rézkígyót, amelyet Mózes készített, mert Izrael fiai mindaddig annak tömjéneztek, és Nehustánnak nevezték.

De miért is készítette Mózes a pusztai vándorlás során a rézkígyót?

Izrael gyermekeit kígyók támadták meg a pusztában, megmárták őket, és sokan meghaltak. A 4Mózes 21:8-ban ezt parancsolta Isten Mózesnek: *„Csinálj egy rézkígyót és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmárt a kígyó életben marad, ha föltekint arra.”*

Mózes tehát csinált egy rézkígyót és föltűzte egy póznára. Ha azután megmárt valakit a kígyó és az föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.

A rézkígyó megint csak egy csodálatos előképe Jézus Krisztusnak. Hiszen Jézus maga mondja a János 3:14-ben Nikodémusnak, hogy ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.

A kígyó a bűn szimbóluma, a rézkígyó pedig a bűn ítéletének a szimbóluma, a réz ugyanis az ítéletet jelképezi.

Jézus Krisztus a kereszten magára vette az én bűnömért járó ítéletet, ezért tehát, ha Jézus Krisztusra nézek, nekem már nem kell meghalnom bűneimért, hanem élhetek. Úgy tűnik, hogy a rézkígyó a pusztai vándorlás után is fennmaradt. Valaki megőrizte azt, és ahogy teltek-múltak az évek, az emberek elkezdték azt bálványként imádni és sokan zarándokoltak el a rézkígyóhoz, amelyet Mózes készített a pusztában.

Vegyük észre, mit mond a 4. vers legvége: „Izrael fiai Nehustánnak nevezték a rézkígyót.” Az angol fordítás szerint pedig Ezékiás nevezete el Nehustánnak. Ez a szó azt jelenti, hogy réztárgy. Vagyis már a nevéből is kitűnt az, hogy a rézkígyó nem volt semmiféle Isten, így Izrael Istenének sem lehetett a képe.

Amikor elkezdünk egy épületet bálványozni, ne feledjük, hogy az egy egyszerű épület, egy halom kő vagy egy nagyrakás fa. Nem szabad ahhoz az épülethez bálványként ragaszkodnunk csak azért, mert ott találok először Istennel, hiszen Istennel mindennap mindenhol találkozhatunk.

Ha tehát én az épületet kezdem el bálványozni, ez azt jelenti, hogy nem találkozom mindennap Istennel, hogy vágyom arra a kapcsolatra, de az jelenleg nincs meg az életemben.

Ezért próbálok visszamenni a múltba, abban az épületben próbálok megtalálni Isten jelenlétét.

Óvakodjunk tehát a bálványimádástól, mert ezzel Isten ellen vétkezünk.

Persze a világban bálványimádás vesz körül bennünket, és mivel mi is ebben a világban élünk, ez elkerülhetetlen. Nem kérdezhetem meg a sarki zöldségestől, hogy a te életed rendben van Istennel? Mert ha nincs, akkor nem kéne megfogd azokat a zöldségeket és gyümölcsöket, amelyeket én szeretnék majd elfogyasztani.

Bevallom, olyan jó lenne azt mondani nektek, hogy gyülekezetként vegyünk egy lakatlan szigetet valahol a Karib-tengeren és költözzünk oda mindannyian. Hozzunk ott létre egy teljesen keresztény közösséget, amely egy az egyben az Igére épül. Így nem lenne szükség sem börtönökre, sem rendőrségre, a gyermekeink nyugodt környezetben nevelkedhetnének. Egy szeretettel teli közösségben nem kéne attól rettegetek, hogy mi történik az unokáimmal, ha elfutnak a sarki ABC-be, és ki próbálja meg őket magával csalni vagy esetleg bántalmazni.

Engem igenis aggodalommal tölt el az az irány, amely felé tart a világ. És bevallom őszintén, hogy olykor szeretnék innen elmenekülni.

De Istennek nem az az akarata, hogy mi félrevonuljunk, és létre hozzunk magunknak egy kis földi paradicsomot, valahol, egy lakatlan szigeten.

Mi egy bűnnel teli világban élünk, egy olyan világban, amelyet megrontott a bűn. Nagy reménységgel a szívünkben várjuk az új mennyei Jeruzsálemet, amelyet majd Isten épít, és közben tudatosítjuk azt, hogy csak átutazóban vagyunk itt a földön.

Egy napon eljön majd Isten országa, amely valóban a szeretet és a béke ország lesz, ahol a gyerekek semmitől sem kell féljenek.

De Isten országa a földön még nem jött el, mert ez egyelőre egy bűnös világ, amelyből én sem menekülhetek el, mert Isten arra hívott, hogy világítsak ezen a sötét helyen.

Most azt írom nektek, hogy ne éljetez közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkedő, bálványimádó vagy rágalmazó, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek.

Tehát ne legyetek vele szoros kapcsolatban.

Abban a kultúrában az, hogy „még együtt se egyetek vele”, pontosan ezt jelentette. A közel-keleti hagyományok szerint ugyanis, ha valakivel együtt ettél, akkor azzal lényegében egyé váltál.

Az ottani szokások szerint a levest például egy nagy tálban tálalták, amelyet az asztal közepén helyeztek el. A leveshez járt ezen kívül egy közös kenyér is.

Az étkezés úgy történt, hogy mindenki tört egy darabot a kenyérből, és belemártotta a közös levesestálba. Vagyis mindenki ugyanabból a kenyérből és ugyanabból a levesből evett, és számukra ez az eggyé válást jelképezte.

Ezért a zsidók soha nem voltak hajlandóak egy asztalnál ülni és együtt enni a pogányokkal, hiszen nem akartak velük eggyé válni. Tehát, ha valaki a gyülekezetben parázna vagy bálványimádó, részeges vagy rágalmozó, akkor ne legyél vele szoros kapcsolatban!

Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek ti is?

Pál tehát azt mondja, hogy azok felett, akik a gyülekezeten kívül vannak a világban, nem az én dolgom ítélkezni, mert Isten ítélkezik majd felettük. De bizonyos értelemben a gyülekezeten belül lévők felett igenis ítélkeznünk kell.

A kívül levőket Isten fogja megítélni. Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!

És ezzel arra a férfire gondol, aki a testvérük volt, odajárt a gyülekezetbe, de közben édesapjának a feleségével élt együtt.

Ezután Pál egy következő problémára tér rá a korinthusi gyülekezetben. Ez a hívők pereskedésének problémájára a világi, pogány bíróságokon.

Hogyan merészel közületek valaki, akinek a másikkal peres ügye van, a hitetlenek előtt, s nem a szentek előtt törvénykezni?

Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélkezni? És ha ti ítélkeztek a világ felett, hát arra méltatlanok vagytok, hogy jelentéktelen ügyben ítélkezzetek?

Úgy tűnik, hogy a korinthusi gyülekezetben voltak olyanok, akik egy gyülekezeti testvérükkel szembeni panaszukkal világi bíróságokhoz fordultak. Pál itt azt mondja, hogy a tökéletes megoldás az lenne, ha a problémákat a gyülekezeten belül tudnátok megoldani, a gyülekezet segítségével, hiszen az egyház, a szentek fognak majd a világ felett ítélkezni.

Tudjuk, hogy egészen pontosan Jézus fog ítélkezni a világ felett, de mi már Jézuséi vagyunk, őbenne vagyunk, és így mi is részt vállalunk majd a világ feletti ítélkezésből. Hogyha a szenteket Isten egy ilyen hatalmas feladattal ruházza majd fel, akkor a kisebb, jelentéktelen ügyekben még inkább ítélkeznünk kellene.

Ezért pedig ha lehetséges, a problémáinkat oldjuk meg a gyülekezeten belül.

Pál ezzel nem azt akarja mondani, hogyha szükségesnek találjuk, akkor sem szabad bírósághoz fordulnunk. Ő arra bátorít bennünket, hogy igyekezzünk egymás között, a gyülekezeten belül megoldani problémáinkat.

Előfordulhat azonban, hogy köztünk és egy nem hívő között merül fel valamiféle probléma, és a másik fél nem hajlandó a gyülekezet tanácsát követni abban, hogy hogyan kéne ez ügyben eljárni.

Ilyenkor esetleg kénytelenek leszünk bírósághoz fordulni a probléma igazságos megoldása érdekében.

Bizony Pálnak sem volt könnyű dolga a római hatóságokkal. Már két éve ült börtönben Cézáréában, amikor Fesztusz végre megkérdezte tőle, hogy hajlandó lenne-e felmenni Jeruzsálembe, hogy ott tárgyalják meg az ügyét.

Pál jól tudta, hogy ez az egész semmire sem vezet, egyik helyről a másikra küldöztetik őt, úgyhogy a császárhoz fellebbezett, ami római polgárként jogában állt Pálnak.

Pál tehát a császárhoz fellebbezett, mondhatni ő maga fordult bírósághoz, hogy ne tudjanak vele továbbra is játszózni a vezetők.

Azonban amennyire csak lehetséges a testvérek közötti problémákat a gyülekezeten belül kellene megoldani.

Vagy nem tudjátok, hogy angyalok fölött is ítélezünk majd?

Júdás levelében, mégpedig a 6. versben olyan angyalokról ír, akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, elhagyták saját lakóhelyüket.

Elképzelhető, hogy azokról az angyalokról van itt szó, akik a sátánnal együtt fellázkodtak Isten uralma ellen.

A Jelenések könyvéből úgy tűnik, hogy az angyaloknak az egyharmada csatlakozott a sátánhoz. Júdás azt is írja róluk a 6. versben, hogy ők örökkévaló sötétségben és bilincsekben vannak fogva tartva, annak a nagy napnak az ítéletére.

Megint csak hadd emeljem ki azt, hogy Jézus Krisztus az, aki majd ítélezni fog a világ felett és az angyalok felett is, de mivel mi vele együtt uralkodunk majd, ezért ugyanúgy, ahogy részt vállalunk a világ megítélésében, ugyanúgy az angyalok fölött is ítélezünk majd Jézus Krisztus oldalán.

Ez azonban nem azt jelenti, hogy te majd kérdőre vonhatod az őrangyalodat, hogy hol volt azon a bizonyos napon, amikor te nekikoccantál az előtted lévőnek. Nem vonhatod majd kérdőre, hogy miért nem akadályozta ezt meg.

De olyan angyalok felett ítélezünk majd, akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, hanem elhagyták saját lakóhelyüket. És ha mi ilyen dolgokban ítélezhetünk majd, akkor mennyivel inkább ítélezhetünk az élet dolgaiban, írja Pál.

Az 1Korintus 6:4-ben, a Károli fordítás szerint ezt olvashatjuk:

Azért ha életszükségre való dolgok felől van törvénykezésetek, akik a gyülekezetben legalább valók, azokat ültessétek le.

Bizony a gyülekezet legalacsonyabb presztízsű keresztény embere az Ige fényében őszintébb és igazságosabb ítéletet képes hozni, mint esetleg a legokosabb bírák a bíróságokon.

Bizony be kell vallanom, hogy néha nagyon is meglepnek egyes bírósági döntések és ítéletek. Aggodalommal tölt el, amikor látom, hogy helyenként milyen enyhe büntetést szabnak ki azokra, akik szörnyű bűncselekményeket követnek el Amerikában. A világi bíróságok ugyanis semmi sem tudnak a lélek dolgairól.

Pál az 1Korinthus 2:14-ben a következőket írja:

„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes, mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.

A lelki ember azonban mindenkit megítél, de őt senki sem ítéli meg.”

Pál azt írja a hitetlenekről, hogy:

„Semmit sem számítanak a gyülekezet előtt”

A szentek közül tehát egy egyszerű, kevésbé művelt hívő jobb döntést tud hozni ezekben a dolgokban, mint a világ legbölcsebb emberei. Több isteni igazságot tanulhatunk egy ilyen „egyszerű” hívőtől, aki telve van Szentlélekkel, mint az ország legkiválóbb professzorától, aki azonban még nem tért meg.

Csak azért, mert valaki tudós, nem szükségszerűen érti a lélek dolgait.

Hiszen a természetes ember nem ismeri és nem is érti a lélek dolgait.

Ezért nem követhetjük az ő irányításukat a lélek dolgaiban, és főleg nem kompetensek ahhoz, hogy a lélek dolgaiban ítélkezzenek.

A lelki dolgokat tehát a gyülekezeten belül kellene megoldani.

Megszégyenítésül mondom nektek! Ennyire nincs közöttetek egyetlen bölcs sem, aki igazságot tudna tenni testvérei között?

Sőt testvér a testvérral perlekedik, még hozzá hitetlenek előtt.

Egyáltalán már az is nagy gyalogság bennetek, hogy pereskedtek egymással.

Miért nem szenveditek el inkább a sérelmet, miért nem tűritek el inkább a kárt?

Sőt ti okoztok sérelmet és kárt, mégpedig testvéreknek.

Annyira szomorú látni azt, hogy a helyzet egészen a mai napig változatlan. Ma is vannak olyanok a gyülekezetben, akik ha tehetnék, saját keresztény testvéreiket is becsapnák.

Pál itt rámutat arra, milyen szégyenletes dolog is ez.

De hadd ismételjem el, hogy ez nem azt jelenti, hogy soha nem fordulhatunk bírósághoz olyan valakivel szemben, aki nem testvérünk az Úrban.

Elképzelhető ugyanis, hogy nincs más megoldás. Pál tehát nem tiltja ezt meg nekünk, sőt én úgy gondolom, hogy Pál nem tiltja meg nekünk azt sem, hogy egy testvérünket

érintő kérdésben forduljunk bírósághoz, ha ez a testvérünk nem hajlandó arra, hogy a problémát velünk a gyülekezeten belül megoldja.

Van, amikor nincs más választásunk. De Pál azt mondja, hogy ez szomorú és szégyenletes. Ennél még az is jobb, ha engeded, hogy kifosszon. A Lukács 6:29-ben azt mondja Jézus, aki elveszi felsőruhádát, attól alsóruhádát se tagadd meg.

Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölnék Isten országát?

Pál itt nagyon komoly dolgokat érint.

Ne tévelyegjétek: sem paráznák – és ha megnézzük az eredetét, ez szó szerint férfi prostituáltakat jelent –, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok – az eredeti ebben az esetben a homoszexuális életmódot folytatókra utal –, sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmozók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát!

Pál a Galata 5:17-ben a következőket írja:

„Mert a test kívánsága a lélek ellen tör, a léleké pedig a test ellen. Ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek.

Ha pedig a lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt. A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás...”

Ezen a helyen a görög eredetiben a "farmakia" szó áll, ami tulajdonképpen kábítószer élvezetet jelent.

„... ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás. Irigység, gyilkosság, részegeskedés, s tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklék Isten országát.”

Pál itt, az 1Korintus 6-ban is figyelmeztet bennünket, hogy ne tévelyegjünk, és hogy ne akarjuk becsapni önmagunkat.

Pedig sok ember pont ezt teszi, becsapja önmagát, és azt gondolja, hogy teljesen mindegy, hogy mit tesz, úgyis bekerül majd Isten országába.

Ha tehát örökölni szeretném Isten országát, fontos, hogy megvizsgáljam a szívemet ennek az ígérsznek a fényében, és tudatosítsam azt, hogy akik ilyet cselekszenek, nem örökölnék Isten országát.

Ilyenek voltak közületek némelyek, de megmosattatok, megszentelődtek, vagyis Isten elhívott benneteket, hogy az ő tervét valósítsa meg a ti életetekben, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében, és a mi Istenünk lelke által.

Azt mondja tehát Pál, hogy ilyenek voltak közületek is némelyek, de ez már a múlté és jól van ez így.

2Korinthus 5:17-ben: *„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés, a régi elmúlt és íme, új jött létre.”*

De ha a régi dolgok nem múltak el, akkor úgy tűnik, hogy nem vagy egy új teremtés, és ne csapd be önmagad.

Ne gondoljuk azt, hogy visszaélhetünk Isten kegyelmével, ha azt a kicsapongásra használjuk. Ne gondoljuk azt, hogy csak azért, mert Isten kegyelme beborítja az életünket, most már szabadok vagyunk arra, hogy a test kívánságai szerint éljünk, úgy, ahogy akarunk.

Napjainkban már egyre többen, a gyülekezeten belül is próbálják kiszélesíteni azt az utat, amely az örök életre vezet. A gyülekezetek egyre toleránsabbak, mindenféle istentelen életforma előtt megnyitják kapuikat Isten családjában.

És egyre többen mondogatják azt, hogy mi mindannyian ugyanazt keressük, hiszen minden út Istenhez vezet.

Hadd emlékeztesselek arra, hogy mit mond Jézus a Máté a 7:13-ban.

„Menjetek be a szoros kapun, mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a kárhozatba visz és sokan vannak, akik azon járnak.

Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.”

És azonnal ezután Jézus a hamis prófétákra figyelmeztet bennünket.

„Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belülről ragadozó farkasok.”

Jézus figyelmeztet bennünket, hogy óvakodjunk a hamis prófétáktól, akik azt próbálják elhitetni velünk, hogy teljesen mindegy, hogy hogyan élünk, mert Isten úgymint szeret bennünket, és így is, úgy is a mennybe kerülünk.

Óvakodjunk tőlük, mert lehet, hogy kívülről bárálynak tűnnek, lehet, hogy papi palástot viselnek, de báránybőrbe bújt farkasok.

Mindig feldühödök az ilyen emberek láttán, akik magukat Jézus Krisztus szolgájának állítják be, és gyakran még azt is elvárják az emberektől, hogy tisztelendő úrnak szólítsák őket.

Amikor Ronald Reagan volt az Egyesült Államok elnöke, az 1983-as évet a Biblia évének nyilvánította. Erre egyes szervezetek beperelték őt, és kezdeményezésüket bizonyos lekipásztörök is támogatni kezdték.

Ők Isten szolgálóinak mondják magukat, közben azonban báránybőrbe bújt farkasok. Ugyanúgy, ahogy a sátán is képes a világosság angyalaként megjelenni, hogy megtéveszse az embereket, úgy egyesek – akik bár azt mondják magukról, hogy Isten szolgálói – szintén megtévesztik az embereket és valójában a sátánnak szolgálnak.

Pedig ilyenek voltak közületek némelyek, de megmosattatok, megszentelődtetek és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében, és a mi Istenünk lelke által.

Istennek hála, hogy az Úr megváltoztatott engem. Most már nem az vagyok, aki voltam. Isten Szentlelkének ereje által, és a Jézus Krisztusba vetett hit által megváltoztam. A régi valóban elmúlt és minden újjá lett.

Minden szabad nekem...

Ez a kijelentés elég tág értelmet hordoz. Az epikoruszi filozófusok bizonyos értelemben valami hasonlót hirdettek, ők azt mondták, mindent szabad nekem, ami élvezetet hoz az életemben. Teljesen mindegy, hogy mi az, ha ez élvezetet jelent, akkor megtehetem. Ez azonban azt jelenti, hogyha valaki valami szörnyűséget tesz, de élvezte azt, akkor az is rendben van.

De nézzük meg, mit mond itt Pál.

Minden szabad nekem, de nem minden használ.

Ugye tudjuk, hogy egy napon majd mindenkinek meg kell állni Isten előtt, és számot kell adni cselekedeteiről.

Hívóként pedig majd jutalmakat is kapunk Istentől a hűségünkért, azért, ahogyan az Istentől kapott dolgokkal sáfárcodtunk. A cselekedeteinket majd tűzzel próbálja meg Isten, és ebből kiderül, hogy miből építkeztünk az életünk során, és hogy gyűjtöttünk-e kincseket a mennyben.

Hiszen az életünknek egy napon vége szakad és csak azok a dolgok maradnak meg, amelyeket Jézusban és Jézusért tettünk.

És engem egyetlen cél vezérel, hogy amikor majd ott állok Isten előtt, nekem is azt mondja majd, „*jól van, jó és hű szolgám, menj be urad ünnepi lakomájára.*”

Tudod, abban a pillanatban nem fog számítani az, hogy én az életemben mit értem el, hogy mire vittem. Amikor ott állok majd Jézus előtt, ez egyáltalán nem fog számítani. Mindennél fontosabb lesz ugyanis az, hogy mit mond Jézus.

Én vágyom arra, hogy megdicsérjen, és hogy ezekkel a szavakkal fogadjon engem. Engem tehát ez a cél vezérel.

De térjünk csak vissza ahhoz, amit Pál mond.

Minden szabad nekem, de nem minden használ.

Vannak tehát olyan dolgok, amiket megtehetnék, és attól még nem kárhozom el, hiszen az üdvösségem attól van, hogy hitemet és bizodalمامat Jézus Krisztusba vetettem.

Vannak azonban olyan dolgok, amelyekbe bizony nagyon könnyen belefeledkezhetnék, és amelyek meggátolnának engem abban, hogy a célomat elérjem, például azáltal, hogy elrabolják minden energiámat, és időmet, így nem marad sem erőm, sem pedig időm az Úr dolgaira.

Vannak tehát olyan dolgok, amik önmagukban nem rosszak, de mégis meggátolnának engem abban, hogy megvalósítsam azt a célkitűzést, amely számomra a legfontosabb. Így még ha megtehetném is azt a dolgot, nem teszem, mert csak akadályozna engem. Nagyon fontos tehát keresztényként, hogy prioritásokat állítsak fel az életemben, nehogy olyan dolgokra áldozzak túl sok időt és energiát, amelyek egyáltalán nem fontosak.

Az emberek könnyen beleesnek ebbe a csapdába. Teljes erőbedobással vetik bele magukat olyan dolgokba, amelyek az örökkévalóság szempontjából egyáltalán nem számítanak. És az ember hónapokat is eltölthet egy-egy ilyen dologgal, a végén pedig szétesik az egész.

Milyen jó, hogy Pál levelének végén az 1Korinthus 15:58-ban azt írja. *„Tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.”*

Egy napon tehát ott állunk majd Isten ítélőszéke előtt, és annyira vágyom arra, hogy halljam Jézust, amint ezt mondja nekem: *„Jól van, jó és hű szolgám, menj be urad ünnepi lakomájára.”*

„Minden szabad nekem, de ne vállalj semminek a rabjává.” – írja Pál a 2Korinthus 6:12 második felében.

Csak egy hívő keresztény tudja igazán, mit jelent szabadnak lenni.

Az az ember, aki bűnben él, egyáltalán nem szabad.

Pál ezt írja Timóteusnak a 2Timóteus 2:26-ban:

„És felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.”

Pál arról is ír, hogy e világ fejedelme megvakította őket, úgyhogy nem látják az igazságot és így fogságban sínylődnek.

Ne mond nekem, hogy az alkoholista szabad. És bárki másról se mond, hogy szabad, aki valamelyik szokásának a rabja.

Csak Isten gyermekei tudják, hogy mi az, szabadnak lenni. Én annyira szeretem a szabadságomat, de számomra ebben nem az a legizgalmasabb, hogy szabad vagyok arra, hogy megtegyek bizonyos dolgokat, hanem az, hogy szabad vagyok arra, hogy bizonyos dolgokat már ne tegyek meg.

Szabad vagyok. Nem élek most már bizonyos szokásaim rabjaként. Istennek hála, hogy ezeket már nem kell megtennem, mert szabad vagyok.

Elképzelhető azonban, hogy úgy bánok a szabadságommal, hogy ismét valaminek a fogságába kerülök.

Én szabad vagyok arra, hogy alkoholt igyak, ha ehhez tartja kedvem. De ha a szabadságomban én annyit iszom, hogy már nem tudok tisztán gondolkodni, akkor

többé már nem vagyok szabad, hiszen az alkohol befolyása alá kerültem. Sőt mi több, egy idő után alkoholfüggővé is válhatok.

Ostoba dolog tehát úgy bánni a szabadsággal, hogy közben megint valaminek a fogságába kerüljek.

Egyesek azonban, sajnós ezt teszik.

Tehát, bár minden szabad nekem, tudom, hogy nem minden használ, és nem engedem ezért, hogy bárminek is a rabjává váljak, pont azért, mert egy dicsőséges szabadságot kaptam Jézus Krisztustól.

Az eledel a gyomorért van, a gyomor meg az eledelért, de Isten ezt is, am azt is meg fogja semmisíteni.

A test azonban nem a paráznaságért van!

Isten nem azért helyezte beléd az erős szexuális vágyat, hogy azt követve paráználkodj. A test nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért.

Isten ugyanis feltámasztotta az Urat, és hatalmával minket is fel fog támasztani.

Vagyis én egy új testet kapok. Ahogy Isten feltámasztotta Jézus Krisztust, engem is úgy fog feltámasztani.

A testem tehát nem a paráznaságért van, hanem azért adatott, hogy szabadon élhessek az Úr kívánsága szerint. Mert a testem is egy csodálatos eszköz Isten kezében, hogy Ő elvégezze a munkát bennem és rajtam keresztül.

Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek Krisztus tagja? Most tehát azok, akik a Krisztus tagjai, parázna nő tagjaivá legyenek?

Vagy prostituált tagjaivá legyenek? Szó sem lehet róla.

Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül egy testté lesz vele? Mert amint az Írás mondja, lesznek ketten egy testté.

Pál tehát azt mondja, hogy a te tested is eszköz Isten kezében. De ha te a testedet arra használod, hogy egy parázna nővel vagy egy prostituálttal paráználkodj, akkor tulajdonképpen Krisztust is viszed magaddal ebbe a parázna kapcsolatba.

Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ővele.

Mi is most már egyek vagyunk Jézus Krisztussal, őbenne vagyunk. Ezért ne paráználkodjunk, ne használjuk a testünket ilyen állati módon!

Kerüljétek a paráznaságot!

Pál a 2Timóteus 2:22-ben a következőkre buzdítja Timóteust.

„Az ifjúkori kívánságtól pedig menekülj.”

Ó, bárcsak mi is elfutnánk a kísértések elől! Bárcsak olyanok lennénk, mint József, amikor megragadta őt Potifár felesége, és arra akarta őt kényszeríteni, hogy feküdjön le vele. József csak úgy tudott elmenekülni, hogy nagy nehezen kitepte magát saját ruhájából, és mezítelenül elrohant, ahelyett, hogy beadta volna derekát.

Isten segítsen nekünk elkerülni a paráználkodást!

Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.

Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, amit Istentől kaptatok és ezért nem a magatokéi vagytok?

Hát ti ezt nem tudatosítjátok? - kérdezi Pál. A testetek a Szentlélek temploma.

A görög eredetiben a templom szó helyén ismét a „nao” kifejezés szerepel, amely Isten lakóhelye, az ő munkálkodásának a helye. A mi testünk ez a belső templom, ahol Isten lakik.

... nem a magatokéi vagytok. Mert áron vétettetek meg.

Erről szól az üdvösség.

Én is a bűn rabszolgája voltam, a saját testi vágyaim fogságában sínylődtem. A testem kívánságai megkötöztek engem, de Jézus Krisztus szabaddá tett.

Most tehát már szabad vagyok, ezért nem kell megengedjem, hogy a bűn irányítsa az életem. És az eddig vétkes testemet is Istennek ajánlhatom templomként, amelyben Ő lakhat, és amelyet egy eszközként használhat, hogy ezen keresztül munkálkodjon.

Így válhat a testem szent helyé, templommá, hiszen Jézus megváltott, megszabadított, megvásárolt engem, hogy most már Őt szolgálhassam.

De mivel most már Őt szolgálom, neki kell engedelmeskednem.

Nem azért vásárolt meg, hogy most már magamnak éljek. Azért váltott meg engem, hogy hozzá tartozhassak. Én már nem vagyok a magamé, nem csinálhatom azt, amit akarok. Az életem már Jézusé, és arra vágyom, hogy azt tegye az életemmel, amit Ő szeretne.

Ezért mondja Pál a 20. vers végén:

...dicsőítsétek Istent testetekben

és lelketekben, hiszen mind a kettő most már Istené.

A 2Korinthus 3:17-ben azt írja Pál: *„Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Istent, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.”*

Tisztelnünk kell tehát testünket, mert a testünket Isten teremtette, és ez egy csodálatos eszköz az Ő kezében.

Egyszer olvastam valahol, hogy egy nap alatt több kapcsolat jön létre az agyunkban, mint a világ összes telefonközpontjában.

Ezek után nem meglepő, hogy a nap végére elfáradunk. A testünk tehát egy gyönyörű eszköz, egy ajándék Istentől, hogy rajta keresztül a lelkünk kifejezhesse önmagát.

És nemcsak a lelkünk hanem maga Isten is rajtad keresztül, a te testeden keresztül szeretné kinyilatkoztatni a szeretetét és a terveit.

Ezért fontos, hogy felismerjük azt, hogy a testünk eszköz Isten kezében.

Ne tegyünk tehát semmi olyat, amellyel ártanánk neki, amely tönkretenné azt.

Lehet, hogy az, amit teszel szabad, a kérdés azonban az, hogy hova vezet.

Építő-e vagy romboló? Vajon nem keríthet-e túl könnyen a hatalmába?

Pál első levele a korintusiakhoz 7-8. Fejezet

A korinthusi gyülekezettel komoly problémák voltak: a testiség jellemezte őket, a gyülekezeten belül a hívők egymással viszálykodtak és megoszlást szívtak. Egyesek azt mondták, én Pálé vagyok, mások azt, én Apollósé, megint mások azt, hogy én Kéfásé.

A hívők ráadásul pereskedtek egymással, és ügyeiket a világi bíróság elé vitték.

Pál hallott mindarról, ami a korinthusi gyülekezetben történt, úgyhogy levelében kitér ezekre a problémákra, ugyanakkor ezt a levelet a korinthusiak levelére írta válaszként, és a 7. fejezetben kezdi megválaszolni ezeket a kérdéseket.

Mielőtt azonban ebbe belevágunk, fontos megértenünk a korinthusi gyülekezet hátterét.

Korinthus egy nagyon pogány város volt. A település mellett egy hegy tornyosult, amelyre Afroditének impozáns szentélyt építettek, és ebben a szentélyben papnők, pontosabban prostituáltak szolgáltak, akik minden este lejöttek a hegyről és bementek a városba, ahol prostituáltként dolgoztak.

Az Apcsel. 18:10-ből tudjuk, hogy sok hívő volt Korinthusban. Az Úr egy éjjel látomásban megjelent Pálnak, amikor ő éppen Korinthusban tartózkodott, és bátorította, hogy ne féljen, mert sok népe van abban a városban.

Miután Pál megalapította a gyülekezetet Korinthusban, nagyon sok gondja volt velük, mert sok furcsa tanítás terjedt el közöttük.

A korinthusiak úgy gondolták, hogy a test teljes mértékben gonosz, és ebből adódóan kétféle hozzáállást tettek magukévá.

Az emberek egyik csoportja azt mondta, mivel a testünk gonosz és bűnös, ezért teljesen mindegy, hogy mit teszünk a testünkkel, csak a lelkünk a fontos. Ha paráználkodunk, akkor paráználkodunk, hiszen a testünk így is, úgy is romlott és gonosz.

De volt az embereknek egy másik csoportja is, amely ugyanabból az alapfeltételezésből indult ki, hogy a testünk úgy ahogy van, gonosz. Ők azonban mindebből egy másfajta következtetést vontak le, mégpedig azt, hogy mivel a testünk gonosz, a testi vágyainkat minden körülmények között vissza kell tartanunk. Például még egy nő ember se létesítsen szexuális kapcsolatot a feleségével.

Igy az embereknek ez a csoportja egyfajta aszkétizmust hirdetett.

Pál a 7. fejezetben ezekre a kérdésekre tér ki. Foglalkozik például azzal, hogy hívőként megházasodjon-e az ember, és ha igen, akkor létesíthet-e szexuális kapcsolatot a feleségével.

Amikről pedig írtatok, azokra ezt válaszolom: jó a férfinak asszonyt nem érinteni.

A parázñaság miatt azonban mindenkinek legyen saját felesége és minden asszonynak, saját férje.

A cölibátus természetellenes, és ezt Pál is elismeri.

Nagyon érdekes, hogy az Igében semmiféle utalást sem találunk arra, hogy Pál nős lett volna, én azonban mégis úgy gondolom, hogy Pál házas ember volt.

Először is azért hiszem ezt, mert Pál rabbi volt. A zsidó törvények szerint pedig minden férfinak meg kellett nősülnie és gyermekeket kellett nemzenie, hiszen az 1Mózes 1:22-ben Isten a következőket mondja az embernek: „Szaporodjatok, sokasodjatok.”

A zsidók úgy érezték, hogy ez egy nagyon fontos utasítás Istentől, ezért tragédiának számított az, ha valakinek nem voltak gyermekei.

Emlékezzünk csak, mit mond Pál a Filippi 3:6-ban:

„...a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.”

Vagyis minden valószínűség szerint Pál ez alapján nős volt.

Úgy tűnik, hogy Pál a zsidó nagytanács tagja is volt, és a zsidó tanács tagjának pedig nősnek kellett lennie, úgy gondolták ugyanis, hogy a nős férfiak irgalmasabbak.

Szerintem elképzelhető, hogy tényleg irgalmasabbak a házas emberek. Egy valamit azonban nős emberként biztosan tudok: az ilyen emberek sok mindent jobban megértenek.

Nem tudjuk pontosan, hogy mi történt Pál feleségével.

Egyes elképzelések szerint Pál felesége meghalt, mások szerint pedig Pált megtérése után valószínűleg elhagyta a felesége, és az évszázadok során az egyház is ezt az utóbbi elméletet tette magáévá.

A 7. fejezetnek a 29. vers adja meg az alaphangot, amelyben Pál azt írja:

Ezt pedig azért mondom testvéreim, mert a hátralévő idő rövidre szabott.

Pál úgy érezte, hogy az Úr eljövetele már nagyon, nagyon közel van. Mivel tehát kevés az idő, utasításokat ad a házassággal kapcsolatban is.

Első ránézésre úgy tűnik, hogy Pál inkább arra bátorítja az embereket, hogy ne házasodjanak meg. Ha ez valóban így van, akkor véleményem szerint pontosan azért mondja ezt, mert ő úgy érezte, hogy nagyon kevés a hátralévő idő, és így nincs idő házasságra lépni.

Tehát visszatérve az 1Korinthus 7:2-höz:

...a parázñaság miatt mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje.

Ez kiváltképpen érvényes volt Korinthusban, hiszen az előbb már említettem, hogy milyen állapotok uralkodtak a városban.

*A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt.
A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje, s ugyanúgy a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.
Ne fosszátok meg egymást magatoktól, legfeljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy szabaddá legyetek az imádkozásra, de azután legyetek ismét együtt, nehogy megkísértsen a sátán titeket azáltal, hogy képtelenek vagytok magatokon uralkodni.*

Pál tehát itt azt mondja, hogy teljesen helyén való az, hogy a férj és a feleség között a házasságon belül szexuális kapcsolat jön létre, sőt a férj és a feleség törekedjen arra, hogy megelégtse a házastársát.

Pál arra is figyelmezteti a házaspárokat, hogy ne vonják meg magukat egymástól, esetleg csak közös megegyezés alapján egy időre. Máskülönben túl nagy lesz a kísértés, túl nagy lesz a másikon a nyomás.

*Ezt pedig kedvezésképpen mondom, nem parancsként
Szeretném ugyanis, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; viszont mindenkinek saját kegyelmi ajándéka van Istentől; kinek így, kinek amúgy.
A nem házasoknak és az özvegyeknek pedig ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is.*

Pál ekkor nem volt nő, és ő maga ajánlja mindenkinek az egyedülállóságot, ugyanakkor azonban elismeri, hogy ez bizonyos értelemben Isten ajándéka.

A Máté 19:12-ben a következőket mondja Jézus:
„Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik így születtek, és vannak nemzésre alkalmatlanok, akit az emberek tettek ilyenekké, és vannak olyanok, akik önmagukat tették nemzésre alkalmatlanná, a mennyek országáért.”

Pál azonban felismeri azt, hogy neki megadta Isten az egyedülállóság ajándékát. Tehát ezt Isten munkálta ki benne, ezért Pál azt is tudatosította, hogy a természetes testi vágyaink nyilván a házasság mellett szólnak.

Az lenne a természetellenes, ha valakiben nem lenne meg a szexuális vágy, hiszen ez a legerősebb ösztönünk. Ez legalább olyan nagy hajtóerő, mint például az éhség vagy a légszomj.

Persze hozzá kell tennem, lehet, hogy valakiben éppen azért nincs meg ez az erős szexuális vágy, mert Isten elvette azt, hogy ez az ember Isten kezében egy egészen különleges eszköz lehessen. És mivel nem házasodik meg, sok olyan gondtól is megóvjá magát, amely a házasság kapcsán merül fel, hiszen a házasság sok mindent megváltoztat az ember életében.

Mielőtt megnősültem, szabadon járhattam-kelhettem az egész Egyesült Államokban, utazhattam kedvemre. Semmi másra nem volt szükség, csak egy tarisznya gyümölcsre, és már indulhattam is.

Csak a benzinkutaknál álltam meg, hogy teletankoljam a kocsimat, és már mentem is tovább.

De miután megnősültem, mindez megváltozott. Egyszer éppen hazafelé igyekeztünk, amikor a feleségem megszólalt mellettem az autóban, hogy:

– Drágám, szeretnék valahol inni egy kávé!

– Jó rendben.

De egyedülálló koromban az ilyet mindig időpocsékolásnak tartottam. Mint ahogy előbb mondtam, csak azért álltam meg, hogy tankoljak, és már mentem is tovább.

Úgyhogy hiába szólt szegény feleségem, én csak lazán elhajtottam a cukrászdák előtt, majd ismét szólt, és én még mindig nem álltam meg egy cukrászda előtt. Aztán kezdtem érezni, hogy nem jól van ez így, és végül beadtam a derekam.

Szóval, amikor az ember megházasodik, megváltozik az élete.

Pál is azt mondja a későbbiekben a 7:33-ban, hogy aki megházasodott az a világi dolgokkal törődik, hogyan legyen tetszésére a feleségének. És ez így teljesen rendjén is van. Nekem oda kell figyelnem a feleségemre.

Pál szerint tehát, ha neked meg van arra az ajándékod, hogy egyedülálló maradj életed végéig, akkor ez nagyszerű.

A nem házasoknak és az özvegyeknek ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is.

Ha azonban nem tudják magukat megtartóztatni, házasodjanak meg, mert jobb házasságban élni, mint égni.

Vagyis égni a vágytól.

A házasoknak pedig nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy az asszony ne váljon el a férjétől. Ha azonban elválik, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével. A férfi se bocsássa el a feleségét.

Jézus Krisztus tanította ezt, Pál ezért hangsúlyozza itt, hogy ezt nem ő parancsolja a házasoknak, hanem az Úr.

Ezek után Pál olyan dolgokkal folytatja, amelyeket Jézus már nem érintett az evangéliumokban.

A többieknek pedig én mondom, nem az Úr...

Vagyis én Pál apostol.

... ha egy testvérnek hitetlen felesége van, aki kész vele élni, ne bocsássa el.

*És ha egy asszonynak hitetlen férje van, és kész vele élni, ne hagyja el a férjét.
Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által;
különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek.*

Tehát a családon belül, hogyha az édesanya vagy az édesapa hívő, egy olyan légkört teremtenek otthon, amely a gyermekeket is szentté teszi.

Sokszor megkérdezik tőlem, hogy hova kerülnek a gyermekek, akik meghalnak. És még többször teszik fel nekem azt a kérdést, hogy az elragadtatáskor a kisgyermekek is elragadtatnak-e majd.

Én azokról a gyerekekről tudok csak biztosat mondani, akiknek legalább az egyik szülője hívő keresztény, mert ez a gyermek szülői védelem alatt áll, és a mennyországba fog kerülni.

De a hitetlen szülők gyermekeinél ezt nem tudom ilyen bizonyossággal állítani. Mégis hiszem azt, hogy amíg a gyermekek egy bizonyos kort el nem érnek, amikor már képesek önálló döntéseket hozni, addig Isten kegyelmes és irgalmas lesz velük, bár ezt nem tudom igével alátámasztani.

A Bibliában nem találunk olyan igeverset, amely egy az egyben kijelentené, hogy igen, az elragadtatás minden gyermeket érint majd, és egyetlen igeversem sem mondja azt, hogy minden halott gyermek automatikusan a mennybe megy.

Én azonban erősen hiszek abban, hogy Isten igazságos.

Ha azonban legalább az édesanya vagy az édesapa hívő, tudhatjuk, hogy ezek a gyermekek biztonságban vannak.

Bátorítalak benneteket, hogy ne maradjatok kétségek között ebben a kérdésben sem, hanem aki még nem tette, fogadja be az Urat, és akkor biztosan tudhatja, hogy gyermekei is biztonságban vannak.

Azt ugyanis tudhatjuk a 14. versből, hogyha a két szülő közül valamelyik hívő, az a család meg van szentelve.

Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, váljék el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk.

Ha tehát a megtérése után a te házastársad odajön hozzád, és azt mondja neked, hogy én nem tudok veled így élni, én ezt nem tudom így elviselni, váljunk el, akkor nyugodtan engedd őt el.

*... nincs szolgaság alávetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben.
Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk.*

Nem pedig arra, hogy állandóan hadakozzunk a házastársunkkal.

Mert mit tudod te, asszony, hogy megmented-e a férjedet? Vagy mit tudod te, férfi, megmented-e a feleségedet?

Egyébként mindenki éljen úgy, ahogy az Úr adta neki, ahogy az Isten elhívta: így rendelkezem minden más gyülekezetben is.

Azután Pál arról kezd el beszélni, hogy milyen állapotban voltunk, amikor Isten elhívott bennünket.

Körülméletlen hívatott el valaki? Ne tüntesse el. Küörülméletlenül hívatott el valaki, ne metélkedjék körül.

A küörülmételkedés semmi, a küörülmétetlenség is semmi egyedül Isten parancsolatainak a megtartása fontos.

Mindenki maradjon abban a hivatásban, amelyben elhivatott.

Körülmétetlén pogány voltál, amikor elhívott téged Isten? Akkor most nem kell küörülmételkedned a zsidó hagyományok szerint.

Tehát:

Mindenki maradjon abban a hivatásban, amelyben elhivatott.

Rabszolgaként hívatottál el? Ne törődj vele. Ha viszont szabaddá lehetsz, inkább élj azzal.

Mert az Úrban elhívott rabszolga az Úr felszabadítottja...

Tehát szabad vagy az Úrban, még ha rabszolga vagy is a világban.

... hasonlóan a szabadként elhívott a Krisztus rabszolgája.

Tehát mindenki maradjon meg abban Isten előtt, amelyben elhivatott, hacsak nem olyan életet élt, vagy olyan munkát végzett, amely homlokegyenest ellenkezik a keresztény elvekkel. Ilyen esetben helyesen teszi az ember, ha teljesen kilép abból az életformából vagy munkából.

Áron vétetteket meg: ne legyetek emberek rabszolgái.

Ha emberek rabszolgái vagytok is, akkor is tudatosítsátok, hogy elsődlegesen is Jézus Krisztus szolgái vagytok, hiszen hívőként mi mindannyian azok vagyunk.

Mindenki abban maradjon meg Isten előtt testvéreim, amiben elhivatott.

A hajadonokról ugyan nincs rendelkezésem az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint aki az Úr irgalma folytán hitelt érdemel.

Egy nagyon érdekes részhez érkeztünk, amelyre nézve három küülféle magyarázat is létezik.

Egyesek szerint itt Pál az olyan édesapákhoz szólt, akiknek szűz, hajadon leányaik voltak, és eszerint Pál azt a kérdéskört járja körül, hogy az édesapák megengedjék-e hajadon lányaiknak, hogy megházasodjanak.

Létezik erre az ígérezsre nézve egy másik magyarázat is, amely figyelembe veszi a kulturális sajátosságokat. Voltak ugyanis olyan párok, akik együtt éltek és egy ágyban is aludtak, de nem léptek egymással szexuális kapcsolatra.

A férfi és a nő tehát kipróbálta, hogy mennyire jól tudnak együtt élni, de a kapcsolatukból a szexuális aspektus egyelőre kimaradt. Ez Korinthusban egy nagyon elterjedt szokás volt abban az időben.

Egy harmadik magyarázat szerint pedig voltak olyan házaspárok, akik már házasságban éltek, de mégsem léptek szexuális kapcsolatra egymással, mert úgy gondolták, hogy sokkal lelkibb dolog megtagadni a kapcsolatuk szexuális részét.

Szerintem a nyelvezet és a megfogalmazás kizárja azt a lehetőséget, hogy itt olyan édesapákról lenne szó, akiknek van egy szűz lánya.

Úgy gondolom, hogy Pál inkább azokhoz a házaspárokhoz szól, aki úgy gondolták, hogy attól lelkibbek lesznek, ha nem létesítenek egymással szexuális kapcsolatot. Bizony ez elég furcsa, és őszintén szólva én erre képtelen lennék.

A hajadonokról vagy szüzekről ugyan nincs rendelkezésem az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint aki az Úr irgalma folytán, hitelt érdemel.

Azt tartom tehát jónak a küszöbön álló megpróbáltatások miatt, hogy jó az embernek úgy maradnia, amint van.

Feleséghez vagy kötve? Ne keress válást. Feleség nélkül vagy? Ne keress feleséget.

Ne feledjük azonban, hogy Pál mindezt annak fényében mondja, amit a 29. versben ír, tehát, hogy kevés az időnk.

Később, amikor Pál az efezusiakhoz ír, úgy tűnik, már felismerte, hogy Jézus Krisztus nem tér vissza azonnal, s ezen felismerésének fényében a házasság gyönyörű képkével illusztrálja azt a mély és bensőséges kapcsolatot, amely Krisztus és az ő egyháza között fennáll.

De ha megnősülsz, nem vétkezel, és ha férjhez megy a hajadon, nem vétkezik. Az ilyeneknek azonban gyötrelmük lesz a testben, én pedig szeretnék ettől megkímélni titeket.

Pál itt figyelmeztet bennünket, hogy a házasság nem mindig olyan, amilyenre számítunk, mert igenis felmerülhetnek nehézségek.

Ezt pedig azért mondom, testvéreim, mert a hátralévő idő rövidre szabott.

Ezután tehát azok is, akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna.

Itt megint csak hangsúlyoznám, hogy a szövegkörnyezet ismeretében kell ezt az ígeverset értelmeznünk. Ne feledjük, hogy mit mond Pál néhány ígeverssel később, és ez a szövegkörnyezete ennek a versnek.

Aki nőtlen, az az Úr dolgaival törődik, hogyan legyen tetszésére az Úrnak. Aki viszont megházasodott, az a világi dolgokkal törődik, hogyan legyen tetszésére a feleségének.

Vagyis amikor Pál itt azt mondja, hogy akiknek van feleségük úgy éljenek, mintha nem volna, ezzel azt akarja mondani, hogy a nők emberek is elsődlegesen az Úr dolgaival törődjenek.

... tehát azok is, akiknek van feleségük úgy éljenek, mintha nem volna. és akik sírnak, mintha nem sírnának, akik pedig örülnek, mintha nem örülnének, akik vásárolnak valamint, mintha nem volna az az övék.

És akik a világ javaival élnek, mintha nem élnének vele, mert e világ ábrázata elmúlik.

Pál tehát azt mondja: kevés időnk van.

Ő lényegében azt gondolja, egyszerűen nincs elég időnk arra, hogy megházasodjunk. Nincs időnk arra, hogy sírjunk, gyászoljunk vagy bulizzunk és dínom-dánomozzunk. Nincs időnk arra, hogy földi javakat halmozzunk fel magunknak.

Igaz, hogy a világban élünk és nekünk is kell ennünk, innunk és laknunk valahol, és fizetnünk valamivel, és ezért használjuk azt, ami a világban van, de ne a világ dolgai legyenek az elsődlegesek.

Mert e világ ábrázata elmúlik, mégpedig nagyon gyorsan.

Pál látta, hogy egyre romlottabbá válik a világ. Figyelmeztette tehát a hívőket, hogy tudatosítsák: kevés az idő és hamarosan elmúlik mindez. Nincs tehát időnk a mulandó dolgokkal foglalkozni.

Azt szeretném, ha ti gondtalanok volnátok. Aki nőtlen, az az Úr dolgaival törődik: hogyan legyen tetszésére az Úrnak.

Aki viszont megházasodott, az a világi dolgokkal törődik, hogyan legyen tetszésére a feleségének. Ezért élete megosztott.

A nem férjes asszony és a hajadon az Úr dolgaival törődik, hogy szent legyen testében és lelkében is, aki pedig férjhez ment, az a világi dolgokkal törődik, hogyan legyen tetszésére a férjének.

Ezt pedig éppen a ti javatokra mondom, nem azért, hogy törbe csaljalak, hanem hogy feddhetetlenül élhessetek, s osztatlan szívvel ragaszkodjatok az Úrhoz.

Pál tehát azt mondja, hogy ha teljesen oda akarod magad szánni az Úr szolgálatára, a házasság ezt megnehezítheti, hiszen a férfinak most már a feleségére is gondolnia kell, és igazából azzal törődik, hogy hogyan lehet tetszésére a feleségének. És ez így van rendjén.

Igen, nekünk férfiaknak, igenis törödnünk kell azzal, hogy miként tudunk örömet szerezni feleségünknek, és fontos, hogy a feleségek is törődjenek azzal, hogy férjüknek hogyan tudnak örömet szerezni.

Itt még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy az egyedül élés ajándékát csak az Úr adhatja meg valakinek.

A példabeszédek 18:22-ben ezt olvashatjuk: „*Aki jó feleséget talált, kincset talált, és elnyerte az Úr jóakarátát.*”

Ne feledjük, hogy Pál itt abból indul ki, hogy kevés az időnk, hogy nincs időnk ezekre a dolgokra, és elképzelhető, hogy most az idők vége felé tartva, mi is ebben a helyzetben találjuk magunkat.

De fontos tudni, hogy az Ige nem szól elmarasztalóan a házasságról, sőt mindezt Isten terveként mutatja be. Így az a természetes, hogy az ember megházasodik.

Ha pedig valaki azt gondolja, hogy tisztességtelenül bánik jegyesével, és már nem tudja magát fékezni, valósuljon meg ez a dolog, és tegye meg, amit kíván: nem vétkezik, éljenek házasságban.

Aki azonban szilárd elhatározásra jutott, és a szükség nem kényszeríti...

És ez nagyon fontos, hogy: „a szükség nem kényszeríti”,

... mert hatalma van saját kívánsága felett, és úgy döntött szívében, hogy jegyesét megőrzi: jól teszi.

Azért aki feleségül veszi jegyesét, az is jól teszi, de aki nem veszi feleségül, még jobban teszi.

Az asszonyt törvény köti, amíg él a férje, de ha a férje meghal, szabadon férjhez mehet ahhoz, akihez akar, de csak az Úrban.

Az én véleményem szerint azonban boldogabb lesz, ha úgy marad.

Hiszem pedig, hogy bennem is az Isten lelke van.

Ezután Pál egy másik témával kezd foglalkozni.

Ami pedig a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismerete.

Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.

De mi is volt a probléma Korinthusban?

Ebben a városban akkortájt olyan széleskörűen elterjedt a bálványimádás, hogy sokszor a piacon kapható hús, bálvány áldozati hús volt.

Képzeljük csak el! Levágtak egy állatot és a húsának egy részét elvitték a szentélybe, hogy áldozatként bemutassák az adott pogány istennek. Ennek a húsnak egy részét azután megkapta a szentélyben szolgáló pap, a maradékot pedig visszaadták annak az embernek, aki hozta a húst, aki elment a piacra és ott értékesítette ezt a húst.

Sok hívő kereszténynek azonban lelkiismeret furdalása volt amiatt, hogy a piacon ilyen húst vásárol és olyan húst eszik, amelyet valaki korábban egy bálványnak ajánlott fel, imádata jeléül.

Egyeseket tehát nagyon aggasztott ez, mások azonban fennhangon hirdették, hogy nekik elég ismeretük van, tehát tudják, hogy az bálványáldozati hús, de azt is tudják, hogy a pogány istenek nem léteznek, tehát teljesen mindegy, hogy azt az állatot miért áldozták fel.

Pál itt pont ehhez a csoporthoz szólt, akik szabadnak érezték magukat az ismeretük miatt. Ők ettek a bálványáldozati húsból, de közben azonban megbotránkoztatták gyengébb testvéreiket.

Ami pedig a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismerete.

Vagyis Pál azt mondja, tudjuk, hogy ezek a pogány istenek nem léteznek, de Pál hozzáteszi,

az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. Ha valaki azt gondolja, hogy ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell.

És ez valóban így van. Az az ember, aki azt gondolja magáról, hogy ő mindent tud, általában sokkal kevesebbet tud, mint bárki más. Ugyanis minél többet tud az ember, annál inkább rádöbben arra, mennyire keveset tud.

Gondolj csak bele, mi a te szakterületed? A tudományok? Gondolkozz csak el azon, mennyi mindent tudsz és még mennyi mindent nem tudsz a tudományokat illetően. Vagy ha azon belül a matematika a szakterületed. Bármilyen jól is ismered azt a területet, milyen sok minden van még, amit nem tudsz.

Az én szakterületem a Biblia, és tudom, hogy mennyi mindent nem tudok még a Bibliával kapcsolatban. Az, amit tudok, elenyésző ahhoz képest, amit még nem tudok, és tisztában vagyok azzal, hogy olyan sok mindent kellene még tudnom, hogy e tudás begyűjtésére egy egész élet sem elég.

Aki azonban azzal kérkedik, hogy mindent tud, semmit sem tud valójában, hiszen:

Ha valaki azt gondolja, hogy ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell. De ha valaki szereti az Istent, azt már ismeri az Isten.

Ami tehát a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy.

Mert ha vannak is úgynevezett Istenek akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok Isten és sok úr van,

nekünk mégis csak egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.

Pál tehát azt mondja, igen, mi tudjuk, hogy ezek a bálványok semmit sem érnek, és hogy egy igaz élő Isten van, aki mindent teremtett, de hozzáteszi a 7-es versben:

Viszont nem mindenki van meg ez az ismeret, sőt némelyek a bálványimádás régi szokása szerint a húst még mindig bálványáldozati húsként eszik, és lelkiismeretük, mivel erőtlén, beszennyeződik.

Most képzeld el egy pillanatra, hogy te Korinthusban nőttél föl, úgyhogy mindvégig egy adott pogány bálványt imádtál. Ott voltál a szentélyben, amikor felajánlották a húst, azután pedig elkészítették neked, és te imádatod jeléül ettél belőle.

Most azonban már Jézus Krisztus a te Urad és megváltód, és most már pont a múltad miatt nagyon nehezedre esik elviselni azt a tudatot, hogy bálványáldozati húst eszel most is, amikor a te Urad már az élő Isten, Jézus Krisztus.
Hívóként tehát most már ez bántja a lelkiismeretedet.

Pál tehát az ilyen emberekre gondol, amikor azt mondja a 7-es versben:

*...némelyek a bálványimádás régi szokása szerint a húst még mindig bálványáldozati húsként eszik, és lelkiismeretük, mivel erőtlen, beszennyeződik.
Az étel pedig nem változtat Istenhez való viszonyunkon; ha nem eszünk, nem lesz belőle hátrányunk, és ha eszünk, abból sem lesz előnyünk.*

Vagyis teljesen mindegy, hogy eszem-e ilyen húst vagy sem, ennek ugyanis semmi köze a lelkiségemhez, és semmi köze az Istenhez való viszonyomhoz.

De vigyázzatok, hogy ez a szabadságotok valamiképpen megütközéssé ne legyen az erőtlenség szemében.

Mert ha valaki meglát téged, akinek ismereted van, amint a bálványtemplomban asztalnál ülsz, vajon nem fog-e erőtlen lelkiismerete felbátorodni arra, hogy ő is megegye a bálványáldozati húst?

Most képzeljük el, hogy én szabadnak érzem magam arra, hogy néha megigyak egy-egy pohár Martinit. Hadd tegyem hozzá, hogy nekem, személy szerint már ekkor is rossz lenne a lelkiismeretem, de én csak magamról beszélek, mert nekem gyenge a lelkiismeretem ezen a területen.

Tételezzük azonban fel, hogy néhanapján jó lelkiismerettel el tudok fogyasztani egy Martinit. De jár a gyülekezetünkbe valaki, aki korábban alkoholista volt, azután megtért és Isten megszabadította őt az alkoholizmusból.

Az egyik nap, amikor besétál egy étterembe, a bárnál engem lát üldögélni, amint ott iszogatok. Az ember felismer engem, és azt gondolja, ha a lekipásztorem iszogat, akkor én is nyugodtan ihatok egy pohárkával.

Bár ő tisztában van azzal, hogy régen alkoholista volt, és vigyáznia kell ezen a területen, mégis iszik egy pohárkával, mert az én szabadságom láttán felbátorodik. Megteszi tehát, de nagyon rossz a lelkiismerete.

Én persze mondhatnám, hogy nekem szabadságom van, de mégis a vesztét okozhatom ennek a gyengébb testvéremnek azzal, hogy éltem a szabadságommal.

Pál így folytatja:

*És így ismeretteddel vesztét okozod erőtlen testvérednek, akiért Krisztus meghalt.
Így aztán, amikor a testvérek ellen vétkeztek, és erőtlen lelkiismeretüket megsértitek, Krisztus ellen vétkeztek.
Ezért tehát, ha az étel megbotránkoztatja testvéreimet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne botránkoztassam.*

Erről szól a szeretet, amely arra törekszik, hogy építse a másikat, miközben az ismeret felfuvalkodottá tesz.

Nagyon érdekes dolog a lelkiismeret. Teljesen mindegy, hogy ki mit mond, a lelkiismeretünket nem tudjuk becsapni. Aki a lelkiismeretében úgy érzi valamiről, hogy az nem helyes, az bizony nem helyes, és jobban tennénk, ha hallgatnánk a lelkiismeretünkre, mert ha nem tesszük, komoly bajba kerülhetünk.

Egyes pszichológusok helytelenül gondolkodnak, amikor azt hiszik, az embereket lebeszélhetik bizonyos meggyőződésükről. Én sohasem törekszem arra, hogy valakit saját őszinte meggyőződéséről lebeszéljek.

Inkább megpróbálom megállapítani, hogy valóban az egyén saját meggyőződéséről van-e szó, vagy inkább valami olyasmiről, amit valaki más erőltetett rá.

Ha ezek alapján arra a következtetésre jutok, hogy valóban ez az ő saját, személyes meggyőződése, akkor nem próbálom őt lebeszélni, akármilyen furcsa is legyen az a dolog.

Ha tehát valakinek nagyon őszintén rossz a lelkiismerete valamivel kapcsolatban, akkor ne tegye meg azt a dolgot, mert a saját lelkiismeretünket nem tudjuk becsapni.

Ha pedig megpróbáljuk, az komoly következményekkel és sok fájdalommal jár.

Pontosan ezért nem kellene kérkednem a saját szabadságommal, és arra bátorítani az embereket, hogy ők is ezt tegyék, mert utána rossz lesz a lelkiismeretük, és esetleg eltávolodnak az Úrtól.

Azáltal tehát, hogy én kötöm az ebet a karóhoz, és mindenképpen élek a szabadságommal, esetleg a vesztét okozom egy testvéremnek. Ez pedig nem jelent szeretetben járást.

Ezért mondja Pál a 13-as versben, hogy

... ha az étel megbotránkoztatja a testvéremet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne botránkoztassam.

Ha tehát szeretetben járok, akkor arra törekszem, hogy másokat meg ne botránkoztassak.

Hozzá kell azonban tennem, hogy ennek is vannak határai. Egyeseket már az is megbotránkoztat itt Amerikában, hogy az óceán partján a férfiak és a nők ugyanazon a helyen napoznak és fürdenek. És ők úgy érzik, hogy ezért bűn lemenni az óceán partjára.

Ez azonban azt jelenti, hogy én se menjek le az óceánra szörfözni? Nem!

Ez azt jelenti, hogy akiknek emiatt rossz lenne a lelkiismerete, valóban ne menjen le az óceán partra, és akkor engem sem fognak ott látni szörfözés közben.

Itt azonban nem ilyesmire gondolok, hanem arra például, amikor valaki nyíltan fitogtatja az ő szabadságát. Ha ezt tesszük, nem járunk szeretetben.

Pál is azt mondja, hogy szabadok vagyunk? Igen.
De szabadságunkat ne arra használjuk, hogy megbotránkoztassunk egy gyengébb testvért, hanem járjunk szeretetben!

Jó dolog a szabadság és jó dolog az ismeret, de vigyáznunk kell, mert „*az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet azonban épít*”.

Igyekezzünk tehát egymást építve szeretetben járni!

Pál első levele a korintusiakhoz 9-10. Fejezet

Sok dolog van, amit megtehetnék, de mégsem teszem meg azért, hogy ne botránkoztassam meg egy gyengébb testvéremet. Nem akarom ugyanis a szabadságommal tönkretenni az ő kapcsolatát Istennel.

Ezt Pál a korinthusiaknak írott levelében mondja, és arra figyelmezteti őket, hogy óvatosan bánjanak saját szabadságukkal Krisztusban. Szabadságukban ne tegyenek olyat, amivel megbotránkoztatnák erőtlenebb testvérüket.

A továbbiakban Pál a saját életéből is felhoz egy példát. Arról ír, hogy apostolként sok követelése lehetne, amelyekkel azonban nem akar élni, pont azért, hogy ne hogy megbotránkoztasson valakit.

A 9. fejezetben tehát Pál kitér az őt apostolként megillető jogaira, de azért hozza fel mindezt, hogy a saját életén keresztül szemléltesse, hogy miként lehet a gyakorlatban megvalósítani mindazt, amiről a 8. fejezetben írt.

Miről is van tehát itt szó? Arról, hogy, Krisztusban nagyon sok mindenre szabadok vagyunk, és vannak bizonyos jogaink is, de nem mindig bölcs dolog élni ezekkel a jogokkal, ha ezzel valaki másnak rosszat teszünk, ha megbotránkoztatjuk.

Pál tehát azt mondja, hogy őt a szeretet törvénye irányítja, és kiváltképpen az Úrban erőtlenebb testvérei iránti szeretet.

Nem vagyok szabad? Nem vagyok apostol?

– kérdezi Pál.

Nem láttam Jézust a mi Urunkat? Nem az én munkám eredménye vagytok-e ti az Úrban?

Pál megemlíti itt apostol mivoltának egyik jelét, mégpedig azt, hogy ő látta Jézust, a mi Urunkat.

Ahhoz, hogy valaki apostolnak hívhassa magát a korai egyház időszakában, bizonyos feltételeknek kellett megfeleljen. Ezek közül az egyik az volt, hogy szemtanúként kellett tanúsítsa Jézus Krisztus feltámadását.

Ma is akadnak olyanok, akik az emberek körében szeretnének apostoli tekintélyre szert tenni. Az Újszövetség fényében erre ma elvileg nincs lehetőség, mert a korai egyház időszakában ahhoz, hogy valaki apostolnak nevezhesse magát, mint ahogy előbb említettem, tanúsítania kellett Jézus Krisztus feltámadását, mégpedig úgy, hogy saját szemével látta Jézus Krisztust, vagyis szemtanú volt.

Pál ezen kívül még egy bizonyítékot felhoz apostoli mivoltára, ez pedig az, hogy megváltozott a korinthusiak élete:

Ha másoknak nem volnék is apostola, nektek bizony az vagyok, mert apostolságom pecsétje ti vagytok az Úrban.

Ti vagytok tehát az én szolgálatomnak a bizonyítéka és a gyümölcse, ti, akik az Úrban vagytok,

Ez az én védekezésem azokkal szemben, akik engem bírálgatnak.

Korábban említettem, hogy megoszlás volt a gyülekezetben, és egyesek elkezdtek mondogatni, hogy én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé. Ezt az első fejezetben láttuk.

Úgy tűnik, hogy ez a megoszlás odáig fajult, hogy egyesek egyre komolyabban kezdték megkérdőjelezni Pál apostoli voltát.

Pál tehát nem hiába kezdi így a korinthusiakhoz írt első levelét, az első fejezet első versében:

„Pál, Krisztus Jézusnak, Isten akaratából elhívott apostola.”

Pál kihangsúlyozza, hogy ő Isten akaratából apostol, nem pedig az emberek akaratából. Egyesek azonban megkérdőjelezték Pál apostoli mivoltát, ezért írja Pál itt a kilencedik fejezet hármaskorában, hogy:

Ez az én védekezésem azokkal szemben, akik engem bírálgatnak.

Vajon nincs-e szabadságunk arra, hogy együnk és igyunk.

Nincs-e szabadságunk arra, hogy keresztyén feleségünket magunkkal vigyük, mint a többi apostol, meg az Úr testvérei és Kéfás.

Vagy csak nekem és Barnabásnak nincs jogunk ahhoz, hogy ne dolgozzunk?

Apostolként szabadok vagyunk arra, hogy ne dolgozzunk – mondja Pál. Annak ugyanis, aki az evangéliumot hirdeti, minden joga megvan arra, hogy ebből éljen.

Ki katonáskodik valaha is a saját zsoldján?

Tehát amikor az ember háborúba indul, akkor nem neki kell megvennie a saját fegyverét, a töltényeket, a bakancsot és a felszereléseket. Ha beállsz a hadseregbe szolgálni, ezekkel ellátnak téged, nem kell megvásárold a saját vadászrepülődet.

Ezért mondja Pál a 7-es versben, hogy:

Ki katonáskodik valaha is a saját zsoldján? Ki ültet szőlőt úgy, hogy nem eszik a terméséből. Vagy ki az aki nyáját legeltet és nem iszik a nyáj tejéből.

Vajon csak emberi módon mondom-e ezeket, vagy nem ugyanezt mondja-e a törvény is?

Tulajdonképpen azt kérdezi: Vajon mindezt én találtam ki, vagy az Ige is megerősíti azt, amit én állítok?

Mert Mózes törvényében meg van írva: „A nyomtató ökör száját ne kösd be.” Vajon az ökörről, gondoskodik-e így az Isten?

Fontos törvény volt tehát, hogy a nyomtató ökör száját nem kötötték be, hogy munka közben is eszegethessen, hiszen nagyon keményen dolgozott.

És Pál hozzáteszi:

Vajon az ökörről, gondoskodik-e így az Isten?

Ezzel tulajdonképpen azt akarja kérdezni, hogy az ökörről vajon jobban gondoskodik az Isten, mint rólunk?

Pál tehát egy ószövetségi példát hoz fel, amellyel szemlélteti a korinthusiaknak, hogy a szolgának ugyanúgy, mint az ökörnek, jogában áll enni a föld terméséből.

Nem teljes egészében értünk mondja ezt? Bizony értünk íratott meg, hogy aki szánt, reménységgel kell szántania, és aki csépel azzal a reménységgel csépeljen, hogy részesedik a termésből.

Ha mi nektek a lelki javakat vetettük, nagy dolog-e az, ha földi javaitokból fogunk aratni. Ha mások részesedhetnek ezekből, miért nem inkább mi, de mi nem élünk ezzel a szabadsággal, hanem mindent elviselünk, hogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé.

Pál most megint a jogairól beszél, arról, hogy mire lenne elvileg szabadsága, és rámutat arra, hogy olyan apostolként, aki ott szolgált a korinthusi gyülekezetben, tanította az Igét, és lelki táplálékkal látta el a korinthusiakat, minden joga megvolt arra, hogy a korinthusiak támogatását élvezze, és hogy anyagi támogatást fogadjon el a korinthusiaktól.

Pál azonban mégis azt mondja, én nem éltem ezzel a szabadsággal, hogy semmi akadályt ne gördítsek a Krisztus evangéliuma elé.

Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatokat végzik, a szent helyből származó eledellel élnek? És akik az oltár körül forgolódnak, az oltárra vitt adományokból részesednek?

A pap, aki a templomi szolgálatot végezte, mindig kapott egy részt az áldozatként bemutatott húsból, és minden másból is kapott egy részt, amit az emberek az Úrnak hoztak áldozatként.

Pál tehát azt mondja, hogy neki jogában állna anyagi támogatást kérni a korinthusiaktól, szolgálatának fejében.

Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek. Én azonban ezek közül egyikkel sem éltem, de nem azért írtam ezeket, hogy velem is így történjék ezután, mert jobb meghalnom, minthogy valaki dicsekedésemet félremagyarázza.

Pál tehát megint azt mondja, hogy bár neki minden joga meg van arra, hogy a korinthusiak anyagi támogatását élvezze, ő nem akar ezen jogával élni, inkább meghal, minthogy pénzt fogadjon el tőlük.

De vajon miért volt ez Pál hozzáállása? Azért, mert sajnos az ő idejében ugyanúgy, mint ahogy napjainkban is, vannak olyan pásztorok, akik visszaélnék ezen jogukkal. Vannak olyan szolgálatok, amelyek mindig azon vannak, hogy minél meggyőzőbb módszerekkel, minél több pénzt csikarjanak ki, az emberekből.

Hihetetlen, hogy egyes evangélisták mit ki nem találnak, hogy valahogy rábírjanak téged arra, hogy támogasd az ő szolgálatukat, és megpróbálják manipulálni az embereket. Azt mondják, az Úr azt mondta nekem, hogy ma tíz ember, fejenként ezer dollárral fogja támogatni ezt a szolgálatot, és hogy ötven ember, fejenként ötszáz dollárt ajánl majd fel a szolgálat javára.

De ez úgy szörnyű, ahogy van!

Pont az ilyenek miatt fordítanak olyan sokan hátrat az evangéliumnak, mondván, hogy ők úgylis csak a pénzedet akarják. És sajnos nagyon sok helyen ez így is van.

Ezért van az, hogy a mi gyülekezetünkben itt Dél-Kaliforniában soha nem szervezünk pénzgyűjtő akciókat, soha nem beszélünk külön arról, hogy milyen fontos lenne, hogyha a gyülekezetbe járók adakoznának vagy befizetnék a tizedet. Erről csak annyi hangzik el, hogy hol lehet adakozni, hogyan lehet befizetni a tizedet, azon felül pedig mindenkinek a saját dolga, hogy ad-e vagy sem.

Soha senkit nem fogunk kényszeríteni az adakozásra, és soha senkin nem fogjuk ezt számon kérni.

Ezért van az is, hogy itt inkább mi szeretünk másoknak adni. Hadd akadjon el a szava azoknak, akik azt mondják, a gyülekezetek kiszipolyozzák az embereket.

Pál is így volt ezzel. Nem akarta, hogy azzal vádolják, hogy haszonleső, és hogy csak az emberek pénzét akarja. Nem akarta, hogy ez akadályt gördítsen a Krisztus evangéliuma elé.

Évekkel ezelőtt, amikor az Úr elhívott engem a szolgálatba, addigra már nagyon sokat láttam abból, hogy egyesek minként könyörögnek az embereknek, hogy támogassanak egy szolgálatot, és ismertem azokat a módszereket, amelyekkel az embereket adakozásra próbálták kényszeríteni. Sőt, ezzel kapcsolatban még az egyetemen is elláttak bennünket sok hasznos tanáccsal.

Amikor tehát az Úr elhívott engem szolgálatba, én azt mondtam Istennek, hogy „Uram, én szolgálni akarok téged, de kérek, hogy gondoskodj rólam, mert én nem akarok pénzért könyörögni. Én semmilyen módon nem akarom arra készíteni az embereket, hogy támogassanak. Nem akarom, hogy a pénz bármiféle szerepet kapjon a szolgálatomban.”

Én nagyon helytelennek tartom azt, amikor pásztorok azért könyörögnek az embereknek, hogy adakozzanak. Ez legalább olyan szörnyű dolog, mint amikor évszázadokkal ezelőtt bűnbocsájtó cédulákat árusított a katolikus egyház.

Szörnyű, hogy napjainkban már odáig fajult a helyzet, legalábbis Amerikában, hogy leveleket küldözgetnek az embereknek, amelyek így szólnak:

Ha szeretnéd, hogy Isten megválaszolja az imádat, küldd el hozzánk a felajánlásodat. ...

Van egy fiad, aki még nem tért meg, adakozz és akkor üdvözülni fog.

Megvásárolhatod a fiad üdvösségét, megvásárolhatod édesanyád gyógyulását.

De ez annyira szomorú!

Talán kevésbé tartanám dühítőnek mindezt, ha azok, akik így gyűjtenek pénzt, egyszerű életet élnének.

De ezt teljesen elfogadhatatlannak tartom amikor azt látom, hogy szegény özvegyeket környékeznak meg, hogy azok utolsó fillérükkel is támogassák az ő szolgálataikat, miközben ők nagyon is fényűző életet élnek.

Én nagyon megértem Pált, mert én is hasonlóan gondolkodom a pénzzel kapcsolatban. Ő is azt mondta, hogy neki nincs szüksége a korinthusiak pénzére, és hogy nem fogad el pénzt tőlük.

Sőt mi több, azzal dicsekszik, hogy tudott dolgozni, amikor ott volt Korinthusban, és így gondoskodni tudott társainak és saját magának a szükségletéről úgy, hogy nem szorult rá a korinthusiak anyagi támogatására.

Pedig apostolként Pálnak jogában állt volna igénybe venni a korinthusiak anyagi támogatását.

Én azonban ezek közül egyikkel sem éltem, de nem azért írtam ezeket, hogy velem is így történjék ezután.

Pál tehát azt mondja, hogy én eddig sem éltem ezzel a jogommal, de most sem azért írok, hogy támogatást kérjek tőletek.

... mert jobb meghalnom, mintha valaki dicsekedésemet félremagyarázza.

Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. De jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!

Pál tehát azt mondja, hogy ő nem a pénzért hirdeti az evangéliumot, nem is a dicsőségért, hanem a szíve kényszerítéséből.

Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!

Mert ha önként teszem ezt, jutalmat kapok. Ha pedig nem önként, sáfársággal vagyok megbízva.

Pál itt azt mondja, mindezt önként teszi, az Úrért.

Mi tehát a jutalmam? Az, hogy prédikálásommal ingyenessé teszem a Krisztus evangéliumát anélkül, hogy élnék az evangélium hirdetésével együtt járó joggal.

Jézus is azt mondja a Máté 10:8-ban: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.”

Nagyon hálás vagyok Istennek azért, hogy a mi rádiószolgálatunk nem a hallgatók támogatásából működik. Hálás vagyok azért, hogy úgy tudjuk programjainkat sugározni minden héten, hogy nem kell naponta legalább 15 percet azzal töltenünk, hogy a hallgatóinkat arra biztassuk, hogy támogassanak bennünket, hogy a következő héten is adásban lehessünk.

Annyira hálás vagyok azért, hogy nyugodtan hirdethetjük az evangéliumot Amerika szerte, ráadásul teljesen lenyűgözve a hallgatókat, hiszen nem értik, hogy hogyan tudunk a hallgatók segítségével nélkül talpon maradni hétről hétre.

De azért tudunk talpon maradni, mert az Isten az emberek szívére helyezte ebben a gyülekezetben, hogy adjanak.

Igy igazából több pénz gyűlik össze, mint amennyire szükségünk van, és a fölös összegből üzemeltethetjük a rádióadót. Így országszerte, sőt világszerte terjeszthetjük az evangéliumot.

Nagyon érdekes látni azt, hogy minél többet adunk, annál többet kapunk Istentől. Mindig azon találtuk magunkat, hogy amikor befektettük a pénzt egy újabb rádióállomásba, hogy még több helyre vihessük el az evangéliumot, Isten hatalmas módon megáldott bennünket és még több pénzt bocsátott a rendelkezésünkre.

Igy az eredeti 25 rádióállomás helyett most már Amerika minden pontján közvetíteni tudjuk a vasárnapi tanításokat, sőt egy tévécsatornát is el tudtunk indítani.

És mindezt ingyen tudjuk a közönség rendelkezésére bocsátani, és ez az, ami igazán csodálatos, mert nem vagyunk az emberek támogatására utalva, hanem Istentől várjuk, hogy ő gondoskodjon minden szükségletünkről.

Mert bár én mindenkivel szemben szabad vagyok – mondja Pál, vagyis én nem tartozom nektek semmivel – magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek.

A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat.

A törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő, pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket.

A törvény nélkülieknek törvény nélküli lettem, pedig nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvénye szerint élek, hogy megnyerjem a törvény nélkülieket.

Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket.

Mindenkinek mindenné lettem, hogy megmentsek némelyeket.

Mindezt pedig az evangéliumért teszem, hogy én is résztárs legyek abban.

Pál tehát azonosulni igyekszik az emberekkel, nem a magas lovon ülve prédikál nekik. Magát nem helyezi magasabb szintre a többiekénél, hanem inkább azonosulni kíván az emberekkel, és szeretné megérteni az ő helyzetüket.

Azonosulni kíván velük, hogy ők is azonosulhassanak Pállal, hogy így elvezethesse őket Jézus Krisztushoz és megismerhessék az ő erejét, az ő hatalmát.

Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.

Pál itt tehát egy versenyként tekint az életre, egy futamként, amelyet meg kell futni.

A 2Timóteus 4:7-ben ezt írja Pál Timóteusnak.

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.”

A zsidók 12:1-ben, amelyről nem tudjuk biztosan, hogy Pál írta-e, bár én személy szerint úgy érzem, hogy igen, szintén megtaláljuk a futam motívumát. Zsidók 12.1:

„Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedeő terhet és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére.”

Pál tehát azt mondja, hogy az élet olyan, mint egy futóverseny és arra buzdít bennünket, hogy úgy fussunk, hogy megnyerjük a versenyt.

Nekem nagyon tetszik ez. Szeretek versenyezni és mindig úgy indulok el, hogy nyerni akarok. És sajnos sokszor túlságosan is győzni szeretnék.

Ez egy elég érzékeny területe az életemnek, mert amikor vesztesre áll a szénám, sajnos hajlamos vagyok elveszíteni az önuralmamot.

Pál arra biztat bennünket, hogy legyünk elszántak a keresztény életünkben, menjünk rendületlenül előre, hogy elnyerjük méltó jutalmunkat.

Hadd említsem meg itt, hogy az olimpiai játékokat hagyományosan Athénban tartották, és a világ második legnagyobb sportrendezvényének pedig Korinthus adott otthont.

Igy a korinthusiak jól ismerték azokat a sportolókat, akik keményen készültek a korinthusi sportversenyre.

Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató.

Vagyis nagyon fegyelmezetten él, amíg készül a versenyre, hogy formába hozza magát.

Pál azonban azt mondja, hogy ezek a sportolók, azért teszik mindezt, hogy hervadó koszorút nyerjenek. Mindenféle tornagyakorlatnak vetik alá magukat, ami már szinte kínszenvedésnek tűnik, csak azért, hogy még jobbak legyenek, odafigyelnek étrendjükre, életmódjukra, hogy miután megnyerték a versenyt, babérkoszorút kaphassanak.

A babérkoszorú azonban egy idő után elszárad. Ez ugyanis egy hervadó koszorú, ahogy Pál is írja.

Ha a sportolók hajlandók ilyen keményen és fegyelmezetten dolgozni, és energiájukat és idejüket arra áldozzák, hogy megnyerjék az aranyérmet, azaz a koszorút, amely egy idő után elhervad, mennyivel inkább kellene nekünk is arra fordítanunk minden energiánkat, hogy elnyerjük a hervadhatatlan koszorút, amelyet Isten megígért azoknak, akik kitartóan szolgálják Őt.

Úgy fuss tehát, hogy megnyerd a versenyt, hisz Pál is ilyen elhatározással futott.

Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálává teszem a testemet, tehát megfegyelmézem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam olyanná ne legyek, mint aki alkalmatlan a küzdelemre.

Miről is beszél itt Pál apostol? Arról, hogy megfegyelmezi a saját testét, és uralkodik azon.

Minden ember alapvetően három alkotórészből épül fel: a testből, az elméből és a lélekből. Abban az emberben, akit Pál a Római levélben test szerinti embernek hív, a három alkotórész fontossági sorrendje a következő: test, elme, lélek.

Amikor azonban valaki újjászületik, megfordul a sorrend a test és a lélek között, és a három alkotórész már a következő fontossági sorrendben szerepel ennek az embernek az életében: a lélek, az elme és végül a test.

A test szerint élő embernél tehát a test uralkodik az elme felett, és a test szükségletei és vágyai állnak az első helyen. Az újjá nem született embernek ezek a dolgok foglalják le elsődlegesen a gondolatait. Elég csak kinyitnunk a fülünket a világban és egy picit kell csak odafigyeljünk arra, hogy miről is beszélgetnek az emberek...

Amikor valaki újjászületik, a lélek helyet cserél a testtel. Ekkor az elménket már a lélek uralja, vagyis a gondolkodásunk is lélek szerint való lesz, így a szellemi dolgok állnak majd érdeklődésünk középpontjában, és az, hogy hogyan tudunk Istennek tetsző életet élni.

Az újjászületett ember Istenre gondol, az Istennel való kapcsolatára, az Isten Igéjére. Az Úrra gondol, az Úrról énekel, a lélek dolgai foglalják le gondolatait. Az Igéből azt is megtudhatjuk, hogy kiknek a gondolatait a test vágyai foglalják le, azok halottak. De az az ember, akinek a gondolatait a lélek dolgai foglalják le, nagyon is él, mert öröm és békesség van az életében.

Persze hozzá kell tennem, hogy a testem cseppet sem örül ennek az új berendezkedésnek. Nem szívesen adta át a trónt a léleknek. Nagyon jól érezte magát a zsarnok szerepében, és egyáltalán nem tetszik neki, hogy a harmadik helyre szorult a hierarchiában.

A testem tehát folyamatosan azon van, hogy ismét a kezébe ragadja a hatalmat. Az újjászületésem pillanatában ugyanis nem szabadultam meg a testi vágyaimtól. Tudom, hogy mindaddig létezni fognak, amíg a földön élek ebben a testben.

Ugyanakkor most már jobban vágyom Isten dolgaira, mint a test dolgaira. Azt azonban tudom, hogy ehhez meg kell zabolázzam a testemet, mert az ismét hatalomra akar törni.

Ezért mondja Pál is, hogy én „szolgává teszem a testemet”, megfegyelmézem, nem adom át magam a testies dolgoknak, „*hogy amíg másoknak prédikálok, magam olyanná ne legyek, mint aki alkalmatlan a küzdelemre.*”

Nem szeretném, ha nem tudnátok testvéreim, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek át.

Pál az őseikről beszél, akiket Isten megszabadított egyiptomi fogságukból. Napközben felhőoszlop járt előttük a pusztában, éjjel pedig tűzoszlop vezette őket. A felhőoszlop azonban nem csak az ő vezetésükre szolgált.

Izrael népe tulajdonképpen a felhő alatt élt kint, a pusztában.

Valószínűleg nagyon erősen tűzhetett a nap ott, Isten ezért egy felhőt helyezett följük, hogy a forróságban árnyékra leljenek. Így hát, amikor a felhő továbbindult, Izrael népe is elindult, hiszen a felhő alatt akartak maradni. Isten tehát nagyszerű módon vezette az izraelieket a pusztában.

Amikor Izrael a Vörös-tenger partjához érkezett, és az egyiptomiak a völgyben lezárták menekülésük útját, Isten elmozdította a felhőt, és az egyiptomiak illetve Izrael népe közé helyezte, így az egyiptomiak semmit sem láttak. Nem látták azt sem, hogy a Vörös-tenger kettévált, és az izraeliek a tengeren keresztül elmenekültek.

Azután Isten felemelte a felhőt, az egyiptomiak pedig Izrael nyomába eredtek, de az Úr parancsára ekkor visszatért a tenger az eredeti medrébe, és elpusztította az egyiptomiakat.

A felhő tehát, amely a pusztában vezette Izrael népét, nemcsak az ő irányításukra szolgált, hanem óvta is őket, mert Izrael mindig a felhő alatt húzta meg magát.

Isten vezette tehát őket, és így az ő akaratában éltek.

Milyen csodálatos is tudni azt, hogy Isten bennünket is vezetni fog, bennünket is megóv, ha arra törekszünk, hogy Őt kövessük.

... és mindnyájan a tengeren mentek át...

Ez a vízkeresztség képe, ahogy a testies életünket magunk mögött hagyjuk Egyiptomban – ahogy ezt a zsidók is tették –, és Istennel egy új kapcsolatba lépünk.

... és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben.

Itt látjuk tehát a keresztség szimbólumát.

Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, hiszen az Úr mannával látta őket el, és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt.

Amikor Izrael pusztai vándorlása során táborot ütött Refidinben, az emberek panaszkodni kezdtek Mózesnek, mert nem volt ivóvizük. Zúgolódtak, mert attól féltek, hogy szomjan halnak a pusztában, állataikkal együtt.

Ekkor Mózes segítségért kiáltott az Úrhoz a 2Mózes 17:4 szerint:

„Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek!

De az Úr így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt és végy magadhoz néhányat Izrael vénei közül, vedd kezébe botodat is, amellyel a Nílusra ütöttél és menj. Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hórebén. Üss a sziklára! Víz fakad belőle és ihat a nép.”

Mózes így cselekedett és a sziklából valóban víz fakadt és mindenki ivott a vízből. Ez a kőszikla, szellemi értelemben Jézus Krisztus volt, aki maga mondta, *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék.”*

A Jelenések könyvében, a 22:17-ben még egyszer utoljára erre hív bennünket Jézus. *„Jöjjön, aki szomjazik, jöjjön, aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”*

Ez az utolsó felhívás mindenkinek szól. Mindenki mehet és ihat az élő vízből – amely a kősziklából, Jézus Krisztusból fakad – és új élete lesz.

De többségükben nem lelte kedvét az Isten, úgyhogy elhullottak a pusztában.

Amikor Mózes tizenkét kémét küldött az ígélet földjére, hogy kikémleljék a terepet, a tizenkét kém közül tíz olyan híreket hozott, amelyek hallatán Izrael népét félelem kerítette hatalmába.

A tíz kém arról számolt be, hogy hatalmas városok vannak az ígélet földjén, magas, erős falakkal körülvéve, és az emberek is olyan nagyoknak tűnnek, mintha óriások lennének.

Erre Izrael népe megrémült és elkezdtek mondogatni, hogy mi nem tudjuk ezt a földet elfoglalni, képtelenek vagyunk rá.

Volt azonban két kém, Józsué és Káleb, akik úgy tértek vissza a táborba, hogy egy hatalmas szőlőfürtöt cipeltek ketten egy rúdon a vállukon, és azt mondogatták a többieknek, hogy „ezt nézzétek, ilyen még nem láttatok! Ezek teremnek ott az ígélet földjén!”

Izrael népe azonban félt és zúgolódott: De hát, óriások laknak azon a földön, megölnek bennünket! Józsué és Káleb azonban bátran azt mondták: Menjünk és foglaljuk el azt a földet, amit nekünk adott Isten!

Az emberek azonban inkább a másik tíz kémre hallgattak, akik nagy félelemmel tértek vissza. Megtorpantak, mert nem hitték el Istennek, hogy Ő valóban nekik adja a földet.

Erre Isten azt mondta: Jó, hát, ha nem bíztok bennem, addig fogtok a pusztában vándorolni, amíg ki nem hal teljesen ez a nemzedék. A gyermekeitek pedig, akiket annyira féltetek, majd ők mennek be az ígéret földjére.

Ezzel kezdetét vette a világtörténelem leghosszabb temetése. Addig vándoroltak a pusztában, amíg mind egy szálig meg nem haltak annak a nemzedéknek a tagjai, kivéve Józsuét és Kálebet.

Abból a generációból csak nekik engedte meg Isten, hogy belépjenek az ígéret földjére. Izrael gyermekei közül tehát sokan meghaltak a pusztában.

Az 1Korinthus 10:6-ban ezt írja Pál:

Ezek pedig példakkká lettek számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak.

Mit is kívántak az izraeliek? Zúgolódtak, szerettek volna visszamenni Egyiptomba. Elegük volt már a mannából, mást is akartak enni, visszasírták régi egyiptomi életüket, ami a testies dolgokat jelképezi.

Mindez tehát példává lett a számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, hogy ne vágyakozunk a test dolgai után, ahogy azt Izrael tette.

Bálványimádók se legyetek, mint közülük némelyek.

Először azt látjuk, hogy a testies dolgok után vágyakoztak, aztán pedig bálványimádókká is váltak egyesek. Emlékezzünk csak vissza, hogy Mózes távollétében Áron aranyborjút készíttetett, és Izrael népe ezt kezdte el imádni.

Bálványimádók se legyetek, mint közülük némelyek, amint meg van írva. Leült a nép enni, inni, és felkelt játszani.

De ne is paráználkodjunk, mint ahogy közülük némelyek paráználkodtak, és elestek egyetlen napon huszonhárom ezren.

Mózes negyedik könyvében azonban azt olvashatjuk, hogy huszonnégy ezren estek el egyetlen napon. Pál valószínűleg tévedett, ahogy felidézte emlékezetében ezt az ígérést, és egy kicsit kevesebbre emlékezett.

Ez az az időszak, amikor Bálám azt a tanácsot adja a királynak, hogy küldjön fiatal, szűz leányokat Izrael táborába, hogy elcsavarják a férfiak fejét. A terv működött, az izraeliek paráználkodtak, Isten pedig kiöntötte rájuk ítéletét.

Krisztust se kísértsük, ahogyan közülük némelyek kísértették és elpusztultak a kígyóktól.

Hogyan kísértették Krisztust? Úgy, hogy elkezdtek panaszkodni.

Tulajdonképpen Istenre panaszkodtak, és Mózes szemére vetették, hogy miért hozta ki őket a pusztába, ha aztán itt kell elpusztulniuk; és hogy sokkal jobb lenne nekik Egyiptomban!

Ezzel magukra haragították az Urat, aki kígyókat küldött a táborba, amelyek sokakat megmártak.

De ne is zúgolódjatok, mint ahogyan közülük némelyek zúgolódtak és elveszítette őket a pusztító angyal. Ezek pedig példaképpen történtek azokkal, de figyelmeztetésül írtak meg nekünk, akik az utolsó időben élünk.

Pál immáron másodszor hangsúlyozza azt, hogy mindezekből tanulnunk kell, ne essünk bele ugyanazokba a hibákba, amelyekbe Izrael népe.

Mit tanulhatunk tehát mi Izrael példájából? Azt, hogy ne vágyakozzunk a testies dolgok után, ne imádjunk bálványokat, ne paráználkodjunk és ne zúgolódjunk Isten ellen!

Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.

Ne vegyük tehát készpénznek Isten kegyelmét.

A kísértések, amelyek eddig értek benneteket, nem haladták meg az emberi erőt, Isten pedig hűséges és nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.

Jakab a következőket írja a Jakab 1-ben:

„Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal. Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogánva bűnt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.”

A kísértés mindig a gondolatainkban, a vágyainkban kezdődik. A kérdés azonban az, hogy mit kezdjek velük. Amíg ugyanis ebben a testben élek itt a földön, bizonyos kísértések elkerülhetetlenek lesznek számomra.

A testi vágyaink, az ösztöneink – ezek minden emberre jellemzőek.

De a kísértések közepette is hűséges az Isten, és nem engedi, hogy nagyobb kísértésnek legyek kitéve, mint amivel meg tudok birkózni. Sőt mi több, kiutat is biztosít számomra abból, hogy el tudjam viselni.

A döntés azonban az én kezemben van. Nekem kell tudatosan a szabadulás útját választanom a kísértésből, amelyet Isten elkészít ugyan, de Ő nem fogja azt rám erőszakolni.

Tudnod kell, hogy amikor kísértés ér, mindig van egy menekülési útvonal, mert Isten mindig készít nekünk egyet. De ha te mégis elbuksz, akkor ezt magadnak köszönheted, és annak, hogy nem voltál hajlandó Isten hangjára hallgatni, és nem éltél az elkészített menekülési útvonallal.

A saját életemmel tanúsíthatom. Én is, amikor elbuktam egy kísértésben a múltban, az nem azért volt, mert nem láttam a szabadulás útját. Isten mindig megmutatta, Szentlelkével szólt a szívemhez, és azt mondta, szállj ki ebből, most azonnal.

Én azonban nem hallgattam rá, és arra gondoltam, inkább még maradok még egy kicsit, és ez lett a vesztem.

Istenre kellett volna hallgatnom, hiszen Ő odakészítette nekem a szabadulás útját, én azonban úgy döntöttem, hogy nem élek vele.

Amikor elbuktam, a bűnömért nem hibáztathatom Istent. Amikor vétkezem, az az én felelősségem.

Pedig sokan Istent hibáztatják, és azt mondják, hát, engem Isten ilyennek teremtett, én nem tehetek róla. Pedig igenis tehetek róla, én buktam el a kísértésben, Isten mindvégig hűséges volt, csak én nem voltam az.

Ezért szeretteim kerüljétek a bálványimádást.

Az életemben minden bálványimádás, amit Isten elé helyezek.

Nem szabad azt gondolnunk, hogy csak az a bálványimádó, akinek van a szobájában egy kis faragott szobrocska, amely előtte térdre borul, imádkozik és gyertyát gyújt. Nem, nem csak ez a bálványimádás.

Léteznek ugyanis más bálványok is. Például kétszáz lóerős, csillogó-villogó, hihetetlen gyorsulású bálványok.

De nemcsak az autókra gondolok.

Tudatosítanunk kell, hogy bármi bálvánnyá válhat az életünkben, amely annyira lefoglalja a gondolatainkat, és annyira leköti figyelmünket, hogy Istennél fontosabbá válik az életünkben, és szépen lassan helyettesíteni kezdi Őt.

Ezért mondja Pál, hogy kerüljétek a bálványimádást.

Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez, ítéljétek meg magatok, amit mondok.

Az áldás pohara, amelyet megáldunk...

vagyis amikor úrvacsorát veszünk, amikor vesszük a poharat és megáldjuk azt...

...az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e?

És az eredeti görögben a közösség szó helyén a kojnionia található.

Amikor tehát iszunk a pohárból, tulajdonképpen Krisztussal vállalunk közösséget.

A kenyér amelyet megtörtünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e?

Mert egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, akik az egy kenyérből részesedünk.

Tehát a Jézus Krisztussal való közösség által, vesszük a poharat és a kenyeret, és így válunk eggyé Krisztussal és egymással is akkor, amikor mindannyian ugyanabból a pohárból iszunk, és ugyanabból a kenyérből eszünk.
Ekkor közösségben leszünk Krisztussal és egymással is.

Nézzétek a test szerinti Izraelt! Akik az áldozatokat eszik, nincsenek-e közösségben az oltárral?

Az Ószövetségben azt látjuk, hogy amikor valaki békeáldozatot hozott, és felajánlotta azt Istennek, az egész tulajdonképpen arról szólt, hogy ez az ember közösségbe kerülhetett Istennel.

Hozta tehát a békeáldozatot, a pap levágta az állatot, húsának egy részét odaadta ennek az embernek, aki azt megsütötte és utána megette.

A zsíros részeket elégették az oltáron, felajánlották az Úrnak, és annak a füstje édes illatáldozatként szállt fel Istenhez.

A templomban szolgáló pap is megkapta a ráeső részt, csakúgy, mint az az ember, aki az áldozatot hozta. A hús egy részét hazavitte és családjával együtt elfogyaszthatta.

És mivel ez az ember evett családjával az áldozati húsból, az volt a lényeg, hogy mivel Isten is kapott belőle egy részt ezért az ember, miközben ebből eszik, eggyé válik Istennel.

A közel-keleti kultúrákban így tekintettek a közös étkezésekre. Például, ha nekem volt egy kenyérem, megtörtem azt, és az egyik felé odaadtam neked. Tegyük fel, hogy volt egy tál levesünk, és mindketten abba mártogattuk a saját kenyérünket. A lényeg azonban az, hogy mind a ketten ugyanazt a kenyeret ettük, mind a kettőnk ugyanaz a kenyér táplált, és mivel ugyanez a kenyér vált mindkettőnk részévé, mi is egymás részévé váltunk.

Számukra ez magától értetődő volt. És ugyanígy volt ez a békeáldozat esetében is.

Mivel tehát ugyanabból az áldozati állatból Isten is kapott egy részt, illetve az az ember is, aki az áldozatot felajánlotta Istennek, ezért az ember eggyé vált Istennel, azaz közösségben volt vele.

És ez egy csodálatos gondolat, hogy eggyé válhatunk Istennel!

Mi is ezt tesszük minden egyes alkalommal, amikor úrvacsorát veszünk. Mert olyankor én Jézus Krisztus részévé válok, és ő is az én részemé válik, ahogy közösségben vagyunk egymással.

Ugyanakkor a gyülekezeti úrvacsorán egymás részévé is válunk.

Ezért mondja Pál, hogy:

Nézzétek a test szerinti Izraelt, akik az áldozatokat eszik, nincsenek-e közösségben az oltárral?

De igen, közösségben vannak az oltárral, pontosabban Istennel, és eggyé válnak Vele.

De mit mondok ezzel? Talán azt, hogy a bálványáldozat vagy a bálvány ér valamit?

Itt Pál visszautal a 8. fejezetre, ahol először érinti ezt a kérdéskört, a gyengébb testvéreink megbotránkoztatása kapcsán. Pál ott arról beszél, hogy amikor valaki bálványáldozati húst eszik, mert szabadsága van erre, de közben egy arra járó erőtlenség lelkismeretű testvére látja őt bálványáldozati húst enni, talán majd felbátorodik arra, hogy ő is ugyanezt tegye. A baj csak az, hogy ezzel az a testvér elbukik, mert megszegi a saját lelkismeretét.

Pál ezért mondja az 1Korinthus 8:11-ben, hogy:

„...így ismeretteddel vesztét okozod erőtlenség testvérednek, akiért Krisztus meghalt.”

A korinthusiak tehát szabadnak érezték magukat, és a szabadságukkal éltek is, többek között úgy, hogy eljártak különféle bálványtemplomokba bálványáldozati húst enni. Pál azonban arra inti őket, hogy bölcsen bánjanak szabadságukkal.

És itt a 10. fejezetben ismét visszatér ehhez a kérdéshez.

De mit mondok ezzel? Talán azt, hogy a bálványáldozat, vagy a bálvány ér valamit? Sőt inkább azt, hogy amit a pogányok áldoznak, azt ördögöknek áldozzák és nem Istennek.

Vagyis azt mondja Pál, hogy a pogány szentélyekben, amikor a pogány Isteneknek áldoznak, lényegében a démonoknak áldoznak, nem pedig Istennek.

Azt pedig nem szeretném, ha ti az ördögökkel lennétek közösségben.

És itt megint csak a kojnonina szó szerepel.

Nem ihattok az Úr poharából is, meg az ördögök poharából is, nem lehetek részesei az Úr asztalának is, meg az ördögök asztalának is.

Vagy haragra ingereljük az Urat? Talán erősebbek vagyunk nála?

Pál tehát megfeddi azokat a korinthusi hívőket, akik a bálványtemplomokban bálványáldozati húst ettek Korinthusban. Azt mondja, hogy ezekben a pogány szentélyekben ördögöknek, vagyis szó szerint démonoknak áldoznak.

Az 5Mózes 32-ben Mózes énekében a következőket olvashatjuk a 16-os versről.

„Idegen istenekkel ingerelték, utálatosságokkal bosszantották.

Szemeknek áldoztak, nem Istennek, isteneknek, akiket nem ismertek, újaknak, kik nem rég jöttek, akiket az atyák még nem féltek.

Köszikládát, aki nemzett, elfeledted, elfeledted Istent, aki világra hozott.”

Ebből is láthatjuk tehát, hogy amikor valaki hamis isteneket imád, tulajdonképpen démonokat imád.

Sok évvel ezelőtt olvastam egy cikket, egy ismert amerikai havi lapban, a Harpers magazinban, amely a következő címet viselte: Láttam a pokol királyát.

A cikk egy olyan könyvről szólt, melynek szerzője arról írt, hogy egyszer álruhába öltözve elszegődött Tibet vallási vezetői mellé, és elkísérte őket egy évente egyszer megrendezett szertartásra, amelynek keretében különféle démonokat hívnak elő.

A szerző azután leírta a megjelenő démonokat, majd a cikkben elérkeztünk ahhoz a részhez, amikor a szertartáson a pokol királyát hívták elő, és a szerző egy roppant félelmetes jellemzést adott erről a pokol királyáról.

Sokan azt mondják, hogy minden út Istenhez vezet, és ők valóban nagyon komolyan veszik a vallásukat. Bár nem hisznek Jézusban, bíznak abban, hogy mégis meglátják majd Istent, hiszen őszintén gondolják a hitüket, és az alapján Isten elfogadja majd őket. Hiszen: „Mit számít az, hogy milyen úton megyünk Istenhez? Nem mindegy, hogy Konfuciuszt vagy Buddhát követjük? A lényeg az, hogy mindannyian Istent keressük, nem?” – mondják.

A Bibliának azonban erről nagyon is más a véleménye, hiszen Jézus azt mondja: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki nem mehet az Atyához, csak én általam.”*

Pál is azt mondja, hogy akik hamis isteneket imádnak, tulajdonképpen az ördögöknek áldoznak. Ha abból a húsból eszel, amelyet Istennek mutattak be áldozatként, akkor Istennel válsz egygé, ha pedig, olyan húsból eszel, amelyet ördögöknek, démonoknak ajánlottak fel, velük válsz egygé.

Ezért Pál hozzáteszi a 20. vers 2. felében:

*... azt pedig nem szeretném, ha ti az ördögökkel lennétek közösségben.
Nem ihattok az Úr poharából is, meg az ördögök poharából is, nem lehettek részesei az Úr asztalának is, meg az ördögök asztalának is.*

Pál bizonyosan itt az 5Mózes 32-re gondol, arra a részre, amelyből az előbb idéztem, hiszen ott is azt írja az Ige, hogy idegen istenekkel ingerelték, utálatosságokkal bosszantották Istent.

*Vagy haragra ingereljük az Urat? Talán erősebbek vagyunk nála?
Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem mindet épít.*

Lehet, hogy te meg tudod magyarázni, hogy azt az adott dolgot miért teszed, és valóban igaz az, hogy kegyelemben élünk és hogy szabadságunk van. De attól, mert meg szabad tennünk valamit, még nem biztos, hogy az használ is. Sőt lehet, hogy csak lelassít bennünket.

Arra kellene törekednünk, hogy megnyerjük a versenyt, ezért ne vigyünk magunkkal semmit, ami meggátolhatja vagy lelassíthatja bennünket ebben.

Minden szabad, de nem minden épít.

Vannak dolgok, amelyek kimondottan lerombolnak, ahelyett, hogy építenének. Vannak dolgok, amelyek eltávolítanak Krisztustól, ahelyett, hogy közelebb vinnének őhozzá. Az én vágyam pedig az, hogy közelebb kerüljek hozzá.

Bánjunk tehát nagyon bölcsen a szabadságunkkal, mert nem minden használ és nem minden épít. Nem minden segít abban, hogy megnyerjem a versenyt, és nem minden visz közelebb engem Krisztushoz.

Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét.

Vagyis ne csak magadnak élj! Ne csak magadra gondolj, hanem másokra is gondolj.

Mindazt, amit a húspiacon árulnak, megehetitek, ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.

Annak a húsnak, amit akkortájt Korinthusban a piacon árultak, a nagy része bálványáldozati hús volt, amelyet tehát korábban a pogány szentélyben pogány isteneknek ajánlottak fel.

Pál tehát itt azt mondja, ne kérdezzétek az eladót, hogy azt a húst valóban egy pogány szentélyben ajánlották-e fel, egyszerűen csak vegyétek meg és egyétek meg,

...ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.

Hiszen különben sem számít, hogy az bálványáldozati hús-e vagy sem, de ha már rákérdezel, a saját lelkiismeretedben botlasz majd el.

Mindazt, amit a húspiacon árulnak megehetitek, ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból, „mert az Úr a föld és annak teljessége.”

Ha meghív titeket a hitetlenek közül valaki és el akartok menni, mindent megehettek, amit elétek tesznek. Ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.

Tehát ha kirak eléd egy finom húst, akkor ne kérdezd meg tőle, hogy felajánlották-e ezt korábban egy pogány szentélyben egy pogány istennek?

De ha valaki azt mondja nektek: Ez bálványáldozati hús”, ne egyétek meg.

Nem mintha nektek ebből valami bajotok származna. Pál azt mondja:

... ne egyétek meg amiatt, aki erre figyelmeztetett, és a lelkiismeret miatt.

Lelkiismeretről beszélek, de nem a tiedről, hanem a másikéről. Mert az én szabadságomat miért vádolná a másik lelkiismerete?

Ha én hálával élvezem, miért kárhoztatnának engem azért, amiért én hálát adok?

Tehát ha hálát adok az ételért, és nyugodt lelkiismerettel eszem meg, attól még megbotránkoztatatok egy erőtlenebb testvért. Úgyhogy, amikor úgy határozok, hogy

nem élek a szabadságommal, hogy a másikat meg ne botránkoztassam, itt ismét a szeretet törvénye jön be a képbe.

Akár esztek tehát, akár isztok, bármit cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek.

Ez egy hihetetlenül fontos alapelv, és ez azt is megmutatja, hogy mi a helyes. Ha ezt meg tudom tenni Isten dicsőségére, akkor rendben van, de ha nem, akkor jobb lenne, ha nem tenném.

Akár esztek tehát, akár isztok, bármit cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek. Megütközésre ne adjatok okot sem a zsidóknak, sem a görögöknek, sem az Isten egyházának. Mint ahogy én is mindenben mindenkinek igyekszem kedvére lenni, nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözüljenek.

Pál tehát arra int, hogy ne a magad hasznát keresd, hanem a másokét, és azt mondja magáról, hogy ő is ezt teszi, hiszen arra vágyik, hogy megtérjenek az emberek. Ezért nem a maga hasznát keresi, nem arra törekszik, hogy a saját testét megalégítse vagy hogy saját vágyait követve éljen.

Pál nem magának élt, mert az a vágy fűtötte, hogy minél több embert megnyerjen Jézus Krisztusnak.

Ha az én életemben is az lesz a legfőbb célkitűzés, hogy elvezessek az Úrhoz másokat, akkor ez cél irányítja majd azt, hogy mit teszek, mit eszem, mit iszom és mire mondok nemet.

Mert akkor arra törekszem majd, hogy senkit meg ne botránkoztassak, hogy szeretetben járjak, hogy másokra gondoljak, ne pedig magamra. És arra, hogy szeretetben járva, szeretetben szolgálva megnyerhessem a versenyt.

Pál első levele a korintusiakhoz 11. Fejezet

Legyetek követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak.

Az előző versben Pál arról ír, hogy ő nem a maga hasznát keresi, és nem a maga dicsőségére teszi a dolgokat, hanem azt nézi, mi válik hasznára Krisztus testének. A követőim helyén a görög eredetiben egy olyan kifejezés áll, ami azt jelenti: utánozni.

Vagyis Pál arra buzdítja a korinthusiakat, hogy őt utánozzák. Ne a maguk hasznát keressék, hanem a többiekét és legyenek érzékenyek egymás szükségleteire, figyeljenek oda egymásra.

Majd így folytatja:

Dicsérlek titeket, hogy emlékeztek minden tanításomra és úgy tartjátok meg a hagyományokat, ahogyan átadtam nektek.

Szeretném, ha tudnátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus, az asszony feje a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten.

Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére.

Pál itt tulajdonképpen egy tekintélyrendszerrel állít fel. A fej a tekintélyt jelképezi. A férj tehát tekintély a feleség felett, Krisztus pedig tekintély a férj felett, Isten pedig Krisztus felett.

Az én meglátásom szerint a Bibliában sehol nem látjuk azt, hogy Isten a férfiakat előnyben részesítené a nőkkel szemben. Azt látjuk, hogy Isten először a férfit teremtette meg, majd pedig a férfi oldalbordájából megteremtette a nőt, miután azt mondta Isten, hogy:

„nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.”

Isten tehát megteremtette a férfiból a nőt, hogy segítőtársa legyen a férfinak.

Egyesek azonban ezt az igeverset félreértelmezik. A segítőtárs ugyanis nem egy alacsonyabb rendű beosztást jelent, hanem egyszerűen azt jelenti, hogy Isten a férfinak teremtette a nőt, mert látta, hogy egyedül nem boldogul, ezért teremtett mellé egy hozzáillő társat.

Az igaz, hogy a nők fizikai értelemben gyengébbek, mint a férfiak.

Sokszor jutnak az eszembe a testépítők, és be kell vallanom, hogy azok a férfiak, akik testépítéssel foglalkoznak, sajnos egy idő után eljutnak arra a pontra, amikor már nagyon furcsán néznek ki.

Ez azonban sajnos némely testépítő hölgyről is elmondható. Talán az az igazán szomorú, hogy ők ebben próbálják megtalálni saját önazonosságukat. Megpróbálják bebizonyítani, hogy képesek erre és olyan sok időt ölnek a testépítésbe, ami az én szememben nem feltétlenül a leghasznosabb időtöltés.

Visszatérve azonban arra, amit Pál mond... Felállít tehát egy tekintélyrendszert, amelyben a nő felett a tekintély a férfi, a férfi felett pedig Krisztus.

És még valamit észre kell vennünk itt!

Én úgy érzem, ha a férj nem rendeli magát alá Krisztusnak, akkor ez a láncolat megszakad, és a feleségnek kell a hiányzó láncszemet pótolnia.

Nem hiszem, hogy Isten azt szeretné, hogy egy istenfélő asszony felett a tekintély egy olyan férfi legyen, aki magát nem rendeli alá Istennek.

A feleség tehát akkor rendeli magát alá a férjének, hogyha a férj alárendeli magát Krisztusnak.

Isten nem azért találta ki a házasságot, hogy abban a nők rabszolgaként sínylődjenek. A házasság nem egyfajta önkényuralom, amelyben a férfi úgy uralkodik a feleségén, hogy esetleg még erőszakot is alkalmaz.

A feleségek sokszor úgy gondolják, hogy alá kell rendelni magukat férjüknek. Igen ez így van, ha a férjük is hajlandó alárendelni magát Krisztusnak.

Ne feledjük, hogy itt egy keleti kultúráról van szó, ahol a nők fátylat viseltek. Sokszor ez a fátyol a szemük alatt kezdődött és egészen a földig ért. Egyes helyeken pedig a nők a fejüket is befedték, vagyis csak a szemük látszódott ki a lepel alól.

Nem szabadna azonban elfelejtenünk, hogy abban a kultúrában ez a lepel a nők javát szolgálta, a nőket védelmezte. Amíg a nő viselte ezt a leplet, a férfiak nem érezték magukat felhatalmazva arra, hogy megszólítsák őt, hogy esetleg flörtölni kezdjenek el vele. Ha egy férfi mégis ezzel próbálkozott, ez számára szinte egyenlő volt a halállal.

Ha tehát egy nő fedetlen fővel ment ki az utcára, tulajdonképpen nyílt felhívást intézett ezzel a férfiakhoz, hogy jöhetnek, mert ő még szabad.

És még napjainkban is találkozhatunk ezzel a viselettel, mindenekelőtt az arab országokban, az iszlám vallásúak körében.

Bizony megesik, hogy amikor például amerikaiak látogatnak el a Közel-Keletre, akik nem tudatosítják a kulturális sajátosságokat, és például ujjatlan ruhában járnak-kelnek, nem gondolnak arra, hogy ezzel mit indítanak el az ottani férfiakban, akik egyáltalán nincsenek hozzászokva ahhoz, hogy a nőket lepel nélkül lássák.

Ezeket a hölgyeket gyakran leszólítják az ottani férfiak, mert ez egyszerűen része a kultúrájuknak.

Pál tehát egy kultúra specifikus kérdéskörre tér ki itt, mikor arról beszél, hogy kinek nem szabad fedett vagy éppen fedetlen fővel megjelennie.

Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére.

Az alapgondolat az volt, hogy mivel Isten a férfit a saját dicsőségére teremtette, így ha a férfi fedett fővel imádkozik vagy prófétál, ezzel Istennel szemben tiszteletlen.

Nagyon érdekes, hogy Pál ezt mondja, annál is inkább, mert napjainkban az ortodox zsidók kötelezően viselik a zsidó sapkát, a kipát, amikor belépnek egy szent helyre, az imádság helyére.

Persze nem muszáj a zsidó sapkát viselni, de bizonyos helyekre be sem engedik a férfiakat, hogyha nem viselnek valamiféle fejfedőt. Például a siratófalhoz sem engedik oda Jeruzsálemben a férfiakat fejfedő nélkül.

Nagyon érdekes tehát, hogy Pál pont azt mondja itt, hogy azok a férfiak hoznak szégyent Isten fejére, akik fedett fővel imádkoznak vagy prófétálnak.

De minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szintén szégyent hoz a fejére, mert ugyanolyan, mintha megnyírták volna.

Pál tehát itt azt mondja, hogy az asszony, ha fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, bizonyos értelemben a férjére hoz szégyent, hiszen az asszony feje a férj.

A korinthusi hölgyek bizonyosan szabadnak érezték magukat Krisztusban, tudatosítván azt, hogy ők egyek Krisztusban, és ahogy Pál is írja a Kolossé 3:11- ben:

„itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, rabszolga és szabad, hanem minden és mindenkiben Krisztus.”

És eszerint nincs különbség férfi és nő között sem.

Az asszonyok tehát azzal a szabadságukkal élve, amely már az övék volt Krisztusban, fejfedő nélkül látogatták a gyülekezetet, és úgy tűnik, hogy ebből bizonyos problémák adódtak.

Ne feledkezzünk meg arról a kulturális háttérrel sem, amelyben a korinthusi gyülekezet létrejött.

Korinthus egy pogány központ volt, ahol az emberek kicsapongó életet éltek. Szentélyt építettek Aphroditének, amely az Akropoliszon a Korinthus mellett magasló hegy tetején volt.

Aphrodité szentélyében ezer papnő szolgált, aki esténként mindig lementek a városba, és prostituáltként tevékenykedtek, a szentélyt pedig a befolyt pénzből tartották fenn. Ezeket a nőket arról lehetett felismerni a városban, hogy nem viseltek fejfedőt.

Ezért aztán, azok az asszonyok, akik erre szabadságot éreztek Krisztusban, elhatározták, hogy fedetlen fővel járkálnak majd a városban. Mivel azonban a világ nem értette ezt a szabadságot, félreértette a helyzetet, így az emberek őket is prostituáltaknak kezdték tekinteni, ezzel pedig szégyent hoztak férjük fejére.

Ezért bátorítja őket Pál arra, hogy bár szabadságuk van Krisztusban, továbbra is fejfedővel járjanak Korinthusban, és vigyék tovább ennek a hagyományát abban a kulturális környezetben.

Mert a férfinak nem kell befednie a fejét, mivel ő az Isten képe és dicsősége, az asszony ellenben a férfi dicsősége.

Vagyis Isten a férfit a saját képmására teremtette, majd pedig a férfiből teremtette meg a nőt.

Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony van a férfiből.

Mert nem is a férfi teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiért.

Ezért tehát kötelessége az asszonynak, hogy méltóságának a jelét viselje a fején az angyalok miatt is.

Bárcsak ezt az utolsó dolgot ne mondta volna Pál, mert egészen eddig a pillanatig úgy éreztem, hogy értem, mit is akar mondani.

Nem tudjuk ugyanis teljes bizonyossággal megmondani, hogy miért írja itt Pál azt, hogy az angyalok miatt is viselje az asszony a méltóságának jelét a fején.

Ez az ígérés már régóta fejtörést okozott teológusoknak, és különféleképpen magyarázzák ezt. Egyesek abból indulnak ki, hogy amikor Krisztus teste összegyűlik, tudhatjuk, hogy az angyalok is összegyűlnek velünk. És mivel az angyalok is egyfajta hierarchiában vannak, hűségesen követik Isten parancsait, és szeretik ugyanezt látni az emberek körében is, hogy az emberek is tisztelik Isten utasításait.

Létezik azonban egy másik magyarázat is erre nézve.

Eszerint, amikor a hívők összegyűlnek, és az angyalok is összegyűlnek, vannak közöttük gonosz angyalok, akik számára vonzóak azok a hívő asszonyok, akik fedetlen fővel jelennek meg a gyülekezetben.

Én személy szerint elvetném a második elképzelést, amikor ugyanis az Újszövetség ilyen értelemben említi az angyalokat, sohasem bukott angyalokról van szó.

Úgyhogy számomra az első magyarázat szimpatikusabb, bár be kell vallanom, hogy ezzel sem vagyok teljesen megelégedve. Őszintén szólva nem tudom, hogy Pál itt mit akar mondani.

De az Úrban nincs asszony férfi nélkül, sem férfi asszony nélkül.

Vagyis az Úrban a férfiak és a nők egyenlők, és azt is látjuk ebben az igeversben, hogy a férfiaknak és nőknek szükségük van egymásra.

Mert ahogy az asszony a férfiből van, úgy a férfi is az asszony által van, mindkettő pedig Istentől van.

Isten tehát férfit és nőt teremtett, a férfi az asszony által van, hiszen az édesanyja hozza világra a fiúgyermeket, de az asszony eredetileg a férfiből van, hiszen Isten a nőt a férfi oldalbordájából teremtette.

Ítéljétek meg magatokban, illik-e az asszonynak fedetlen fővel imádkozni az Istenhez.

Ezen a ponton valamit mindenképpen meg kell említenünk, mégpedig az 1Korinthus 14 fényében, itt ugyanis Pál a 34. versből azt írja:

„az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek ahogy a törvény is mondja. Ha pedig meg akarnak tudni valamit, otthon kérdezzék meg a férjüket.”

Pál azonban ezzel nem azt akarja mondani, hogy az asszonyok egyáltalán nem szólalhatnak meg a gyülekezetben, hiszen az 1Korinthus 11-ben azt látjuk, hogy jogukban áll imádkozni, illetve ha megkapják a prófétálás ajándékát, megengedett az asszonyok számára is, hogy a gyülekezetben ezt az ajándékot használják.

Az 1Korinthus 11-ben nem az a kérdés, hogy imádkozhatnak-e és prófétálhatnak-e az asszonyok a gyülekezetben, hanem csak az, hogy amikor ezt teszik, tehetik-e ezt, fedetlen fővel Korinthusban.

Vajon maga a természet is nem arra tanít-e titeket, hogy szégyen, ha a férfi megnöveszti a haját...

A hippizmus mozgalom idején Amerikában, amikor sok fiatal férfi elhatározta, hogy megnöveszti a haját, ez az igevers nagy népszerűségnek örvendett, sokan ezt igyekeztek a hippizmus fejéhez vágni.

Emlékszem, hogy abban az időszakban az országot jártam, több rádióműsorban is szerepeltem, miközben egymás után tértek meg a hippizmus mozgalom tagjai. Hosszú hajú fiatalok merítkeztek be, és egyesek betelefonáltak, akik láttak ezekről a bemerítkezésekről képeket, és elmondták nekem, hogy mennyire aggodalommal tölti el őket, hogy látják, milyen hosszú haja van ezeknek a fiataloknak.

És előfordult, hogy azok, akik betelefonáltak, nagyon durva kifejezéseket tettek a fiatalok hajhosszúságát illetően, és utána ezt az igeverset idézték a Bibliából. És az Úr pedig nagyon érdekes dolgot tett. Engem hívott el arra, hogy megvédjem ezeket a hosszú hajú fiatalokat. Pont engem, akinek olyan kevés haja van. Mindig is tudtam, hogy az Úrnak jó a humorérzéke!

Én ilyenkor a fiatalok védelmére mindig azt hoztam fel, hogy ez az igevers nem azt mondja, hogy Isten tanít bennünket arra, hanem maga a természet. De mire is tanít bennünket? Arra, hogy szégyen, ha a férfi megnöveszti a haját.

Az Ige tehát azt mondja, hogy szégyen, de nem azt mondja, hogy bűn. Egyesek azonban ezt bűnként próbálták feltüntetni.

Nem azt mondja tehát a Biblia, hogy ez bűn, hanem, hogy a természet tanít bennünket arra, hogy ez szégyen. Sőt hadd tegyem hozzá, hogy a hosszú is egy relatív fogalom, hiszen épp ma reggel küldött felém a borbélyom félreérthetetlen jelzéseket arra utalva, hogy már igen csak hosszú a hajam, pedig aztán nekem nagyon kevés hajam van, és

inkább csak azt mondanám, hogy önmagamhoz képest hosszabb most, mint lenni szokott, vagyis épp ideje levágnom.

A hosszú haj tehát egy relatív fogalom.

Nézzük csak meg az Egyesült Államok elnökeit. A negyvenes, ötvenes években például a meglehetősen rövid haj számított divatosnak a férfiaknál, később már a hosszabb is megengedett volt. Az elnökök körében ugyanezt látjuk.

Az tehát, hogy mi számít hosszú hajnak, mindig relatív.

Én láttam már olyan fiatalemberket, akik esetében valóban azt mondtam, hogy: micsoda szégyen, és de szomorú, amikor derékig ér a hajuk.

De azért hadd tegyem hozzá, hogy amikor én a három szál hajamat próbálom megfésülni, akkor is csak ezt tudom mondani: ó, micsoda szégyen, ó, de szomorú. Tehát az Ige itt azt írja, hogy:

Vajon a természet is nem arra tanít-e titeket, hogy szégyen, ha a férfi megnöveszti a haját, az asszonynak ellenben ékesség, ha megnöveszti a haját, mert neki fátyolként adatott a haj.

De vegyük észre, hogy Pál mit mond a 16. versben!

Ha pedig valaki ebben a dologban vitatkozni akar: nekünk nincsen ilyen szokásunk, sem Isten gyülekezeteinek.

Vagyis ez nem egy általános szabály, amelyet mindenképpen be kell tartani, bár egyes gyülekezetek próbálták ezt azzá tenni, és például olyan szabályokat vezettek be, hogy például a hölgyek csak kalapban járhattak gyülekezetbe.

Pál azonban itt kihangsúlyozza, hogy ez nem egy általános érvényű szabály, ez inkább csak egy bölcs tanács a korinthusi gyülekezet számára, amely egy meghatározott kulturális közegben működött.

Pál a 11-es verset azzal kezdte, hogy dicsérlek titeket, a 17-es versben azonban így folytatja:

Amikor a következőkre rátérek nem dicsérhetlek titeket, mivel nem javatokra, hanem károtokra jöttök össze.

Mert először is azt hallom, hogy amikor összejöttök a gyülekezetben, szakadások vannak közöttetek, és ezt részben el is hiszem.

Mert szükséges, hogy legyen közöttetek szakadás is, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek.

Amikor tehát összejöttök egy helyre, nem lehet úrvacsorával élni, mert az evésnél mindenki a saját vacsoráját veszi elő, és az egyik éhez, a másik pedig megrészegetdik.

A korai egyházban úgy tűnik, hogy minden héten összejöttek a hívők, közösségben voltak egymással és egy úgynevezett agapé vendégséget tartottak, amit ma szeretetvendégségnek nevezünk. Szerintem ez egy csodálatos elnevezés.

A szeretetvendégség ugye arról szólt, hogy mindenki hozott valamiféle ennivalót, ezeket összeadták, és így mindenkinek jutott. Akadtak azonban olyanok, akik odarohantak a sor elejére és többet tettek a tányérjukra, mint ami nekik kijárt volna igazságosan, ennek köszönhetően pedig másoknak már nem jutott az ennivalóból.

Azt látjuk tehát, hogy egyeseknek több ennivalója volt, mint amennyit el tudtak fogyasztani, míg mások éhen maradtak. Sőt mi több, úgy tűnik, hogy pont a tehetősebbek voltak azok, akik több ennivalót tettek tányérjukra, mint amennyire szükségük lett volna, míg sokan a szegényebb hívők közül némelyek éhen maradtak.

A gyülekezeteket abban az időben számos rabszolga is látogatta, a legtöbbjüknek nagyon ritkán volt részük egy kiadósabb ebédben vagy vacsorában, és általában a szeretetvendégségek jelentették számukra az egyedüli alkalmat, amikor egy jó kiadósat ehettek.

Sokan azonban egyáltalán nem voltak érzékenyek testvéreik szükségletére a gyülekezetben, hanem saját tányérjukat telerakták, miközben másoknak már nem maradt elég ennivaló. Pál rámutat erre, és azt mondja, hogy ez így nincs rendjén.

Hát nincsen házatok, hogy ott egyetek és igyatok, vagy megvetitek az Isten gyülekezetét és megszégyenítek azokat, akiknek nincsen?

Emlékszem még sok-sok évvel ezelőtt arra az időszakra, amikor gyülekezeti piknikeket tartottunk, és ez abban a korszakban volt, amikor nagyon sok hippit ért meg, és különböző városokban tudtunk számukra házakat biztosítani, ahol többen is lakhattak, amíg lábra nem álltak és munkát nem találtak.

Az egyik alkalommal, amikor egy gyülekezeti pikniket szerveztünk, az egyik ilyen hippit házi lakói egy hatalmas fazék babot hoztak a piknikre. Ugye nem volt sok pénzük, ők ennyivel tudtak hozzájárulni.

Megérkeztek tehát ezzel a nagy fazékkal, belerakták a közösbe, és utána megkeresték a finom sült húsokat az asztalon, hiszen sokan közülük annak az ízére sem emlékeztek, olyan régen ettek utoljára egy jót.

Pál tehát felhívja a figyelmét a korinthusiaknak arra, hogy van saját otthonuk, ahol annyit esznek és isznak, amennyi jólesik. Amikor azonban így összejönnek, vigyázzanak arra, hogy a rosszabb anyagi helyzetben lévők ne érezzék magukat rosszul, és ne kelljen szégyenkezniük.

Mit mondjak erre, dicsérjelek ezért titeket? Nem dicsérlek.

Ezután rátér az úrvacsorára, ugyanis a korai egyházban a szeretetvendégséget mindig úrvacsorával zárták.

Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret...

Nézzük csak meg még egyszer a 23-es vers első részét. Mit is ír Pál?

Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek.

Olyan fontos az, hogy minden lelkipásztor ezt tudja mondani, amikor kiáll a gyülekezet elé. Mindennek Isten kell legyen a forrása, amit lelkipásztorként továbbítunk a gyülekezet felé. Hagynunk kell, hogy Isten szóljon a szívünkhöz, és utána ezt kell továbbadnunk a gyülekezetnek.

Mint ahogy azt már a korábbiakban is említettük, Isten munkája az életünkben kétirányú. Isten bennem munkálkodik, hogy utána rajtam keresztül is munkálkodhasson. És ugyanilyen módon először nekem el kell elfogadnom Istentől, amit ő nekem szán, tőle kell halljam azt, amit utána másoknak mondhatok el.

Mindenben tehát ez a meghatározó sorrend. Fontos tehát, hogy mindenkinek ez legyen a célja, aki Istent szolgálja, és aki kiáll Isten népe elé, hogy Isten dolgairól tanítsa őket. És mi is az a cél? Azt átadni a gyülekezetnek, amit ő az Úrtól vett, mint ahogy azt Pál is mondja a 23-as versben.

Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, hálát adva megtörte és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Egyesek szerint a kenyér és a bor az úrvacsora alkalmával valóban átváltozik Jézus Krisztus testévé, egy csoda folytán. Fontos azonban tudatosítanunk azt, amikor Jézus azt mondta, „*vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely ti érettetek megtöretik*”, akkor Jézus még mindig a fizikai testében volt, vagyis szellemi értelemben mondta ezt tanítványainak.

A kenyér Krisztus testének jelképe. A megtört kenyér tehát Jézus megtört testének jelképe, egy szimbólum, nem valami, ami egy csoda folytán átváltozik Krisztus testévé. És ugyanezt a pohárról is elmondhatjuk.

Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak és ezt mondta: „E pohár amaz újszövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.”

Jézus nem mondja meg nekünk pontosan, hogy hányszor cselekedjük ezt az Ő emlékezetére. A korai egyházban egyes gyülekezetek hetente egyszer vettek

úrvacsorát, ugyanis hetente egyszer tartottak szeretetvendégséget. Egyes gyülekezetek ma is hetente egyszer vesznek úrvacsorát.

Valójában azonban nem az számít, hogy hol, hányszor vesznek úrvacsorát, hanem sokkal inkább az, hogy az úrvacsora alkalmával emlékezzünk Jézus Krisztusra, az Ő megtört testére, az Ő vérére, amely kiontatott értünk és hirdessük ezáltal az Úr halálát, amíg el nem jön.

Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.

Pál itt arra utal, hogy a korinthusi gyülekezet egyes tagjai a szeretetvendégségek alkalmával részegre itták magukat és utána így vettek úrvacsorát.

A részeg emberről ugye tudjuk, hogy általában felszabadul a gátlásai alól, és nincs is teljesen tudatában annak, hogy mi történik vele. Ha valaki tehát ittas állapotban vett úrvacsorát, méltatlanul ette az Úr kenyerét és itta az Úr poharát.

Kisfiú koromban a mi gyülekezetünkben ezt az igeverset úgy magyarázták, hogy méltónak kell lennünk arra, hogy az Úr kenyerét együk és az Úr poharát igyuk, mert ha nem, akkor mindezt méltatlanul tesszük, és ezzel ítéletet hozunk a saját fejünkre.

Ez engem sokszor megakadályozott abban, hogy úrvacsorát vegyek, hiszen tudtam azt, hogy nem vagyok rá méltó. Pedig az, hogy méltó vagyok-e rá, egyáltalán nem rajtam múlik. Nem azon, hogy mennyire vagyok jó, nem a cselekedeteimen és nem a próbálkozásaimon. Én csak Isten kegyelme által vagyok méltó, és azáltal, hogy hitemet Jézus Krisztusba vetem.

Én tehát önmagamban soha nem lennék méltó arra, hogy úrvacsorát vegyek, csak Isten kegyelmének köszönhetem ezt. Azért mehetek bátran úrvacsorát venni, mert a Jézus Krisztusba vetett hitem által méltónak talál engem.

De Pál itt elsődlegesen arról beszél, ők milyen módon vettek úrvacsorát. Erre mondja azt, hogy méltatlanul vették az úrvacsorát, és ezért dicséretet bizony nem érdemelnek.

Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste ellen. Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból.

Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának. Ezért erőtlenek és betegek közöttetek sokan és ezért halnak meg számosan.

És mit jelképez a megtört kenyér?

Jézus azt mondja, hogy: *„Ez az én testem, amely értetek töretett.”*

Mit ért ő ez alatt? Mikor töretett meg Krisztus teste? Az evangéliumokban azt olvashatjuk, hogy mivel a zsidók már a szombat napra készülődtek, engedélyt kértek

Pilátustól arra, hogy a keresztre feszítettek lábszárcsontját eltörjék, hogy hamarabb meghaljanak és még a szombat nap beállta előtt le lehessen őket venni a keresztről.

Erre engedélyt is kaptak Pilátustól. A történet a János 19:32 szerint úgy folytatódik, hogy a katonák visszamentek és eltörték az egyik, majd a másik megfeszített ember lábszárcsontját, akiket Jézus két oldalán feszítettek keresztre.

„Amikor pedig Jézushoz értek, mivel látták, hogy már halott, az ő lábszárcsontját nem törték el.” ... „Ezek pedig azért történtek, hogy beteljesedjék az Írás: „csontja ne töressék meg.””

A zsidó törvények értelmében ugyanis egy olyan állatot, melynek törött csontja volt, nem lehetett feláldozni Istennek. És mivel Jézus maga volt az áldozati bárány, Isten báránya, amely elveszi a világ bűneit, az ő csontjait sem törhették el.

A János 19:34-ben arról is olvashatunk, hogy mivel Jézus már halott volt, nem törték el a lábszárcsontját, hanem az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, amelyből azonnal vér és víz jött ki.

Ezt azért tette, hogy meggyőződjön arról, hogy Jézus biztosan halott. Ha azonban Jézusnak nem törték el a lábszárcsontját, mert már halott volt, miért mondja Jézus azt, hogy:

„Ez az én testem, amely értetek megtöretett.”

Mikor és hogyan töretett meg Jézus teste?

Jézussal keresztre feszítése előtt történt még valami, amely ehhez kapcsolódik, és amelyről az Ige a következőképpen ír a János 19:1-ben:

„Akkor Pilátus elvitette Jézust és megkorbácsoltatta.”

A rómaiak számára a korbácsolás a vallatás egyik eszköze volt, és mielőtt valakit keresztre feszítettek, általában megkorbácsolták. A foglyokat egy karóhoz kötözték, mégpedig úgy, hogy egy kissé meg voltak hajolva, és így a hátuk feszült, és szabadon volt.

Azután az egyik római katona fogta a korbácsot – a korbács szíjába üveg- és ólomdarabkákat ágyaztak bele – és ezzel a korbáccsal kezdte a fogoly hátát korbácsolni.

A rómaiak azért tartották ezt a vallatás eszközünek, mert tudták, hogy a fogoly fájdalmában mindenképp elárulja elkövetett bűntetteit.

Ha a fogoly hajlandó volt bevallani egy általa elkövetett bűntettet a korbácsolás során, akkor nem korbácsolták meg olyan erősen. Ha azonban a fogoly nem volt hajlandó vallani, egyre nagyobb ütésekkel mérték rá, úgyhogy a korbács cafatokra szaggatta a hátát.

Ez a módszer a rómaiak kezében nagyon sikeresnek bizonyult; számos, addig megoldatlan bűntényt sikerült ily módon feltárniuk.

Nem meglepő tehát, hogy ez egy bevett gyakorlat volt a Római birodalomban. Gondoljunk csak az Apostolok Cselekedeteinek 21. fejezetére, amikor Jeruzsálemben a felbőszült tömeg kivonszolta Pált templomból és meg akarta ölni.

A helyőrség ezredese mentette meg Pált a tömeg karmaiból; és amikor a katonák már éppen vitték volna Pált be a várba, ő így szólt az ezredeshez:

„Szabad valamit mondanom? Erre az ezredes megkérdezte: „Hát Te tudsz görögül?” Hát Te nem vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította, és a pusztába vezette a sikáriusok négyezer emberét?” Erre Pál azt mondta: „Nem, én Tárzusból való zsidó vagyok, Cilícia eme nemes városának polgára”

Majd Pál megkérte az ezredest, hogy hadd szóljon a néphez; és Pál ott, a lépcsőkön állva kezdett beszélni a néphez, mégpedig héber nyelven. Később a nép ismét felbőszült Pál szavai miatt, kiáltoztak, ruháikat eldobálták és port szórtak a levegőbe.

Ezért az ezredes elrendelte, hogy gyorsan vigyék be Pált a várba, majd hozzátette, hogy korbáccsal vallassák őt ki. Már éppen kezdték lekötözni Pált, amikor Pál megkérdezte az ott álló századostól:

„Szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok?” Amikor meghallotta ezt a százados, az ezredeshez ment és jelentést tett neki: „Mit akarsz tenni? Hiszen ez az ember római polgár.”

Erre az ezredes odament és megkérdezte Páltól: „Mondd meg nekem, csakugyan római polgár vagy?” Mire ő így felelt: „Az vagyok.” Az ezredes erre így szólt: „Én nagy összegért szereztem meg ezt a polgárjogot.” Pál pedig ezt mondta: „Én pedig már benne is születtem.”

Ezután a római katonák megijedtek és levették a kezüket Pálról, mert a római törvények értelmében egy római polgárt nem korbácsolhattak meg anélkül, hogy valaki vádat ne emelt volna ellene.

Az azonban Pál esetéből is kiderül, hogy a rómaiak előszeretettel alkalmazták a korbácsolást a vallatás eszközeként.

Az Ézsaiás 53:7-ben a következőket írja az Ige Krisztusról: *„Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”*

Pilátus megkorbácsoltatta Jézust. Harminckilenc ütést mértek rá.

Jézus megkorbácsolása azonban nem volt véletlen, mert Ézsaiás könyve ezt is előre megjövendölte:

„... a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen. Az ő sebei árán gyógyultunk meg.”

Krisztus tehát értünk szenvedett. Az ő testét összetörték, hogy mi meggyógyulhassunk.

Aki tehát úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak a testét, az tulajdonképpen nem fogadja el azt a gyógyulást, ami az övé lenne Jézus Krisztus szenvedéseinek köszönhetően; és ezért sokan betegek, mások pedig erőtlenek, annak ellenére, hogy

meggyógyulhattak volna, ha elfogadták volna Jézus Krisztus munkáját. Ők azonban, amikor fogták a kenyeret és a poharat, úgy vettek úrvacsorát, hogy nem becsülték meg az Úrnak testét, nem tudatosították azt, hogy miről is van itt szó.

Számomra ez a magyarázat nagyon is hihetőnek tűnik, és az Ige más részeinek fényében elfogadom ezt. Hiszem, hogy sok ember meggyógyulna, ha hajlandó lenne tudatosítani és elfogadni Krisztus munkáját.

Pál ebben az igerészben arra is bátorít bennünket, hogy vizsgáljuk meg önmagunkat.

Mert ha mi magunk elítélnénk önmagunkat, nem esnénk ítélet alá.

Az úrvacsora egy komoly dolog. Mielőtt eszünk az Úr testéből és iszunk az ő poharából, vizsgáljuk meg magunkat, és tiszteletteljesen, Istent imádva vegyünk úrvacsorát.

De amikor az Úr ítél minket, akkor nevel...

Pál itt valószínűleg megint különféle betegségekre és egyesek erőtlenségére utal, amely annak nyomán alakult ki, hogy méltatlanul vettek úrvacsorát. Tehát

*...amikor az Úr ítél minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne vesszünk
Azért tehát Testvéreim, ha evésre egybegyűltök, várjátok meg egymást. És ha valaki éhes, otthon egyék, hogy ne ítéletre jöjjetek össze.
A többről majd akkor rendelkezem, ha hozzátok érkezem.*

Pál első levele a korintusiakhoz 12. Fejezet

A lelki ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek.

Nagyon érdekes, hogy Pál ezt írja, hiszen napjainkban kimondottan a lelki ajándékok területe az, amellyel kapcsolatban a legnagyobb a tudatlanság a gyülekezetekben.

Azt látjuk az egyik oldalon, a pünkösdi irányzatnál, hogy sokan túlkapásokra hajlamosak a lelki ajándékok terén, de ez is tudatlanságukból adódik.

A másik oldalon, a tradicionálisan működő gyülekezetekben, egyházakban pedig sokszor inkább hátat fordítanak a lelki ajándékoknak, nem érzik azt, hogy bármiféle létjogosultsága lenne ezeknek az ajándékoknak napjainkban, és inkább azt tartják ezekről, hogy csak a múltban működtek.

Beigazolódott tehát az, amitől Pál óva intette a korinthusiakat, hogy napjainkban is nagy a tudatlanság a lelki ajándékokkal kapcsolatban.

Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz. Ezért tudtokra adom, hogy senki sem mondja: „JÉZUS ÁTKOZOTT”, aki Isten lelke által szól, és senki sem mondhatja, hogy: „JÉZUS ÚR”, csakis a Szentlélek által.

Úgy tűnik, hogy egy olyan történet keringett a korinthusiak körében, amely szerint, valaki egyszer nyelveken szólt, és egy másik testvér megértette, hogy mit mond, és kiderült erről az emberről, hogy miközben nyelveken szólt, Jézust átkozta.

Pál azonban azt mondja itt, hogy ez lehetetlen, ugyanis:

Senki sem mondja, hogy Jézus átkozott, aki Isten lelke által szól.

Én is hallottam már ilyen történeteket; de érdekes, hogy aki a történetet meséli, sohasem első kézből jut az információhoz, csak ismer valakit, aki ismer valakit, akitől ez a valaki hallott valamit.

Időnként szárnyra kapnak történetek, hogy például egy imaalkalmon valaki nyelveken szólt, és valaki más pedig, aki éppen ott volt Egyiptomból, értette, és azt találja, hogy az az ember Istent átkozta.

Pál azt mondja:

Tudnotok kell, hogy senki sem mondja: „JÉZUS ÁTKOZOTT”, aki Isten lelke által szól...

De mit is mond Jézus a Lukács 11:11-től?

„Melyik apa az közületek, ki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki?

Ha tehát Ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?”

Én már annyira belefáradtam ezekben a rémtörténetekben, amelyek szerint: „csak legyetek nagyon óvatosak, amikor megnyitjátok magatokat Isten előtt... mert sosem lehet tudni, hogy mi következik.”

A mi mennyei Atyánk sokkal kegyelmesebb, mint amilyenek mi vagyunk, földi édesapákként!

És ha én Isten gyermekeként a lélek teljességére vágyom, és kérem Istent, hogy adjon nekem még többet az ő Szentlelkéből, ezek után pedig azt gondolom, hogy Isten, a kérésemre válaszul, engedi, hogy megszálljon valamiféle gonosz lélek és átvegye az irányítást az életem fölött, akkor egy rendkívül istenkáromló képet festek a mennyei Atyáról.

Én teljesen elutasítom ezt az elképzelést!

Pál kijelentésének második része is nagyon érdekes. Itt azt mondja:

Senki sem mondhatja: „JÉZUS ÚR”, csakis a Szentlélek által.

Ha tehát én Jézus Krisztust valóban az Uramnak vallom, az csak a Szentlélek munkájának köszönhető.

Ha a Szentlélek nem végezte volna el a munkát a szívemben, nem tudnám Jézus Krisztust őszintén Uramnak vallani.

A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a lélek ugyanaz.

Vagyis különböző ajándékok léteznek. Ezek közül Pál felsorol jó néhányat ebben a részben, és ezen kívül beszél a lelki ajándékokról a Róma 12-ben is, ahol olyan ajándékokat is megemlíti, amelyekről itt, az 1. Korinthusban nem beszél.

Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi, mindenkiben ugyanaz.

Egyrészt tehát azt látjuk, hogy különféle kegyelmi ajándékok léteznek, másrészt pedig, hogy ugyanaz kegyelmi ajándék másképpen nyilvánulhat meg mások életében.

Tehát lehet, hogy Neked is ugyanolyan lelki ajándékos van, mint nekem, és mégis teljesen másként működik az a Te életedben, mint az enyémben.

Tudatosítanunk kell, hogy Istent nem lehet dobozba zárni. Ő nem hagyja, hogy valamiféle sablont alkalmazzunk rá. Isten megengedi magának azt a szabadságot, hogy úgy munkálkodjon, ahogy Ő szeretne. Ez pedig nem mindig az én sémámat követi.

Ezért nem szabad arra törekednünk, hogy ugyanazokat a dolgokat tapasztaljuk meg, mint más, hiszen lehet, hogy Isten az én életemben teljesen másként szeretne munkálkodni, mint annak a másik embernek az életében.

Amikor valaki arról számol be, hogy hogyan töltötte be a Szentlélek, vagy hogy hogyan kapott meg egy bizonyos lelki ajándékot, akkor hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ez mindig úgy történik. Úgyhogy mi is elkezdjük ugyanazokat a megtapasztalásokat keresni, ugyanazokra az érzésekre vágyunk, pedig nem ezt kellene tennünk.

Például azt mondja nekem valaki: Ott ültem a zongoránál, és egyszer csak azt éreztem, hogy egy melegség kezdi elárasztani a testemet, és ez csodálatos érzés volt.

Ennek hallatán őszintén imádkozni kezdek az Úrhoz, hogy adjon nekem is többet az ő Szentlelkéből. Ott ülök és várom, hogy engem is egy melegség öntsön el, de semmi sem történik, úgyhogy feladom, és azt mondom, hogy: Jó, hát, akkor majd később újra megpróbálok.

Ilyenkor azonban tulajdonképpen az történik, hogy arra várok, hogy én is ugyanazt tapasztaljam meg, amit más megtapasztalt. Az Úr azonban másképpen munkálkodik mindannyiunk életében, mindannak ellenére, hogy ugyanarról a Szentlélekről és a Szentlélek ugyanazon ajándékairól van szó.

Egy a Lélek, de mégis máshogy munkálkodik bennünk. Ezért más lesz a megtapasztalásunk és ezért nem szabadna egy bizonyos megtapasztalásra várnunk vagy bizonyos érzésekre alapoznunk a hitünket, hiszen lehet, hogy nem fogunk semmi különöset érezni.

Ha tehát azt mondom, hogy nekem nincsenek különleges érzéseim, de hiszek Jézus Krisztusban, mert az ő Igéje az én kösziklám, akkor ez ugyanolyan csodálatos.

Egyesek mindent elsöprő érzésekről számolnak be, amikor megtérnek, ezért sokan a megtérést bizonyos érzelmekkel kapcsolják össze, ahelyett, hogy az Igét vizsgálnák meg, és nagyon is józanul azt mondanák: ezt mondja az Ige, én hiszek Istennek, elhiszem az ő ígéreteit, és belé vetem a hitemet.

Nagyon fontos az, hogy a hitünk az Ige erős alapjára épüljön, mert Isten ígéje nem változik, az érzelmeim azonban igen.

Ezért ha Isten Igéjének alapjára építünk, akkor szikla szilárd lehet a kapcsolatunk Istennel.

De térjünk vissza az 1Korinthus 12-höz!

Pál tehát azt mondja, hogy különféle lelki ajándékok léteznek, de a lélek ugyanaz. Az Úr ugyanaz, az Isten, aki mindezt véghezviszi, mindenkiben ugyanaz.

Itt látjuk tehát a Szentháromságot: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket.

A lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.

Tehát ha én Istentől kapok egy lelki ajándékot, azt nem a saját magam szórakoztatására kapom, hanem a többiek miatt; azért, hogy használjam is azt.

Pál a kegyelmi ajándékok közül mindössze egyet említ, amely kimondottan öncélú, amely az egyén, és nem pedig a közösség építését szolgálja elsősorban, amely a személyes Isten-imádatunkhoz adatik. Ez a nyelveken szólás ajándéka, amelyről a részletesen beszélünk majd, amikor a 14. fejezethez érünk.

A lelki ajándékok tehát Krisztus testének a javára adatnak.

Mert némelyik a lélek által a bölcsesség igéjét kapta.

Megint csak hadd mondjam el, hogy a bölcsesség igéje is különbözőképpen nyilvánulhat meg, hiszen nemcsak az ajándékok különböznek egymástól, hanem ugyanannak az ajándéknak a működése is eltérő lehet más emberekben.

A korai egyházban vita támadt a görögök és a zsidók között, mert a zsidók közül egyesek a zsidó szokások szerint éltek, míg mások a görög kultúrát tették magukévá. A görög szokások szerint élők úgy érezték, hogy az ő özvegyeik hátrányt szenvednek a gyülekezeti segítők szétosztásában, ezért az apostolokhoz fordultak panaszukkal.

Ők összeültek és megkapták a bölcsesség igéjének ajándékát, hiszen az Apcsel. 6:3-ban ezt olvashatjuk:

Válasszatok ki magatok közül - mondják ők - atyámfiai hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába, mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.

Itt a bölcsesség igéjének ajándékát látjuk megnyilvánulni még abban is, hogy a hét kinevezett férfi közül ötnek görög neve volt, vagyis valószínűleg nekik is görög háttérük volt.

Azután, ha tovább lapozunk az Apostolok cselekedeteiben, azt látjuk, hogy amikor egyesek látták, milyen nagy szabadságuk van az antiókhiai hívőknek, azt mondták az antiókhiaiaknak, hogy addig nem üdvözülnek, amíg körül nem metélkednek és meg nem tartják Mózes törvényét.

Barnabás és Pál ezért azonnal elmentek Jeruzsálembe, hogy ezt a dolgot egyszer s mindenkorra tisztázzák. Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, azt látták, hogy maga a jeruzsálemi gyülekezet is nagyon megosztott ebben a kérdésben.

Összehívták tehát az apostoli gyűlést, amelyen Péter elmondta a többieknek, hogy Isten elhívta arra, hogy a pogányoknak is prédikáljon, és hogy az Úr nekik is megadta a Szentlelket, mikor tanította őket.

Péter így szólt az Apcsel. 15:9-től :

„És nem tett semmi különbséget közöttünk és közöttük, mert a hit által megtisztította szívüket. Most tehát miért kísértitek az Istent, hogy olyan igát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtuk elhordozni?”

Azután azt olvashatjuk, hogy elcsendesedett az egész gyűlés, és meghallhatták Pált és Barnabást, amint elbeszéltek, hogy milyen sok jelt és csodát tett általuk Isten a pogányok között.

És amikor elhallgattak, megszólalt Jakab és a következőket tanácsolja az apostoli gyűlésnek:

„ne terheljük meg azokat a pogányokat, akik megtérnek Istenhez, hanem rendeljük el nekik, hogy tartózkodjanak a bálványok okozta tisztátalanságtól, a paráznaságtól, a megfulladt állattól és a vértől.”

Tehát csupán bizonyos alapvető dolgoktól.

Ez az elképzelés mindenkinek tetszett, úgyhogy ez is történt.

És itt is a bölcsesség igéjét látjuk megnyilvánulni.

Sokszor látjuk azt, hogy amikor az emberek között nézetkülönbségek támadnak, és fennáll a veszélye annak, hogy egyre élesebben két táborra szakadnak, és akkor hirtelen valaki egy olyan ötlettel jön, amely mind a két fél számára elfogadhatónak tűnik. Így helyreáll a kapcsolat közöttük, és mindenki csodálkozik, hogy honnan támadhatott ennek az embernek ilyen ötlete. Ebben az esetben is a bölcsesség igéjét látjuk megnyilvánulni.

Isten tehát bizonyos helyzetekben, ha Ő úgy látja jónak, megadja a bölcsesség igéjének ajándékát.

Ez nem azt jelenti, hogy én olyan bölcs vagyok, hogy bármikor elő tudok állni valamilyen bölcs ötlettel. Ezt az ajándékot Isten adja, és akkor, amikor ezt jónak látja.

Visszatérve az 1Korinthus 12:8-hoz; a bölcsesség igéje után Pál egy másik ajándékot is megemlíti: az ismeret igéjét.

Ha Istentől megkapod az ismeret igéjét, ez azt jelenti, hogy valahogy ösztönösen tudomásod van arról, hogy mi történik, pedig te, ezt elvileg nem tudhatod, és magad sem érted, hogy honnan szerezted az ismereteidet.

Egyszerűen csak sokkal tisztábban látsz egy adott helyzetet vagy egy másik ember helyzetét a Szentléleknek köszönhetően.

Ez velem is megtörtént már. Ránéztem valakire, és az Úrtól megkaptam ezt az ajándékot, és egyszerűen csak tudtam, hogy milyen helyzetben van és miken megy keresztül. Azt nem tudom, hogy hogyan tettem szert erre az ismeretre, egyszerűen csak tudtam ezeket a dolgokat.

Szerintem az Apcsel. 8-ban Isten Péternek is megadta az ismeret ajándékát.

Azt olvashatjuk, hogy amikor Péter Szamáriában járt, élt abban a városban egy Simon nevű férfi, aki varázslással foglalkozott és az Apcsel. 8:18 szerint:

„Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézrátételével adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik és így szólt:

„Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, az vegye a Szentlelket.” Péter azonban azt mondta neki:

„Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát!

Nem részesülhetsz és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt.

Térj meg tehát e gazságodból és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát. Mert látom, hogy a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél.”

Mondhatjuk, hogy Péter belelátott ebbe a varázslóba.

Az ismeret ígéje tehát egy nagyon érdekes ajándék, és van, amikor észre sem vesszük, hogy megadta ezt Isten nekünk.

Például sokszor, amikor tanítok, Isten megadja ezt nekem, de bennem ez nem is tudatosul.

Amerikában sajnos léteznek olyan evangélisták, akiknek az egész szolgálata abból áll, hogy levelet és e-maileket küldözgetnek, és folyamatos támogatást gyűjtenek saját maguk számára. Úgy tűnik, minthogyha az egész szolgálatuk erről szólna.

Az egyik istentisztelet alkalmával épp az ilyen hamis evangélistákról kezdtem beszélni, és mondtam egy példát, hogy ilyen emberek itt a Lido szigeten is laknak, ami egy nagyon gazdag környék itt Dél-Kaliforniában, és fehér Cadillac-ekben furikáznak.

Ez egy vasárnap történt és a tanítást a rádióban is közvetítették. Hétfőn ennek hatására érkezett is hozzám egy telefonhívás egy embertől, aki valóban ott lakik, és valóban van egy fehér Cadillac-je, és egy ilyen szolgálata.

Ez az ember tehát felhívott engem hétfőn, és nagyon dühösen azt mondta nekem: – Milyen jogon mond Ön ilyeneket az én szolgálatomról, hiszen Ön nem tudhatja, hogy én mennyi mindent teszek az Úrért.

Én pedig csak azt válaszoltam: – Valóban? De sajnos én nem tudom, hogy kivel beszélek.

Erre ő azt felelte: – Hogy mondhat ilyet! Hiszen tegnap saját fülemmel hallottam a rádióban, hogy rólam beszél. Itt lakom a Lido szigeten és fehér Cadillac-em van.

Én pedig csak azt válaszoltam: – Uram, én Önt nem ismerem, és Önről semmit nem tudok. Én tegnap egyszerűen csak egy példát hoztam fel. Azért említettem a Lido szigetet, mert ez egy nagyon jó környék, és a fehér Cadillac is a tehetősebbek emberek tulajdona szokott lenni.

Én csak egy egyszerű példát hoztam fel, de az Ön helyében nagyon komolyan megvizsgálám a szolgálatomat és a szívemet.

Ez volt tehát az ismeret ígéje. Néha ez az ajándék egészen váratlan módon, váratlan helyzetekben, nagyon furcsa módon működik.

Egyszer a feleséggel egy étteremben ültünk, a tv-ben pedig éppen egy baseball meccset figyeltünk, a barátom is ott volt velünk, és én hogy-hogy nem, elkezdtem arról beszélni, hogy a következő menetben mi történik majd, és ki nyeri meg végül a mérkőzést.

Mivel viszonylag erős, öblös a hangom, a feleségem csitítgatott is, hogy halkabban beszéljek, mert mindenki hallja az étteremben, amit mondok. Egészen hihetetlen volt, de valóban az történt, amit mondtam. A saját szemünk előtt játszódott le ez a tv-ben.

Abban a pillanatban mindenki az étteremben rám nézett és azt kérdezte: – Ezután mi történik?

Én meg mondtam, hogy: – Nem tudom. Azt sem tudom, hogy miért mondtam ezt az előbb.

Korábban erre még nem volt példa az életemben; úgyhogy egyszerűen csak kicsúszott a számon. És amikor tényleg megtörtént az, amit mondtam, legalább annyira meglepődtem, mint bárki más.

Az ismeret igéje tehát egy nagyon érdekes ajándék.

Azt azonban el kell mondanunk, hogy a természetfölötti néha olyan természetesen működik, hogy nem is tudatosítjuk, hogy itt valami természetfölötti dologról van szó.

Számos ilyen dolog történik körülöttünk nap mint nap, de sokszor olyan természetes módon történik, hogy nem is veszünk róla tudomást.

Úgy képzeljük, hogy Isten majd hatalmas, mennydörgő hangon szól hozzánk, vagy valami természetfölötti módon, gyakran azonban pont egy halk és szelíd hang az, amely megszólít, és nagyon is természetesnek hat.

Néha egyszerűen csak tudunk valamit, meg vagyunk róla győződve, vagy hirtelen átsuhan az agyunkon, és megfogalmazódik bennünk valami. Nagyon sokszor szól ilyen formában Isten a mi szívünkhöz és elülteti abban az ő igazságát.

Én is megtanultam már, hogy ne a tüzet, ne a földrengést, ne a félelmetesen zúgó szelet várjam, hanem azt a halk és szelíd hangot, hogy Isten megadja nekünk az ismeret igéjét ugyanazon Lélek által.

Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét ugyanazon Lélek által. Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet... – a Róma 12:3-ban azt olvashatjuk, hogy egy bizonyos mértékű hitet mindenki kapott Istentől.

Efezus 2:8: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által és ez nem Tőletek van, Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”*

Isten adott nekem hitet arra, hogy higgyek Jézus Krisztusban. Emlékezzünk csak vissza az Apcsel. 3-ra!

Péter és János a templomba mennek imádkozni, ahol látnak egy embert, aki születése óta sánta. Ott ül a templom kapujában és alamizsnát kéreget a templomba menőktől.

Pétértől és Jánostól is alamizsnát kér, erre Péter ezt mondja neki: – Nézz ránk. Majd pedig hozzáteszi a hatos versben:

„Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom Neked. A názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj!”

Ez egy hittel teljes cselekedet volt Péter részéről.

Azt látjuk a hetes versben, hogy Péter *„jobb kezénél fogva felemelte ezt a sánta embert, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája. Felugrott, talpra állt és járt.*

Bement velük a templomba és járkált, ugrándozott és dicsérte az Istent.

Amikor az emberek a templomban látták, hogy ő ott ugrál és dicséri Istent, felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom kapujában”.

És ez kíváncsisággal töltötte el őket. Az ember, akit meggyógyítottak, azután visszaszaladt Péterhez, hogy újra hálálkodjon, átölelte őt, és ennek láttán az emberek összekapcsolták a csodát Péterrel.

Ezért Péter megszólalt, és az Apcsel. 3:12 szerint ezt mondta:

„Izraelita férfiak! Mit csodálkoztok ezen? Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő jár?”

Hiszen Isten tette ezt:

„Az ő nevébe – vagyis Jézus nevébe – vetett hitért erősítette meg az ő neve ezt az embert, akit itt láttok és ismertek, és a tőle való hit adta vissza neki a teljes egészségét mindnyájatok szeme láttára.”

Vegyük észre, hogy Péter nem azt mondja, hogy az én hatalmas hitemért történt mindez, hanem azt mondja, hogy a tőle való hit adta vissza neki a teljes egészségét mindnyájatok szeme láttára.

Itt látjuk tehát a hit ajándékát. Péter rámutat arra, hogy itt nem egyfajta általános hitről van szó, amellyel ő minden sántát a lábára tud állítani, hanem azt mondja, hogy ebben a helyzetben Isten megadta neki a hit ajándékát, és ezért merte a lábára állítani ezt a sánta embert, aki fel is állt, mert Isten meggyógyította őt.

A hit ajándéka tehát azt jelenti, hogy egyfajta különleges hitet kapok különleges helyzetekben, de ez nem jelenti azt, hogy mindig, minden helyzetben hatalmas hitem van.

A hithősöknél is azt látjuk a Bibliában, hogy voltak olyan időszakok az életükben, amikor elbuktak. Gondoljunk csak Ábrahámra!

Az Úr újra és újra megígérte Ábrahámnak, hogy fiút ad neki, bár Ábrahám már nagyon idős volt, és Sára is túl volt már a változó koron, de Isten mégis ezt ígérte.

Végül Sára azt mondta Ábrahámnak: – Miért próbáljuk magunkat becsapni. Egyre nyilvánvalóbb, hogy Istennek ebben a dologban segítségre van szüksége. Úgyhogy fogd a szolgálómat, Hágárt, menj be hozzá, és ha majd Hágár teherbe esik, én bábaként segédkezem a szülésnél, és majd elveszük tőle fiúgyermekét, és olyan lesz, mintha a miénk lenne. Muszáj ezt tennünk, hiszen úgy tűnik, hogy Istennek segítségre van szüksége, és gyakorlatiasan kell gondolkozzunk.

A kisfiú megszületett és Izmael lett a neve. Egy napon, amikor Izmael körülbelül tizenhárom éves lehetett és kinn játszott az udvaron, az Úr azt mondta Ábrahámnak: – Ábrahám, én megáldalak téged és fiút adok neked. Erre Ábrahám azt válaszolta az 1Mózes 17:18 szerint „Bárcsak Izmael életét oltalmaznád!”

Mintha Ábrahám azt mondaná: Igen Uram, tudom, már megáldottál egy fiúval – mert természetesen Izmaelre gondolt.

„De Isten azt mondta: „Nem! Sára, a feleséged szül neked fiút.”

Ábrahámnak sem volt minden helyzetben hite. Amikor megijedt, hogy Sárát megkívánják, és őt majd megölik, azt mondta Sárának, hogy ne mondja el senkinek, hogy az ő felesége. Mondja azt, hogy a testvére.

A hit hőse azt tanácsolja Sárának, hogy tagadja le, hogy házastársak.

Bizony előfordul, hogy elkeseredünk, mert elveszítjük hitünket.

De a hit hőseinek életében is van erre példa.

Gondoljunk csak Illés prófétára! Az 1Királyok 18-ban azt látjuk, hogy Illés próféta felhívást intéz Baál 450 prófétájához, és azt mondja nekik a 23 versben:

„Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, ráromok a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az Úr nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten.”

Baál prófétái elfogadták az ajánlatot, megépítették az oltárt, és egész délelőtt könyörögtek istenükhöz, de semmi sem történt. Ekkor Illés gúnyolni kezdte őket, és azt mondta:

– Lehet, hogy alszik a ti istenetek. Lehet, hogy hangosabban kéne hozzá könyörögnötök, hogy felébresszék. De az is elképzelhető, hogy elment nyaralni. Az azért elég szomorú lenne. De az is lehet, hogy félrement, hogy könnyítsen magán.

Ennek hallatán Baál prófétái még nagyobb erővel kezdtek könyörögni istenükhöz, ugráltak az oltár körül, összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, de még mindig nem történt semmi.

Ekkor Illés azt mondta a 34. versben: *„Töltsetek meg négy vödört vízzel és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra.”* Azután ezt mondta: *„Ismételjétek meg.”* És megismételték. Újra mondta: *„Harmadszor is tegyétek meg.”* És harmadszor is megtették. A víz már folyt az oltár körül és az árok is megtelt vízzel. És akkor Illés

könyörögni kezdett az Úrhoz. Akkor lecsapott az Úr tüze és fölemésztette az égő áldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta.”

Illés itt a hit hőseként viselkedik.

Ezután „Illés levitte Baál prófétáit a Kison patak mellé és ott lemészárolta őket”. Ezt követően feltűnik a színen Jézabel, a gonosz királynő, aki hallott arról, amit Illés tett, és követeket küldött ezzel az üzenettel: „Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt.” „Illés pedig megijedt, és menekülni kezdett.”

A hit embere csak futott, egyre távolabb, és több mint 150 kilométert megtett, míg végül egy barlangban húzta meg magát.

Még a hit hőseinek életében is voltak olyan időszakok, amikor kevés volt a hitük.

És ha Isten valakinek megadja a hit ajándékát, ez nem jelenti azt, hogy ezzel mindig rendelkezni fog. Ez nem olyan, mint Aladdin varázslámpája, hogy elég egy kicsit megsimogatni és már ott is terem a Dzsinn, hogy teljesítse a kívánságomat.

Nem! Isten különleges helyzetekben hitet ad nekünk, és ez bizony csodálatos dolog. Ekkor hinni tudunk abban, hogy ő munkálkodik s egyszerűen csak meg tudunk pihenni Istenben, és bízunk Őbenne. Ez egy csodálatos érzés.

Nem minden esetben kapjuk meg ezt az ajándékot, amikor azonban igen, akkor az csodálatos.

1Korinthus 12:9:

Egyik ugyanattól a Lélektől hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait kapja.

A gyógyítás ajándéka is hasonlóan működik, mint a hit ajándéka.

Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta.

A prófétálás ajándéka lényegében azt jelenti, hogy valaki Isten igazságait szólja, ahogy a Szentlélek őt felkeni erre.

...van, aki lelkek megkülönböztetését... kapta.

Sokféle lélekkel találkozhatunk a világban, és nem mindegyik Istentől való.

Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki a lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta.

De mindez egy és ugyanaz a Lélek munkája, aki úgy osztja szét kinek-kinek az ő ajándékát, amint akarja.

Ezek a lelki ajándékok tehát a Szentlélek szuverén döntésén múlnak. Nem követelhetem, hogy egy bizonyos lelki ajándék működjön az én életemben. Az, hogy milyen lelki ajándékot kapok, teljes mértékben a Szentlélek szuverén döntésétől függ.

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.

Mi Krisztus teste vagyunk. Gondoljunk csak bele: a mi testünk is nagyon sok különböző részből épül fel, van ujjunk, csuklónk, karunk, szemünk, szánk, orrunk, fülünk, fejünk, lábunk, lábujjunk, és mégis mindezek egy testet alkotnak.

Most képzeljük el, hogy egy hatalmas cső ráesik a lábunkra, akkor mink fáj? Igazából nemcsak a lábunk fáj, hanem úgy általában, nyomorultul érezzük magunkat. Ha a test egy része szenved, akkor az egész test szenved.

Itt vagyunk tehát mi is. Gyülekezetként, mi is Krisztus teste vagyunk. De nem csak mi alkotjuk Krisztus testét. Krisztus testének részét képezi a presbiteriánus gyülekezet, az evangélikus gyülekezet és a baptista gyülekezet is. Mi tehát mindannyian Krisztus testének része vagyunk.

Rendkívül fontos, hogy ezt tudatosítsuk, hiszen mindig akadnak olyanok, akik azt állítják magukról, hogy csak ők képezik Krisztus testét és mindenki mást kizárnak ebből. Sőt olyan csoportokkal is találkozhatunk, akik azt gondolják magukról, hogy ők alkotják Krisztus testének legfontosabb részét.

Pedig a testben mindegyik rész fontos. Ha csak fülünk lenne, nem látnánk; ha azonban csak szemünk lenne, hogyan hallanánk. Ennek fényébe, hogyha a test egyik része szenved, akkor ezt mindannyiunknak éreznünk kell. Vagy ha a test egy részét Isten felmagasztalja, akkor ebben mindannyiunknak örvendoznünk kellene.

Pál csodálatosan tanít itt arról, hogy mindannyian Krisztus teste vagyunk, és egyek vagyunk Krisztusban. És az én imám is az, hogy a Szentlélek által képesek legyünk egyet érteni és magunkévá tenni azt a gondolkodást, hogy Krisztusban egyek vagyunk.

Emlékszem, évekkal ezelőtt, amikor egy tv-csatornához kértünk engedélyt, nekem nagyon az volt a szívemen, hogyha megkapjuk ezt az engedélyt, akkor összehívom a környékről a lelkipásztorokat és azt mondom nekik:

– Nézzétek! Ez az, amit Istentől mi kaptunk, menjünk együtt az Úr elé imában is, kérjük, hogy segítsen, mutassa meg nekünk, hogyan tudjuk ezt legjobban az ő dicsőségére használni.

Tehát az volt a szívemen, hogy a keresztény közösségnek ne csak egy kis része jelenhessen meg a tv-ben, hanem a különféle felekezetek együtt, a kereszténységnek

egy szélesebb skálája képviseltethesse magát. Hiszen mi mindannyian együtt alkotjuk Krisztus testét.

És bár vannak más lelkipásztorok más felekezetekből, akikkel bizonyos területeken nem értünk egyet, de attól még testvérek vagyunk Krisztusban, és egyek vagyunk őbenne. Ez az egység pedig, amely a miénk Jézus Krisztusban, sokkal fontosabb, mint azok a dolgok, amelyekben nem értünk egyet.

Fontos tehát tudatosítanunk, hogy a Mennyben sem lesz egy külön hely a methodisták részére vagy a presbiteriánusok részére vagy a baptisták részére.

Ahogy Pál is írja a Kolossé 3:11-ben:

„Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.”

Pál tehát csodálatos dolgokat tanít nekünk ebben az ígérésben arról, hogy Jézus Krisztusban egyek vagyunk.

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak még, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.

Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.

Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból.

Képzeljük csak el, milyen furcsa lenne, hogyha a test csak egy tagból állna. Ha mindenkinek mondjuk csak nagylábujja lenne. Hát nem volna ez furcsa?

Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e?

Gondoljunk csak bele! A testrészeink közül talán a lábnak van a legtöbb oka, hogy panaszkodjon. A legtöbbször sötétben van, beleszorítva a cipőbe, de ritkán panaszodik, nem akarja felmagasztalni magát, és nem akar más testrész lenni.

És ha ezt mondaná a fül: „Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része”, vajon nem a test része-e?

Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan ő akarta.

Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test?

Így bár sok a tag, mégis egy a test.

Nem mondhatja a szem a kéznek: „Nincs rád szükségem”, vagy a fej a lábaknak:

„Nincs rátok szükségem!”.

Ellenkezőleg: a test gyengébb tagjai látszanak nagyon szükségesnek, és amelyeket a test tisztességtelen részeinek tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélkül valók, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek.

Az ékeseknek azonban nincs erre szükségük.”

Isten szerkesztette egybe így a testet, az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, és Isten pont azokat a részeket magasztalja fel, amelyeket mi hajlamosak vagyunk lebecsülni.

*Hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok. És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi; ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi.
Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.*

Azt mondja tehát Pál, hogy ti mindannyian fontosak vagytok; mindannyian nagyon fontos szerepet kaptok Krisztus testében. Fontos a szolgálatotok, hogy semmiben ne szenvedjen hiányt a gyülekezet.

És ha te nem teszed meg a te részedet, akkor az hiányozni fog a gyülekezetből.

Pál tehát azt mondja, hogy mindegyiketeket Isten helyezte Krisztus testébe, hogy betöltsétek a szolgálatotokat a testen belül.

Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat gyógyításra, gyámolításra, vezetésre, különféle nyelveken szólásra.

Ezután Pál egy sor retorikai kérdést tesz fel, amelyekre egyértelmű a válasz.

Mindnyájan apostolok? – Nem.

Mindnyájan próféták? – Nem.

Mindnyájan tanítók? – Nem.

Mindenkiben van csodatevő erő? – Nem.

Mindenki rendelkezik a gyógyítás kegyelmi ajándékával? – Nem.

Mindnyájan szólnak nyelveken? – Nem.

Mindnyájan meg tudják azt magyarázni? – Nem.

De törekedjete a nagyobb kegyelmi ajándékokra. Aztán ezeken túl még különb utat is mutatok nektek.

Van tehát valami, ami az előbb említett kegyelmi ajándékok fölött áll. És hogy miről is van itt szó, az a 13. fejezetből derül ki.

Ezzel azonban a következő alkalommal foglalkozunk majd.

A 13. fejezet talán az egyik legcsodálatosabb fejezete a Bibliának, ahol Pál az agapé szó jelentését magyarázza meg nekünk.

Egy olyan szeretetről van itt szó, amely Istentől származik, és Istennek az az akarata, hogy ez a szeretet a mi életünkben is megnyilvánuljon.

Ne gondold azt, hogy Krisztus testének tagjaként nem vagy fontos, és hogy egyáltalán nem számít, hogy ott vagy-e vagy sem, mert igenis számít. Isten helyezett téged Krisztus testébe és Isten akarta, hogy nagyobb tisztességgel vegyük körül a kevésbé fontosnak tűnő vagy kevésbé látványos részeket.

Engem lelkipásztorként Isten úgy tűnik, hogy szájja tett, de ha az egész test csak egy szájból állna, az nagyon szörnyen nézne ki.

Úgyhogy mindannyiunknak megvan a maga helye Krisztus testén belül.

És az imám az, hogy csak nyissuk meg a szívünket Isten előtt, hogy a Szentlélek által Isten legyen az, aki összehangolja a tevékenységünket, használva bennünket az Ő dicsőségére.

Nagyon szomorú az, hogy gyakran a gyülekezet cselekvésképtelen, mert mindenki görcsösen csak a saját dolgával van elfoglalva, és a gyülekezet nem érzékeny a Szentlélek vezetésére.

Pedig a Szentlélek az, amely összehangolja a test mozgását.

Ezért nem olyan erős bizonyosságtétel már Krisztus gyülekezete, mint régen volt, mert a test egyes részei egymással harcolnak.

Gondoljunk csak bele, hogy mi történne, ha a mi testrészeink is egymással harcolnának. Képzeljük csak el, hogy a kezünk teljesen mást akarna tenni, mint a karunk; vagy az egyik lábunk egy teljesen más irányba szeretne elindulni, mint a másik.

És sokszor bizony így fest az egyház is a világ szemében.

Minden testrész a saját dolgát akarja tenni, és senki nem akar a Szentlélek vezetésének engedni. Pedig mennyire fontos az, hogy érzékenyek legyünk a Szentlélek vezetésére; és hogy hagyjuk, hogy Ő koordinálja a gyülekezet tevékenységét.

Legyünk tehát érzékenyek a Szentlélekre! Engedjük, hogy a Szentlélek használjon bennünket!

Pál első levele a korintusiakhoz 13. Fejezet

Ez a fejezet tulajdonképpen már a 12. fejezetben elkezdődik, hiszen Pál a 12. fejezetben különféle lelki ajándékokról beszél, és arról, hogy a Szentlélek hogyan nyilvánul meg a hívő életében.

Nem kapunk meg mindnyájan minden lelki ajándékot, mert Isten akarata szerint részesülünk a lelki ajándékokból.

Ezt látjuk a 12. fejezet végén található retorikai kérdésekből is.

Mindnyájan apostolok? Mindnyájan proféták? Mindnyájan tanítók? Mindenki van csodatevő erő? Mindenki rendelkezik a gyógyítás kegyelmi ajándékával? Mindnyájan szólnak nyelveken? Mindnyájan meg tudják azt magyarázni?

Ezekre a kérdésekre a válasz egyértelműen nem.

Az 1Korinthus 12:11-ben azt írja Pál:

„De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.”

A Szentlélek szuverén döntése, hogy nekünk milyen kegyelmi ajándékokat oszt, de azért a 12. fejezet végén azt mondja Pál, *„... törekedjete a nagyobb kegyelmi ajándékokra.”*

Csak azért, mert a Szentlélek osztja ki ezeket a lelki ajándékokat, ez még nem jelenti azt, hogy nem vágyhatunk rájuk.

Pál tehát arra buzdít bennünket, hogy törekedjünk a nagyobb kegyelmi ajándékokra. De az, hogy a nagyobb kegyelmi ajándékok kategóriájába mi tartozik, az az egyéntől függ, hogy mire van szüksége, és milyen szolgálatra hívta el Isten.

Számomra a fontosabb kegyelmi ajándékok azok az ajándékok, melyekre a szolgálatomban szükségem van, amelyek segítenek engem ebben a munkában.

Végül Pál hozzáteszi a 12. fejezet utolsó versében:

„Aztán ezeken túl még külön utat is mutatok nektek.”

Pál tehát azt mondja, hogy van itt még valami, ami a felsorolt kegyelmi ajándékok, a gyógyítás, a nyelveken szólás vagy a csodatétel felett áll.

És Pál ezt mutatja be nekünk a 13. fejezetben, *„a külön utat”*.

Az első három versben Pál kimondottan arra koncentrál, hogy szemléltesse azt, hogy a szeretet a lelki ajándékok felett áll.

Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.

A szeretet kifejezés helyén a görög eredetiben az agapé szót találjuk. Egy olyan kifejezésről van szó, amely nem képezte részét az ógörög szókincsnek, hanem az Újszövetségben jelent meg.

Az ógörög más szavakat alkalmaz a szeretet különböző formáinak kifejezésére. Az egyik ilyen szó az erosz, ami inkább egy testi vágyat jelent, vagy a fileo, ami pedig baráti szeretet. Az ógörögök nem ismerték az agapé kifejezést, semmit sem tudtak erről a fajta szeretetről, amivel Isten viseltetik irántunk.

Amikor a nyelvben egy új kifejezés jelenik meg, nagyon fontos azt a kifejezést definiálnunk, hogy mindenki pontosan értse, miről is van szó, és azután megfelelően kerülhessen be a szóhasználatba.

Így van ez az agapé kifejezéssel is. A 4. versztől kezdődően tehát Pál megmagyarázza nekünk, mi is tulajdonképpen ez az agapé szeretet.

Amikor a szeretetről beszélünk az angolban és a magyarban is nehézségekbe ütközünk, hiszen nagyon sok mindenre mondjuk azt, hogy szeretjük.

Például, amikor azt mondom, hogy szeretem a feleségem, akkor a szeretet szó a legmélyebb és legőszintébb érzéseimet jelenti a feleségem iránt.

De ugyanezt a szót használom akkor is, amikor arról beszélek, hogy mennyire szeretem a fagyit, pedig a fagyi iránti érzelmeim azért merőben mások, mint az, amit a feleségem iránt érzek.

A nyelvünk ilyen szempontból tehát nagyon is behatárolt. Azt látjuk tehát, hogy a görög erosz kifejezést is szeretetnek fordítjuk, a görög fileo kifejezést szintúgy, és a görög sturgio kifejezést is szeretetnek fordítjuk általában.

Sőt az agapé kifejezést is szeretetnek fordítjuk.

És valóban mindegyik esetben szeretetről van szó, de a szeretet különböző formáiról. Talán pontosabban fogalmaznék, ha azt mondanám, hogy a fagyi iránt egy érosz fajta szeretetet érzek, hiszem a testem az, amely nagyon kívánja a fagyaltot, ugyanakkor a feleségem iránt egy fileo típusú szeretetet érzek.

De az agapé szeretet egy olyan szeretet, amely ad. Ebben a szóban csodálatosan benne van az, hogy Isten hogyan is viszonyul az emberekhez.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta.”

És ebben a kifejezésben az is benne van, hogy mi, emberek hogyan kellene egymáshoz viszonyuljunk. Agapé szeretettel kellene szeressük egymást!

Az agapé szeretet tehát ad, az agapé szeretet egy önzetlen szeretet. Ez a fajta szeretet magasabb rendű a lelki ajándékoknál.

Ha megadatik is nekem a nyelveken szólás ajándéka, ha az angyalok nyelvén szólok – egy mennyei nyelven, amelyet senki más nem ért –, de nincs bennem szeretet, mindaz, amit mondok, értelmetlen.

Akkor igazából csak zajt csapok, mint amikor cimbalmokat verünk össze.

Az egésznek tehát semmi értelme, ha nem áll ott a szeretet a háttérben.

1Korinthus 13:2:

És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok...

– tehát ha megkapom a prófétálás ajándékát vagy az ismeret igéjét, még ha csodálatosan bele is látok az Igébe, és még a nehezebb dolgokat is jól megértem, de nincs bennem szeretet, akkor mindez semmit sem ér.

... és ha teljes hitem van is...

– Én már sokszor vágytam arra, hogy nagyobb legyen a hitem. Egyesek pedig mondták már nekem, hogy nekik teljes hitük van. De őszintén szólva, azt hiszem, még nem találkoztam senkivel, akinek teljes hite lett volna.

... és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el...

Jézus ugye azt mondta az evangéliumokban, hogy ha mustármagnyi hitünk van, azzal már hegyeket mozdíthatunk el. Tehát:

... ha teljes hitem van, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem, semmi vagyok.

A szeretet feljebbvaló az áldozatnál is. Olyan sokszor arra buzdítanak bennünket, hogy hozzunk áldozatokat Istenért. De ha én hozok is személyes áldozatokat:

És ha szét osztom egész vagyonomat és testem tűzhalálra szánom Jézus Krisztusért, szeretet pedig nincs bennem, semmi hasznom abból.

A szeretet tehát felette áll minden lelki ajándéknak, és minden áldozatnak, amelyet esetleg meghozok Istenért.

Ezután a négyes verstől kezdődően Pál definiálja az agapé szeretetet. Először is azt mondja, hogy

A szeretet türelmes, jóságos.

Pál az Újszövetségben egy másik helyen is definiálja ezt a szót, mégpedig a Galata 5:22-ben, ahol azt írja:

„a Lélek gyümölcse pedig szeretet” és ennek magyarázatául hozzáteszi:

„öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás”.

A türelem tehát az egyik jellemzője ennek a szeretetnek.

Péter az egyik alkalommal, a Máté 18:21 szerint a következőket kérdezte Jézustól:
„Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki még hétszer is?”

És szerintem itt Péter arra törekedett, hogy lenyűgözze a többi tanítványt azzal, hogy ő úgy érezte, akár hétszer is képes valakinek megbocsátani. Péter valószínűleg azt várta, hogy az Úr majd azt mondja neki: – Hú, Péter, hát, ez nagyszerű, te már tényleg olyan sokat fejlődöttél!

Ehelyett azonban azt mondja Jézus: *„Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”*

Jézus ezzel azt mondja, hogy a megbocsátásnak, a hosszan tűrésnek semmi köze a matematikához, de nagyon is sok köze van a Lélekhez és az ember hozzáállásához.

Olyan kell legyen a hozzáállásom, hogy nem tartom számon mások bűnét. Nem számolom azt, hogy hányszor bocsátottam meg már valakinek. Négyszázhetvennyolcszor, négyszázhetvenkilencszer... nem kezdem el számolgatni addig, amíg el nem jutok a hetvenszer hétig.

Én biztos vagyok benne, hogy Jézus jól tudta, hogy Péter hiába próbál meg addig elszámolni, úgymint elakad majd valahol útközben, és akkor rádöbben majd arra, hogy a megbocsátás és a hosszan tűrés a Lélek dolga.

Az agapé szeretetre tehát az jellemző, hogy türelmes illetve hogy jóságos. Vagyis amikor elfogy a türelme, akkor is jóságos.

Bizony én is mondtam már, hogy nekem ebből elegendem van és most már végre tennem kell valamit. És ezt nagyon is dühösen mondtam, sokszor bosszút forralva. Sértődötten mondogattam, hogy eddig csak tűrtem és tűrtem, de ennek most vége.

Ez azonban nem az agapé típusú szeretet, mert az a szeretet azt mondja, én csak tűrök és tűrök, és tűrök...

A szeretet nem irigykedik...

Vagyis én nem irigylen a te áldásaidat. Mivel szeretlek, veled együtt örülök azoknak a jó dolgoknak, amelyek veled történtek. Örülök annak, hogy téged léptettek elő, annyira szeretlek téged, hogy örülni tudok a te áldásaidnak.

A szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik...

A szeretet nem reklámozza magát, bár a világban azt látjuk, hogy most már minden elképzelhető dolgot reklámoznak.

És sajnos ez a fajta világi gyakorlat már beszivárgott a gyülekezetekbe is.

Sajnos sok gyülekezetben lehetünk tanúja ennek, hogy hogyan is próbálnak egy adott programot népszerűsíteni, reklámozni vagy saját magukat vagy bármi mást. Tehát a szeretet:

... nem kérkedik, nem fuvalkodik fel...

Vagyis nem tartja magát mindenkinél jobbnak, nem nézi le a többieket.

Nem viselkedik bántóan.

Nagyon sok évvel ezelőtt, amikor még iskolába jártam, ismertem egy lányt, aki gyönyörűen tudott énekelni. Operaénekesnek tanult, nagyon tehetséges volt, de hozzá kell tennem, nagyon furcsán viselkedett és nagyon furcsán öltözködött.

Nagyon konkrét elképzelése volt arról, hogy egy istenfélő hölgy hogyan néz ki. Ezért a haját mindig hátrafésülte és lófarokba hordta, soha nem sminkelte magát. Az ő meggyőződése ugyanis az volt, hogy ez nem illik egy istenfélő hölgyhöz, és volt még számos elképzelése arról, hogy milyen az, aki istenfélő, szent és igaz Isten előtt.

Én az iskola mellett dolgoztam is Los Angeles belvárosában és sokat jártam villamossal a munkahelyem és a kollégium között. Mivel ő is Los Angeles belvárosában dolgozott, gyakran ugyanarra a villamosra szállt fel, amellyel én utaztam.

Emlékszem, mindig, amikor felszállt a villamosra, és észrevett engem, az erős, operaénekes hangjával felkiáltott: – Dicsőség Istennek, testvérem!

És visszhangzott tőle az egész villamos.

Nagyon kellemetlen volt és hirtelen mindenki hátrafordult, hogy megnézzék, kihez beszél ez a hölgy. Mondanom sem kell, hogy én is megfordultam, és úgy tettem, mintha én is a szegény áldozatot keresném.

Sajnos odáig fajult a helyzet, hogy egy idő után megjegyeztem, hogy melyik megállónál szokott felszállni, és amikor láttam, hogy felszállófélben van, én gyorsan leugrottam a villamosról a hátsó ajtón és megvártam a következő villamost.

Az az igazság hogy megérte.

A szeretet nem viselkedik furcsán, bántón, nem próbálja magát reklámozni, nem akarja magára vonni mindenki figyelmét.

A szeretet nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra.

A szeretet nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak...

– még akkor sem, ha az ellenségemet érte utol a baj. A szeretet nem örvendezik ebben,

... hanem együtt örül a igazsággal.

vagyis az igazságban örvendezik.

Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik.

Ez a szeretet nagyon fontos jellemvonása, hogy megmarad, hogy tartós, és ebben a tekintetben is a lelki ajándékok fölött áll.

Eljön az a nap, amikor nem lesz többé szükségem a prófétálás ajándékára, hiszen a mennyben már nem lesz szükségünk arra, hogy építsenek, bátorítsanak, vigasztaljanak bennünket.

Nekem sem kell lelkipásztorként már senkit se bátorítanom arra, hogy bízson az Úrban, hogy minden gondját reá vesse. Erre többé nem lesz szükség, hiszen ott leszünk vele, az Ő jelenlétében.

És akkor már vigasztalásra sem lesz senkinek szüksége, mert a megpróbáltatásaink véget érnek. A prófétálás ajándékának tehát itt, a földön van létjogosultsága egy meghatározott ideig. Most van rá szükség, amíg itt vagyunk a földön, de eljön az a pillanat, amikor a prófétálás ajándékára többé már nem lesz szükség, amikor az Úr újra eljön.

Ezt látjuk tehát a 8-as versben.

A szeretet soha el nem múlik. De legyen bár prófétálás: meg fog szűnni, legyen nyelveken való szólás: véget fog érni...

Ez ugye egy ismeretlen nyelven való szólás ajándékára utal. A későbbiekben majd látni fogjuk, hogy ezt az ajándékot azért adja Isten, hogy segítsen nekünk. Segít abban, hogy képesek legyünk elmondani Neki a lelkünk legmélyebb dolgait.

Azért kapjuk Istentől ezt az ajándékot, hogy segítsen nekünk dicsérni és imádni Őt. Amikor azonban majd ott leszünk Isten jelenlétében, erre többé nem lesz szükség, és így a nyelveken szólás véget fog érni.

8-as vers vége:

... legyen ismeret: el fog töröltetni.

És itt Pál ismételten az ismeret igéjére utal mint lelki ajándékra, ami azt jelenti, hogy Istentől bepillantást kapunk egy meghatározott helyzetbe, hogy kezelni tudjuk azt. Mi azonban csak részben kapunk bepillantást, teljesen sohasem.

Az Újszövetségben, amikor valakinek megadatott ez az ajándék, azt látjuk, hogy részben tudomásuk lett afelől, hogy mit tartogat a jövő, de nem ismerték a jövőt minden részletében.

Mert töredékes az ismeretünk, és töredékes a prófétálásunk.

Ezek tehát olyan dolgok, amelyek elmúlnak egy napon.
És bár a prófétálás meg fog szűnni, a nyelveken szólás véget fog érni, az ismeret el fog töröltetni, a szeretet azonban soha el nem múlik.

Mert töredékes az ismeretünk, és töredékes a prófétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes.

De mire is utal Pál, amikor azt mondja, „*amikor eljön a tökéletes*”?

Számomra nagyon érdekes az, hogy a XX. század előtti bibliamagyarázók szinte egytől-egyig úgy értelmezték ezt, hogy itt Pál Jézus Krisztus második eljövételére utal.
A XX. század elején azonban, 1906-ban egy modern, karizmatikus mozgalom született, amelyet akkortájt pünkösdi mozgalomnak neveztek.

E mozgalom nyomán ismét előtérbe kerültek a Lélek ajándékai. De ahogy virágzásnak indult ez a pünkösdi mozgalom, egyes fundamentalista prédikátorok, akik megkérdőjelezték a Szentlélek ezen új munkáját az utolsó időkben, az 1Korinthus 13-ra hivatkoztak és egy új magyarázatot találtak ki a 13:10-re, amely így hangzik:

Mikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes.

Szerintük itt a tökéletes nem Jézus Krisztus második eljövételére utal, hanem arra az időre, amikor már a teljes ige, vagyis Isten teljes kinyilatkoztatása a rendelkezésünkre áll majd.

Attól kezdve ugyanis már nem lesz szükség a természetfeletti lelki ajándékokra, a prófétálás ajándékára, a nyelveken szólás ajándékára vagy az ismeret igéjére, hogy az embereket ezek segítségével tanítsák.

Ők tehát azt mondják, hogy mivel ez az eshetőség ma már fennáll, hiszen Isten teljes igéje a kezünkben van, eljött tehát a tökéletes és eltöröltetett a töredékes, vagyis a lélek ajándékai megszűntek, amikor az apostolok kora lezárult.

Ahhoz azonban, hogy ez az érvelésük elfogadható legyen, azt kellett állítsák, hogy a tökéletes eljövetele nem Jézus Krisztus második eljövételét jelenti, hanem Isten teljes Igéjének megjelenését.

Számos XX. századbeli bibliamagyarázatban ezért azt találjuk, hogy a tökéletes, itt nem Jézus Krisztus második eljövételére utal.

A XX. századot megelőző korszakokban azonban, úgy tűnik, a biblia magyarázók mindannyian osztották azt a véleményt, hogy itt Pál Jézus Krisztus második eljövételére utal. Ez az értelmezés tehát meglehetősen új keletű.

Én, személy szerint egyet értek azzal, amit G. Campbell Morgen mondott, aki egy nagyon őszinte bibliamagyarázó. Szerinte a szövegkörnyezetből egyértelműen kitűnik, hogy Pál az 1Korinthus 13:10-ben Jézus Krisztus második eljövételére utal. Azután ugyanis Pál arról kezd beszélni, hogy egy napon meglátjuk majd Őt szemtől szembe.

Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre. Most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.

Az 1Korinthus 13:10 tehát nem bizonyítja azt, hogy napjainkban már nem működnek a lelki ajándékok, mint a prófétálás ajándéka, a nyelveken szólás ajándéka, az ismeret igéje, bár egyesek ezt próbálják bebizonyítani ezzel az igeverssel.

Sokkal inkább bizonyítja ez az igevers azt, hogy ezek a lelki ajándékok napjainkban is működnek, és egészen addig meglesznek, amíg Jézus Krisztus újra el nem jön, amíg el nem jön a tökéletes.

Emlékezzünk csak vissza egy pillanatra, hogy mi történt az Apcsel. 2-ben!

Pünkösöd napján a tanítványok együtt voltak, imádkoztak, és hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat. Lángnyelvek jelentek meg előttük, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek el beszélni.

Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor Jeruzsálemben, és amikor a zúgás támadt, összefutott a nagy sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta a tanítványokat beszélni.

A 7-es verstől ezt olvassuk: *„Megdöbbentek és csodálkozva mondták: „Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e?” És hozzátették: „Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén: pártusok, médek és elámiták és akik Mezopotámiában laknak vagy Júdeában és Kappadókiában, Pontuszban és Ázsiában, stb.”*

„Halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten fenséges dolgairól.”

Álmélgodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: „Mi akar ez lenni?”

Ekkor Péter felállt, hogy megmagyarázza a tömegnek a történetet. És láthatjuk, hogy Péter számára az elsődleges az volt, hogy igei alapra építsen. Az Apcsel. 2:14-ben a következőket mondja:

„Zsidó férfiak és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljete szavaimra! Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van.”

Vagyis még csak reggel 9 óra van. Azt kérdezték, mi akar ez lenni?

„Ez az, amiről Joel így prófétált” – mondja Péter.

*„Az utolsó napokban így szól az Isten.
Kitöltök Lelkemből minden halandóra
és prófétálnak fiaitok és leányaitok
és ifjaitok látomásokat látnak,
véneitek pedig álmokat álmodnak;
még szolgáló leányaimra is
kitöltök azokban a napokban Lelkemből,
és azok is prófétálnak.”*

Ezután pedig a prófécia a nagy nyomorúság időszakát érinti.

*„És csodákat teszek az égen fenn,
és jeleket a földön lenn:
vért, tüzet és füstfelleget.
A nap sötétté válik,
és a hold vérré,
mielőtt eljön az Úr nagy és fenséges napja.”*

Ez a prófécia tehát az utolsó időkre vonatkozik, és a nagy nyomorúság időszakára, és Jézus Krisztus második eljövételére is utal.

A prófécia a következőképpen zárul az Apcsel. 2:21-ben:
„Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.”

Az Ige fényében tehát nagyon is erőltetettnek tűnik az a magyarázat, hogy a tökéletes kifejezés itt az ígére vonatkozik, nem pedig Jézus Krisztus második eljövételére.

Azok azonban, akik ezt az ígérést mégis így magyarázzák, úgy gondolom, elsődlegesen is azért teszik, mert abból a feltételezésből indulnak ki, hogy a Szentlélek ajándékai napjainkban már nem működnek.

Én személy szerint úgy gondolom, hogy amikor Pál azt mondja az 1Korinthus 13:10-ben, hogy: *„amikor pedig eljön a tökéletes”*, itt Pál valóban Jézus Krisztus második eljövételére utal, mert az Ige más helyeken is ezt látszik megerősíteni.

Azután Pál így folytatja a 11-es versben.

Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek. Amikor férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat.

Miért? Mert felnőttem, mert egy természetes fejlődésen ment át, érettebbé váltam.

Olyan jó tudni azt, hogy amikor ott állok majd az én Uram jelenlétében, rám is egyfajta teljesség lesz jellemző. És ha akkor visszanézek az életemre, sok dolog nagyon gyerekesnek tűnik majd.

Erre a teljességre azonban addig nem jutok el, amíg ott nem állok Isten előtt. Akkor már nem lesz szükség a lelki ajándékokra, a nyelveken szólásra, a prófétálásra, az ismeret ígérére. Ezek elmúlnak, én pedig belépek Jézus jelenlétébe, ahol teljesség vár rám.

Mert most tükör által homályosan látunk.

Abban az időben még nem olyan tükröket készítettek, mint napjainkban. Csak körülbelül a XIII. században kezdtek el üvegből tükröket készíteni, korábban a tükrök fémből készültek, amelyeket annyira kifényesítettek, amennyire csak lehetett.

Ezekben a tükrökben az ember tükörképe természetesen nem adott valóság-hű képet az ember arcáról, sokszor a tükörkép nagyon is torz volt. Ezért írja Pál, hogy:

Most tükör által, homályosan látunk...

Tehát torzítva látjuk a dolgokat.

Most tehát tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre. Most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.

A 15. fejezetben látni fogjuk, hogy Pál beszél majd a feltámadásról, illetve arról, hogy a mennyben egy teljesen más testben leszünk jelen, és ennek kapcsán természetesen felmerül a kérdés, vajon megismerjük-e majd egymást?

Pál azt mondja, hogy akkor úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten, mert minden ismeret a birtokunkban lesz. Úgy fogjuk egymást is ismerni, ahogy magunkat ismerjük.

Vannak tehát dolgok, amelyek elmúlnak: a prófétálás, a nyelveken szólás, az ismeret igéje. Ugyanakkor vannak olyan dolgok, amelyek örökre megmaradnak.

Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három...

A hit azt jelenti, hogy elhiszem, amit Isten mond, egyszerűen csak azért, mert Isten mondja azt. A hit tehát megmarad, hiszen a mennyben továbbra is elhiszem majd azt, amit Isten mond, még akkor is, ha nem értem, hogy mit akart ezzel mondani.

Az érdemnek mindig két oldala van.

Az egyik oldalon ott van az eleve elrendeltetés kérdése, a másik oldalon a szabad akarat, az emberek felelőssége.

Mit felelek akkor, amikor azt kérdezi tőlem valaki, hogy hiszek-e az eleve elrendeltetésben? Csak azt tudom mondani, hogy igen. Erre megkérdezi tőlem, hogy hiszek-e az emberi felelősségben? És erre is csak azt tudom mondani, hogy igen.

És akkor méltán kérdezheti ez az ember, hogy hogyan lehet az, hogy mindkettő létezésében hiszek. Hát azért, mert Isten azt mondta, mind a kettő létezik.

Érteni nem értem őket, nem értem az eleve elrendeltetést, és nem értem az emberi felelősséget, de a létezésükben hiszek, mert Isten azt mondta, hogy mindkettő létezik.

Ennek eredményeként tehát én két olyan elképzelés létezésében hiszek, amelyek tulajdonképpen összeegyeztethetetlenek, és kölcsönösen kizárják egymást. Mivel azonban Isten igéje mindkettőt tanítja, én hiszem, hogy mindkettő létezik, bár az értelmem számára e két elképzelés összeegyeztethetetlen.

Friss teológus hallgatóként az egyik nagy problémám az volt, hogy képtelen voltam ezt a két dolgot összeegyeztetni. Órákat töltöttem azzal, hogy megvitattam másokkal ezt a dolgot, és saját magam is behatóan tanulmányoztam ezt a témát. Sokat imádkoztam is ezzel kapcsolatban. Szerettem volna megérteni az eleve elrendeltetést, Isten mindenhatóságát, és azt, hogy hol kap ebben helyet a szabad akarat, az emberi felelősség. Minden erőmmel azon voltam, hogy megértsem ezt az egészet.

Az egyik napon aztán kimentem a szobámból, az összes könyvem a falhoz vágtam, elegendő volt az egészből, és ezt kiáltottam: – Istenem, képtelen vagyok ezeket a dolgokat megérteni.

Akkor már évek óta próbálkoztam.

És Isten szólt a szívemhez, és azt mondta:

– Én soha nem arra kértelek, hogy értsd meg mindezt, hanem csak azt kértem tőled, hogy hidd el.

Erre én megadtam magam és azt mondtam: – Rendben, Istenem, akkor elhiszem.

Úgyhogy hiszem, hogy Isten mindenható és elhívott engem kegyelme által, hogy a gyermeke legyek. Ugyanakkor hiszem azt is, hogy ehhez szükség volt arra is, hogy segítségül hívjam az Úr nevét, hogy üdvözülhessek, még akkor is, ha ezt a két dolgot képtelen vagyok összeegyeztetni.

Sok ember azonban beleesik abba a hibába, hogy a kettő közül csak az egyiket hiszi el Istennek, pontosan azért, mert összeegyeztethetetlennek tartja e két elképzelést. Ez azonban nagyon veszélyes, hiszen ha ezt tesszük, az igazság egyik oldaláról egyáltalán nem veszünk tudomást.

Sajnos sok ember nem hajlandó hinni a teljes igazságban, csak abban amit teljesen megért és amit meg tud racionálisan magyarázni.

Azt mondják, én abban hiszek, amit látok. Ez azonban nem igazi hit. Az igazi hit az, amikor elhiszem pusztán azért, mert Isten mondta azt.

A reménység a második a sorban, a vágy és a várákozás kombinációja. Mind a kettő kell hozzá.

Az emberek gyakran olyan dolgok után vágyakoznak, amikről nem gondolják, hogy valaha is elérhetőek lennének, ezért a vágyakozáshoz nem társul várákozás.

A reménységnél azonban nemcsak a vágy, hanem a várákozás is jelen van. Tehát nemcsak vágyom valamire, hanem váráközéssel is tekintek elébe, mert tudom, hogy el fog jönni.

Itt még hozzá kell tennem, hogy az is előfordulhat, hogy tudatosítjuk, valami meg fog történni, de attól még nem vágyunk rá.

Például elképzeltető, hogy valamiféle közlekedési kihágás miatt behívnak a rendőrségre, például április 21-én. Tudod, hogy meg kell majd jelenjél a rendőrségen, de attól még nem vágysz rá, hiszen pontosan tudod, hogy közlekedési kihágást követtél el.

A lényeg azonban az, hogy a reménységnél mindkét összetevő megtalálható, mind a vágy, mind pedig a várakozás.

Pál azt mondja, hogy mi a reménység rabjai vagyunk, és az Úr dicsőségében reménykedünk.

Ezt tehát azt jelenti, hogy én egyrészt vágyom már az Úr dicsőségére, másrészt pedig várom, hogy eljöjjön az a nap.

Pál a következőket írja a Titusz 2:13-ban. *„Mivel várjuk a boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.”*

Én vágyom arra, hogy Jézus Krisztus megjelenjen, és nagy várakozással tekintek ennek elébe.

Vagyis ez az én reménységem, ebben reménykedem, és ez a reménység visz engem rendületlenül előre, még akkor is, amikor úgy tűnik, hogy minden szétesik körülöttem.

Reménység van a szívemben, mert tudom, hogy az Úr munkálkodni fog. Nagyon vágyok erre, és várom is azt teljes szívből.

A 42. zsoltár 6. versében ezt olvashatjuk.

„Miért csüggedsz el lelkem, miért háborogsz bennem.”

A zsoltáríró a saját lelkéhez szól, mert úgy érzi elcsüggedt, háborog, és el van keseredve. De nézzük csak, mit mond a zsoltáríró saját lelkének:

„Bízzál Istenben.”

Ez a gyógyír az elkeseredettségre. *„Bízzál Istenben”*, vagyis reménykedj Istenben, mert ő munkálkodni fog, hiszen te is erre vágysz, és várod is, hogy munkálkodjon.

És akkor megnyugszik az én lelkem, mert a reménységemet az Úrba vettem, és tőle várom a segítséget.

Visszatérve az 1Korinthus 13-hoz.

Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három, ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.

Vajon miért a szeretet a legnagyobb? Azért, mert a másik kettőt is magába foglalja.

Gondoljunk csak vissza a szeretet definíciójára! 1Korinthus 13:7:

A szeretet mindent hisz, a szeretet mindent remél.

Tehát a szeretet mind a hitet, mind pedig a reményt magába foglalja, és ezért a legnagyobb a szeretet közülük.

A keresztény életben a szeretet feljebbvaló a lelki ajándékoknál, és minden másnál is.

Pál azt mondja a Róma 13:8-ban: *„Mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.”*

A Galata 5:23-ban pedig, amikor Pál a Lélek gyümölcséről beszél, azt mondja: *„Az ilyenek ellen nincs törvény.”*

Ha tehát szeretet van benned, nincs szükséged a törvényre.

Pál levele első a korintusiakhoz 14. Fejezet

Törekedjétek a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok.

Pál a 12. fejezet végén is arra buzdít bennünket, hogy törekedjünk a nagyobb kegyelmi ajándékokra, és itt, a 14. fejezet elején is arra bátorít bennünket, hogy buzgón kérjük a lelki ajándékokat.

És azt mondja, leginkább azt kérjétek, hogy prófétáljatok.

Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Nem is érti meg őt senki, mert a lélek által szól titkokat.

Ez egy nagyon érdekes igever. Ebből megtudhatjuk, hogy aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Vagyis a nyelveken szólás egy olyan ajándék, amely abban segíti az embert, hogy Istent imádja, és abban, hogy Istennel egy egészen különleges módon kommunikáljon.

Hiszen amikor az ember nyelveken szól, maga sem érti azt, vagyis a behatárolt értelmét megkerülve kommunikál Istennel.

Voltál már valaha is olyan helyzetben, hogy úgy érezted, az érzéseid olyan hatalmasak és elsöprőek, hogy már képtelen vagy azokat kifejezni?

Én sokszor átéltem már ezt, főleg a szellemi dolgokat illetően. Ilyenkor belépek Isten jelenlétébe, és arra gondolok, hogy milyen jó Ő, milyen hatalmas, milyen szerető Isten. Ilyenkor eszembe jut mindaz, amit értem tett; értem, a senkiért, és akkor hirtelen rádöbbenek arra, hogy képtelen vagyok szavakba önteni mindazt, amit Isten iránt érzek.

Mindazt a hálát, mindazt a szeretetet ... sőt a nyelv csak akadályoz ebben. Túlságosan behatárolt ugyanis a szókincsem, az értelmem ehhez már nem elég, mert az is túlságosan keskeny, túlságosan behatárolt.

Isten tehát adott nekünk egy ajándékot, amelynek köszönhetően az értelem szűk csatornáját kikerülve beléphetünk az Ő teljesebb dicséretébe.

Csodálatos dolog, hogy lehetőségünk van arra, hogy ily módon imádjuk Istent!

Valaki egyszer azt mondta, amikor az imádság felér a csúcsra, minden szó szegény.

És valóban így van ez: a Lélek dolgaira nincsen szó.

Az Úr tehát a nyelveken szólás ajándékával segít, hogy kiöntsem neki a lelkemet, és hogy imádni és dicsérni tudjam őt.

Hiszen amikor nyelveken szólok, Istenhez szólok, a Lélek által titkokat imádkozom, az Atyát és Jézus Krisztust dicsőítve.

A Lélek is a segítségünkre van abban, hogy Isten akarata szerint tudjunk imádkozni, hiszen a Róma 8:26-ban ezt írja Pál. *„Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön.*

Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk, kimondhatatlan fohászkodásokkal.”

A nyelveken szólás tehát egy olyan lelki ajándék, amelynek köszönhetően én épülök, ez az én hasznomat szolgálja, ez számomra hatalmas áldás.

De ha már lelki ajándékokra vágyom, Pál arra bátorít, hogy inkább a prófétálás ajándékát kívánjam, mint a nyelveken szólás ajándékát.

Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal.

Vagyis a prófétálás ajándéka sok ember számára hasznos.

Az Újszövetségben azt látjuk, hogy a próféták elsősorban nem a jövőt jövendölték meg, hanem Isten igazságát szolták az embereknek.

Amikor Isten nekünk is megadja ezt az ajándékot, és mi Isten igazságát hirdetjük az embereknek, ők épülnek hitükben, épülnek a Jézus Krisztussal való kapcsolatukban, és a vele való közösségben is.

Ahogy Isten igazságát szóljuk, bátorítjuk az embereket arra, hogy járjanak Krisztussal, hogy szánják oda magukat teljesen neki, hogy ne testben járjanak, hanem lélekben, hogy bízzanak az Úrban, és hogy higgyenek Őbenne.

Sőt, ahogy Isten igazságát szóljuk, megvigasztalódnak emberek, mert felismerik, hogy minden Isten kezében van, hogy Isten gondjukat viseli, hogy munkálkodni fog, és nekik csak türelmesen várniuk kell az Úrra, és Ő elhozza a megoldást. És akkor pedig dicsőítik az Ő nevét.

A prófétálás ajándéka tehát rendkívül hasznos, nagy hasznára válik az egész gyülekezetnek. Mert aki prófétál, az építi, bátorítja, vigasztalja az embereket.

Aki nyelveken szól, önmagát építi.

Ez valóban így van. Nagyon áldott megtapasztalás ez, amely által épül az az ember, aki nyelveken szól.

Aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi.

Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken.

Vagyis Pál azt mondja, én mindenkinek azt kívánom, hogy ez az áldott ajándék mindenkinek meglegyen a személyes ima életében.

De még inkább szeretném, ha prófétálnátok, mert nagyobb az, aki prófétál, mint az, aki nyelveken szól, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy a gyülekezet is épüljön belőle.

Sokan ezt az ígérést tévesen magyarázzák úgy, hogy a nyelveken szólás a magyarázattal együtt, nem más, mint a prófétálás ajándéka, pedig ez nem így van.

Sajnos azonban sok pünkösdi gyülekezet beleesik ebbe a hibába. Amikor valaki ugyanis nyelveken szól – már amennyire én ezt meg tudom állapítani az igéből –, az Istenhez szól.

Emlékezzünk csak vissza, hogy mi történt az Apcsel. 2-ben!

A tanítványok imádkoztak, megteltek mindnyájan a Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek el beszélni. Erre nagy sokaság támadt és senki sem értette, hogy mi történik. Az emberek csodálkoztak, mert bár a tanítványok mind Galileából származtak, különböző nyelveken beszéltek, amelyeket a világ minden tájáról, éppen akkor Jeruzsálemben tartózkodó emberek megértettek.

De miről is beszéltek a tanítványok ezeknek az embereknek? Az Isten felséges dolgairól. Vagyis Istent imádták. A tanítványok tehát nem a tömegnek prédikáltak, hanem Istent dicsőítették.

Pál apostol még ebben a fejezetben tüzetesebben megvizsgálja a nyelveken szólás kérdését, és arra int bennünket, hogy amikor gyülekezetként együtt vagyunk, ne szóljunk nyelveken, ha csak nem akad magyarázó, hogy mindabból, ami elhangzik, az egész gyülekezet épülhessen.

Hiszen ha te nyelveken szólsz és azt senki más nem érti meg, mert nincs, aki azt megmagyarázza, akkor hogyan tud majd a te testvéred, aki ott ül melletted, veled egyetérteni, veled együtt dicsérni az Urat? Hiszen nem érti, amit mondasz, ahogy te a számára ismeretlen nyelven dicséred Istent.

És Pál a 17. versben hozzáteszi:

Mert te ugyan szépen adsz hálát...

Amivel azt is mondja lényegében Pál, hogy ez egy nagyon jó módja annak, hogy Istent dicséred, de hozzáteszi, hogy ha nincs magyarázó, akkor a másik nem épül belőle.

Így tehát, ha nyelveken szólsz, a többiek ebből akkor épülhetnek, ha akad valaki, aki ezt meg is magyarázza. Így az emberek megértik azokat a szavakat, amelyekkel imádod, dicséred, magasztalod Istent és megvallod, hogy Ő dicsőséges és hatalmas, és ebből ők is fognak épülni.

Ha jártál már pünkösdi istentiszteleten, akkor biztos vagyok abban, hogy azt is megfigyelhetted, hogy miként gyakorolják a nyelveken szólás ajándékát, és hogy itt egyfajta ellentmondást találunk.

Az évek során én is figyelemmel kísértem pünkösdi istentiszteleteket, amelyek során nyilvánosan szóltak nyelveken, és ezeket a felszólalásokat ők nyelveken történő üzeneteknek nevezik. Azt láttam, hogy miután elhangzott ez az üzenet nyelveken, a magyarázat valahogy így hangzott utána.

– Drága gyermekeim, figyeljetek szavamra, hozzátok kiálltok ma, hogy dicsérjétek engem. Drága gyermekeim, halljátok meg hangomat.

Ezen magyarázat, vagy inkább úgynevezett magyarázat alapján, tehát úgy tűnt, hogy az üzenet egyenesen az embereknek szól, hogy Isten szól egyes szám első személyben az emberekhez.

Például azt mondták: – Én, az Úr kijelentem ma nektek, hogy megáldalak benneteket. Tehát, mintha valóban Isten szólt volna az emberekhez.

Nagyon sokszor találkoztam már ezzel. Ez azonban azt jelenti, hogy az emberek nem igazán szóltak nyelveken? Nem, hanem azt, hogy nem az igazi magyarázat hangzott el.

És én úgy érzem, hogy az ilyen istentiszteleteken gyakran az történik, hogy először tanúi lehetünk, amint a nyelveken szólás ajándéka megnyilvánul, utána azonban nem a magyarázat következik, hanem valaki megkapja a prófétálás ajándékát, és azt halljuk tőle, nem pedig a magyarázatot.

Szinte minden pünkösdi gyülekezetben elkövetik ezt a hibát, és nem tudatosítják, hogy itt a nyelveken szólás ajándékát a prófétálás ajándéka követi, amit pedig a magyarázatként értelmeznek, az valójában prófécia.

A nyelveken szólás és a prófétálás ajándéka között tehát nem tehetünk egyenlőségjelet, hiszen a prófécia a gyülekezethez, az emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal. Aki pedig nyelveken szól, az Istenhez szól, őt imádja, áldja, dicséri, magasztalja, hirdeti az Ő gyönyörűségét, dicsőségét, miközben az ember lelke Istent imádja.

Ha pedig, testvéreim, elmegyek hozzátok, és nyelveken szólok, mit használok nektek, ha nem szólok hozzátok egyúttal kinyilatkoztatásban vagy ismeretben, prófétálásban vagy tanításban?

Vagyis Pál itt azt mondja, hogy amikor én elmegyek hozzátok akkor kinyilatkoztatásban, az ismeret igényével, a prófétálás ajándékával és tanításban szólok hozzátok.

Ha én lelkipásztorként a pulpitusról egész este ismeretlen nyelveken szólnék, a jelenlévők számára nem lenne ez más, mint elfecsérelt idő.

Amikor azonban kinyilatkoztatásban, ismeretben, prófétálásban vagy tanításban szólok, az az egész gyülekezet javára válik, hogy így együtt egyre többet megtudjunk Isten Igéjéről, és érettebbé váljunk az Istennel való kapcsolatunkban.

Ha tehát én a pulpitusról mindvégig nyelveken szólnék, tulajdonképpen a hallgatóság számára mindössze érthetetlen hangokat adnék ki, ugyanúgy, mintha elkezdenék zongorázni. Bevallom, ennek se venné túl nagy hasznát a gyülekezet.

Ha egy tehetséges zongorista ülne a zongorához, az természetesen nagy áldás lenne, én azonban csak össze-vissza ütögetném a billentyűket.

Pál a 7-es versben bizonyos élettelen hangszereket említ, és rámutat arra, hogy ha olyan ember próbál a hangszereken játszani, aki nem ért hozzá, a hangszer nem fog érthető hangokat kiadni.

Például ha valaki nem tud gitározni, csak pengeti a húrokat össze-vissza, ebből nem lehet meghallani a dallamot.

Így van ez a nyelveken szólással is.

Ha nincs, aki megmagyarázza, akkor az sem más, mint érthetetlen hangok kavalkádja.

Az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár lant, ha nem adnak különböző hangokat, hogyan ismerjük fel, amit a fuvolán vagy a lanton játszunk?

Ha pedig a trombita bizonytalan hangot ad, ki fog a harcra készülni?

Abban az időben is nagyon fontos szerepet játszott a trombita vagy a kürtészó. Máshogy szólt a kürt, amikor csatába hívott, vagy amikor visszavonulást parancsolt, és máshogy akkor is, amikor például takarodót fújt.

Minden dallam egy bizonyos üzenetet hordozott.

Ha tehát valaki olyan fújta meg a kürtöt, aki *nem* értett hozzá, nem is tudták az emberek, hogy csatába hívja őket vagy csak reggelizni.

A kürt ilyenkor hallatott ugyan valamiféle hangot, de a dallam nem volt felismerhető, és ugyanígy van ez a nyelveken szólással is. Ha nincs magyarázat, az emberek nem értik az üzenetet, és ezért nem tudják, hogy miként reagáljanak rá.

Így van veletek is, amikor nyelveken szóltok: ha nem szóltok világosan, hogyan fogják megérteni, amit beszéltek?

Tehát ha te fogod magad, felállsz és nyelveken szólsz mások előtt, ez számukra teljességgel haszontalan, mert nem épülnek ebből és nem tudnak majd mit kezdeni vele. Így ez olyan lesz, mintha a levegőbe beszélnél.

Ki tudja, hányféle nyelv van ezen a világon, és egyik sem értelmetlen.

Ha tehát nem ismerem a nyelvet, a beszélőnek idegen maradok és a beszélő is idegen lesz nekem.

Bizony én is többször jártam már úgy, hogy olyan országba látogattam el, amelynek nem beszéltem a nyelvét. Előfordul, hogy ilyenkor az ember óhatatlanul is valami olyat tesz, amit abban a kultúrában elfogadhatatlannak tartanak.

Velem is ez történt, és elkezdtek velem kiabálni. Nagyon furcsa érzés volt, mert nem értettem, hogy mit mondanak, de valahogy úgy éreztem, hogy jobb is, hogy nem értem. És mivel nem értettem mit mondanak, nem tudtam hogyan reagálni.

Ha tehát nem ismerem a nyelvet, a beszélőnek idegen maradok, és a beszélő is idegen lesz nekem. Ezért ti is, mivel rajongtok a lelki ajándékokért, arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja.

Ezért aki nyelveken szól, imádkozzon azért, hogy magyarázatot is tudjon adni, tehát, hogy ezáltal az egész gyülekezet épülhessen.

*Mert ha nyelveken szólva imádkozom, lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom, hiszen nem értem én sem, hogy mit mondok.
Hogyan is van tehát ez a dolog? Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is.
Dicséretet éneklek lélekkel, de dicséretet éneklek értelemmel is.*

Pál tehát azt mondja itt, hogy amikor egyedül töltök időt Istennel, van, hogy nyelveken szólok, és így imádkozom, így dicsérem Istent, máskor pedig egy általam ismert és beszélt nyelven, tehát görögül vagy héberül.

*Mert ha csak lélekkel mondasz dicséretet, vagyis nyelveken szólsz, akkor az, aki az avatatlanok helyét foglalja el, hogyan fog áment mondani a te hálaadásodra, amikor nem is tudja, mit beszélsz?
Mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül belőle.*

Ezután Pál a 18-as versben még a következőket is hozzáteszi, nehogy a korinthusiak félreértsék őt.

Hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólani.

Pál a korábbiakban már rámutatott arra, hogy ő nem szól nyelveken a gyülekezetben, és itt, a 19-es versben hozzáteszi:

... de a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken.

Ebből láthatjuk, hogy Pál akkor szól nyelveken, amikor egyedül van Istennel. Tehát az ő személyes imaéletének a részét képezi ez az ajándék.

Én hiszem azt, hogy ha valakinek megvan a nyelveken szólás ajándéka, akkor az a helyénvaló, hogyha azt a személyes imaéletében használja, miközben a Szentlélek segítségével Istent imádja és dicséri a szeretetéért, dicsőségéért, jóságáért és hatalmáért.

... de a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken.

Testvéreim ne legyetek gyermekek a gondolkozásban, hanem a rosszban legyetek kiskorúak, a gondolkozásban ellenben érettek legyetek.

Pál tehát arra bátorít bennünket, hogy a rosszban legyünk csak kiskorúak, egyébként azonban törekedjünk arra, hogy megismerjük, megértsük a dolgokat.

A törvényben meg van írva: „Idegen nyelveken és idegenek ajkával fogok szólani ehhez a néphez, és így sem hallgatnak rám”, ezt mondja az Úr.

Az 5Mózes 28-ban, Mózes szolgálatának végén figyelmezteti Izrael népét, hogy mivel elfordultak Istentől, az Úr ellenségei kezébe adja Izraelt, és a saját városaikban idegen nyelveken beszélnek majd az emberek.

Vagyis az idegen nyelvek jelként szolgáltak Izrael életében, és azt jelezték, hogy Isten kiöntötte rájuk az ítéletét, mert elfordultak tőle.

Úgy tűnik, Pál az 1Korinthus 14:21-ben az 5Mózes 28-ra utal tehát, hiszen azt mondja:

„A törvényben meg van írva”,

Az Ézsaiás 28:11-ben is ezt olvashatjuk:

„Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel az, aki ezt mondta nekik: „itt van a nyugalom, adjatok nyugalmat a fáradtaknak, itt van a felüdülés”, de nem akartak rá hallgatni.”

Ha az igevers szövegkörnyezetét megvizsgáljuk, azt látjuk, hogy ekkor mindenki kigúnyolta Ézsaiást. Úgy érezték, hogy semmiféle létjogosultsága nincs arra, hogy tanítsa őket, és tulajdonképpen azt kérdezték: „Ki ez az ember, és mit akar ez itt velünk? Hiszen olyan közönséges, hogy vissza kellene mennie az óvodába. Mi az, hogy sorról, sorra tanít?”

Kigúnyolták a tanítási módszerét, és ezt mondták az Ézsaiás 28:9-től:

„Kit akar ez a tudományára tanítani, kivel akarja a kijelentést megértetni? Ez a parancs az a parancs, ez a szabály, az a szabály, itt egy kicsi, ott egy kicsi.”

Azután ezt olvashatjuk az Ézsaiás 28:11-ben: *„ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel.” ... „de nem akartak rá hallgatni.”*

Vissza a korintusi levélhez:

A törvényben meg van írva: „Idegen nyelveken és idegenek ajkával fogok szólni ehhez a néphez, és így sem hallgatnak rám”, ezt mondja az Úr.

Ezért tehát láthatjuk, hogy Pünkösdkor a nyelveken szólás jel volt azok számára, akik még nem hittek.

Hiszen mi is történt Pünkösdkor? A világ minden tájáról zsidók érkeztek Jeruzsálembe, az ünnepre. És amikor Isten kiöntötte Szentlelkét Péterekre, azok nyelveken kezdtek szólni, mégpedig különféle nyelveken, a különböző tájakról érkező zsidók saját nyelvén, pedig Péterék mindannyian Galileából valók voltak.

Ezek után pedig Péter beszédet tartott előttük, és az Ige alapján elmagyarázta nekik a történeteket.

Amikor Péter mondanivalójának a végéhez ért, sokan felismerték saját bűnösségüket, és ezt kérdezték az Apcsel. 2:37-ben: *„Mit tegyünk atyámfiai, férfiak?”*

Péter így válaszolt: „Térjete meg és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.

Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.”

Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.”

Ez volt a korai egyházban. A nyelveken szólás jelensége felkeltette az érdeklődésüket, sőt mi több, meg is győzte az embereket.

Akkor tehát a nyelveken szólás Pünkösöd napján jel volt a nem hívőknek, és a látottak hatására végül megtértek.

Emellett a prófétálás inkább a hívőknek szól, hiszen ez épít, bátorít, vigasztal.

Ha azonban tovább olvassuk, úgy tűnik, mintha Pál a következő igeversben egy ezzel teljesen ellentétes álláspontra helyezkedne.

Ha tehát összejön az egész gyülekezet, mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlanok vagy a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrjöngtök.

A kérdés az, hogy itt valóban arról van szó, hogy Pálnak hirtelen megváltozott a dolgokról alkotott véleménye? Szerintem nem.

Pál itt pusztán felvázol egy elképzelhető esetet, ami nagy valószínűség szerint jellemző volt a korinthusi gyülekezetre. Ott valószínűleg az történt, hogy amikor a hívők összegyűltek, mindenki felállt és nyelveken imádkozott.

De képzeljük csak el! Ha én is elmennék egy ilyen gyülekezetbe, ahol mindenki nyelveken szól, én is azt gondolnám, hogy ezek az emberek itt megőrültek, és nem érteném, hogy mi történik.

Ha tehát a nyelveken szólás ajándékával élünk a gyülekezetben, akkor fontos az, hogy betartsuk azokat a szabályokat, amelyet Pál erre vonatkozóan felállít itt.

Ha nyelveken szól is valaki itt, ketten vagy legfeljebb hárman szóljanak, mégpedig egymás után; egy valaki pedig magyarázza meg.

Mert ha az egész gyülekezet együtt van, és mindenki elkezd nyelveken szólni, azok a nem hívők, akik szintén ott ülnek a gyülekezet soraiban, azt a következtetést vonhatják le, hogy mindenki megőrült.

Ha azonban mégis nyelveken szólásra kerül sor a gyülekezetben – bár Pál személy szerint inkább arra bátorítja a hívőket, hogy ne a gyülekezetben szóljanak nyelveken, hanem otthon, amikor egyedül vannak Istennel –, akkor annak bizonyos határokat kell szabni.

... ketten vagy maximum hárman szóljanak, de ők sem egyszerre, hanem egymás után, és egy valaki pedig magyarázza meg.

Ezután Pál további szabályokat fektet le.

Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben, csak önmagához szóljon és az Istenhez.

Én nem vagyok hajlandó hinni annak az embernek, aki feláll a gyülekezetben, elkezd nyelveken szólni, és utána azt mondja, Isten kényszerített engem erre, és nem tudtam ez ellen semmi tenni.

Pál szavaiból itt nagyon is kitűnik az, hogy ez az ajándék is a mi uralmunk alatt áll, és hogy igenis tudunk uralkodni magunkon.

Pál tehát azt mondja, ha nincs, aki magyarázatot nyújtson, akkor ne beszéljünk nyelveken hangosan.

Ha úgy érezzük, hogy mindenképpen nyelveken kell szólni, mert Isten megérintette a szívünket, és sokakból ez a válaszreakció tör elő, amikor Isten megadja nekik a nyelveken szólás ajándékát, akkor tegyük ezt csendben, hiszen ha nincs magyarázó, akkor a nyelveken szólásunk nem szolgálja a gyülekezet épülését, csak saját magunkét.

Meg kell azonban említenem, hogy vannak gyülekezeti alkalmak, amelyeken nem a teljes gyülekezet vesz részt, hanem egy meghatározott számú ember. Itt pl. imacsoportokra gondolok, és véleményem szerint ezekre az összejövetelekre más szabályok vonatkoznak.

Ezekben a kisebb csoportokban szabadabban gyakorolhatjuk a nyelveken szólás ajándékát, amikor azonban gyülekezetként összegyűlünk és vannak közöttünk nem hívők is, akkor nagyon fontos, hogy betartsuk a Pál által felállított szabályokat.

Mivel a mi gyülekezetünkben egy-egy istentiszteletet több ezer ember is látogat, nagy zűrzavart keltene, ha valaki csak úgy felállna és nyelveken szólna.

Ezért az istentiszteleti alkalmakon senkinek sem engedjük meg, hogy felálljon és nyelveken szóljon, egyszerűen azért, mert nem szeretnénk, ha ez összezavarná az embereket. Másrészt pedig nem tudhatjuk, hogy ki szeretne még felállni és esetleg mit fog mondani.

Az egyik vasárnap este bizony felállt valaki, de nem nyelveken szólt, hanem számunkra nagyon is érthető nyelven, és be kell vallanom, hogy amit mondott, egyáltalán nem volt építő. Sajnos ezen a ponton meg kell azt is említenem, hogy vannak pszichésen sérült emberek, akik például a pünkösdi gyülekezetekben a karizmák területén uralkodó nagyobb szabadságot, saját pszichológiai szükségletük kielégítésére használják.

A Szentlélek ajándékai a tanítás közben is működnek. Van, amikor Isten megadja a lelkipásztornak, nekem is, a prófétálás ajándékát vagy az ismeret igéjét vagy a bölcsesség igéjét, és én úgy gondolom, hogy ilyenkor a Szentlélek nem zavarja meg saját munkáját a nyelveken szólással, illetve annak magyarázatával.

Ahogy azonban már korábban is említettem, a mi gyülekezetünkben is működnek imacsoportok, ahol viszont sokkal szabadabban lehet a nyelveken szólás ajándékát is használni.

A nyelveken szólás ajándéka és a magyarázat nagyon értékesek. Mi nem szeretnénk úgy tenni, mintha ez az ajándék már nem létezne vagy semmiféle létjogosultsága nem lenne.

Elismerjük, hogy ez is Isten fontos munkája és a Lélek egyik ajándéka, amelyet azonban olyan gyülekezeti alkalmakon szabályozni kell, amelyen az egész gyülekezet jelen van, és nem hívők is ülnek a sorok között.

De ha valamennyien prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja.

Pál ugye a korábbiakban azt mondja, hogy a prófétálás nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek szól. Én azonban az évek során egy nagyon érdekes dolgot figyeltem meg.

Amikor Isten igéjét tanítjuk és Ő megadja a prófétálás ajándékát, az az adott prófécia elsődlegesen valóban a gyülekezetnek szól, építi, bátorítja, vigasztalja a hívőket. Azt vettem azonban észre, hogy gyakran nagyon is szól a gyülekezet soraiban ülő nem hívők szívéhez is.

Például többször előfordult már, hogy az igehirdetés keretében kitértem egy bizonyos témára, és példákat is említettem. Az istentiszteleten pedig ott ült néhány hitetlen, akit hívő barátja, vagy ismerőse hívott el a gyülekezetbe. A példákat hallva egyre mérgesebben lettek hívő barátokra, mert úgy érezték, hogy azok biztos beszéltek nekem az ő életükről. A példák ugyanis az ő életükről szóltak.

Ezért a Szentlélek nagyon konkrétan szólni kezdett hozzájuk a különböző kérdéseket illetően, az igehirdetésen keresztül. És ahogy a Szentlélek szólt a szívükhöz, a prófétálás ajándékán keresztül, felismerték, hogy Isten valóságos.

Bár a prófétálás ajándéka elsődlegesen a gyülekezetnek szól, a nem hívők, akik ezt hallgatják, szintén bizonyosságot nyernek általa afelől, hogy Isten létezik, és az ő igéje igaz.

... és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyszólván arcra borulva imádja az Istent, és hirdeti, hogy Isten valóban közöttetek van.

Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken való szólása, magyarázata: minden épüléseket szolgálja!

Itt el kell mondanom, hogy a bibliafordítók hibát követtek el ennek a résznek a központosításában, mivel a görög eredetiben nem volt központosítás.

Azt a hibát követték el, hogy nem jó helyre rakták a kérdőjelet. A kérdőjelet nem a testvéreim kifejezés után kellett volna rakni, hanem a következő mondatban arra a helyre, ahol a kettőspont szerepel a magyarázata kifejezés után.

Pál itt ugyanis azt akarja kérdezni, hogy kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata, amikor összejöttök?

Vagyis Pál azt mondja, hogy a ti istentiszteleteitek nagyon vadak, zavarosak, mindenki a lelki ajándékokkal van elfoglalva.

Mivel tehát ebben az ígérésben a kérdőjel nem a megfelelő helyen szerepel, sokan úgy értelmezik ezt az ígérést, hogy mindig, amikor a hívők gyülekezetként összegyűlnek, ezt a mintát kell követni.

Kell, hogy legyen egy zsoltár, egy tanítás, egy kinyilatkoztatás, egy nyelveken szólás, annak magyarázata, mégpedig ebben a sorrendben.

Sokan tehát ezt az ígeverset parancsként értelmezik, pedig ez nem egy parancs, hanem itt Pál megfeddi a korinthusi gyülekezetet, a lelki ajándékok helytelen gyakorlása miatt, mivel akkoriban igen nagy zűrzavar uralkodott a korinthusiak istentiszteletein.

Ezért fekteti le Pál azonnal az első arany szabályt, arra buzdítva őket, hogy mindent tegyenek a másik, illetve a gyülekezet épülésére.

Tehát ha valaki nyelveken szól, ketten vagy maximum hárman szólaljanak fel és fontos, hogy valaki megmagyarázza az elhangzottakat. Ha nincs magyarázat, maradjanak csendben a gyülekezetben, és csak önmagukhoz szóljanak és az Istenhez. A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg.

Tehát csak azért, mert valaki feláll és azt mondja, hogy ezt mondja az Úr, ne higgyünk neki automatikusan. Vizsgáljuk meg, ítélik meg azt, amit mond, hogy valóban az Úrtól van-e az.

Például ha valaki azt mondja: így szól az Úr, menj és add el mindenedet. Vagy azt mondja, így szól az Úr, hatalmasat zuhannak a részvények a tőzsdén, úgyhogy menj és szabadulj meg mindentől. Ezt nem szabad csak úgy elhiggyük, hanem meg kell ítélnünk. Sokan kerültek már bajba épp azért, mert nem ítélték meg azt, amit próféciónak vélték.

A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg. De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki bátorítást kapjon.

Hiszen ez a prófétálás célja: hogy tanuljanak az emberek, bátorítást kapjanak és vigasztalást.

A prófétákban lévő lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak.

Más szóval tehát a Szentlélek nem fog téged arra kényszeríteni, hogy zavartan viselkedj, hogy valami olyat tegyél, amit nem szeretnél, és ami felett nincs befolyásod. A Szentlélek nem fog arra kényszeríteni, hogy egyszer csak állj föl, és elkezdj kiabálni az istentisztelet alatt, azt állítva, hogy te nem befolyásolhatod ezt a helyzetet.

A prófétákban lévő lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak.

Vagyis a próféták irányítása alatt áll. A Szentlélek soha nem kényszerít minket arra, hogy kikeljünk magunkból. Mi tudunk uralkodni magunkon és azokon a lelki ajándékokon, amelyeket Istentől kapunk.

Második alapelv:

Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene, mint ahogyan ez a szentek valamennyi gyülekezetében történik.

Ha tehát olyan dolgok történnek, amelyek zűrzavart keltenek, akkor ezek nem Istentől voltak.

Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.

Egyik alkalommal három hölgy, már éppen mentek kifelé a gyülekezetből, és teli torokból kiáltoztak, és ítéletet mondtak Isten házának a helyére. Ez is zűrzavart keltett, hiszen senki sem értette, hogy mi történik.

De ez nem Istentől volt, mert Isten nem a zűrzavar Istene.

Az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek, ahogyan a törvény is mondja.

Amikor az 1. Korinthus 11-et tanulmányoztuk, láthattuk, hogy Pál említést tesz nőkről, akik fedetlen fővel imádkoznak vagy profétálnak. Amikor tehát Pál itt, az 1Korinthus 14:34-ben azt írja, hogy:

... az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben, mert nincs megengedve neki, hogy beszéljenek...

ezzel nem azt akarja mondani, hogy a nőknek meg van tiltva az, hogy a gyülekezetben imádkozzanak vagy profétáljanak, hiszen a 11. fejezetben láthattuk, hogy ez lehetséges volt.

De akkor vajon mit akar Pál mondani azzal, hogy

... az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek, ahogyan a törvény is mondja.

És hozzáteszi a 35-ös versben:

... ha pedig meg akarnak tudni valamit, otthon kérdezzék meg a férjüket, mert illetlen az asszónynak a gyülekezetben beszélnie.

A korai egyház időszakában a gyülekezetekben a zsidó zsinagógák megszokott ülésrendjét követték. Az egyik oldalon ültek a férfiak, a másik oldalon pedig a nők. A korai egyházban azért tették ezt, mert úgy érezték, a nők esetleg elvonhatják a férfiak figyelmét, és ezt szerették volna elkerülni.

Ahogy a nők ott ültek az egyik oldalon és hallgatták a tanítást, előfordulhatott, hogy amikor valaki valamit nem értett közülük, akkor hátrafordult egyik ismerőséhez, rákérdezett, összesúgtak vagy esetleg hangosan odaszóltak a másik oldalon ülő férjükhöz, hogy megkérdezzék tőlük, mit is jelent az, ami épp elhangzott.

Ez pedig természetesen zavaró volt. Ezért mondja Pál, hogy „*az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben*”.

A feleségek tehát ha meg akarnak tudni valamit, akkor otthon kérdezzék meg a férjüket.

Pál tehát nem azt tiltja meg az asszonyoknak, hogy imádkozzanak vagy prófétáljanak a gyülekezetben, és nem azt, hogy a lelki ajándékaikat használják a gyülekezetben, hanem azt, hogy odakiáltsanak a férjüknek, amikor nem értenek valamit, abban a reményben, hogy férjük azt majd elmagyarázza nekik.

Ezért mondja Pál a 35-ös versben:

... ha meg akarnak tudni valamit, otthon kérdezzék meg a férjüket, mert illetlen az asszonynak a gyülekezetben beszélni.

Vajon töletek indult ki az Isten igéje, vagy egyedül hozzátok jutott el?

És ezután Pál valami nagyon bölcses tesz még:

Ha valaki azt tartja magáról, hogy próféta vagy Lélektől megragadott ember, tudja meg, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsolata.

Sokan felfuvalkodtak lelki értelemben. Pál azonban emlékezteti őket arra, hogy a szeretet nem fuvalkodik fel.

Korinthusban azonban ez történt, felfuvalkodottá váltak, és sok helyen ma is ezt látjuk. Úgy érzik, hogy nekik van csupán igazi ismeretük Istenről, csak ők értik az Igét igazán. Pál azonban azt mondja, hogy ha valóban lelkinek tartjátok magatokat, akkor ismerjétek el, hogy amit nektek írok, az valóban az Úrtól van, az az Úr parancsolata.

És ha valaki ezt nem ismeri el, az ilyet az Úr sem ismeri.

Ezért testvéreim törekedjétek a prófétálásra, de a nyelveken való szólást se akadályozzátok.

És végül Pál egy utolsó szabállyal zárja le ezt a fejezetet.

Azonban minden illendően és rendben történjék.

Mert nagy probléma volt a korinthusi gyülekezetben, hogy az istentiszteletük egyáltalán nem volt rendezett, ez pedig csak összezavarta az embereket. A kívülállók azt gondolták róluk, hogy megőrültek, és bizonyosan minden okuk megvolt arra, hogy ezt feltételezzék.

Pál tehát azt mondja a fejezet végén, hogy „*minden illendően és rendben történjék*”.

Pál első levele a korintusiakhoz 15-16. Fejezet

A korinthusi gyülekezetben meglehetősen rossz állapotok uralkodtak. A gyülekezet tele volt testiességgel, és pártoskodással, amely megosztáshoz vezetett. Ráadásul a lelki ajándékok terén sem láttak tisztán, és számos fura elképzelésük volt ezekkel kapcsolatban.

Akadtak ugyanis olyanok a korinthusi gyülekezetben, akik kijelentették, hogy a halottak nem támadnak fel, és ez hasonló volt a szadduceusok elméletéhez.

Pál eddig a korinthusi gyülekezet számos problémájával foglalkozott, és itt, a 15. fejezetben az utolsó témára tér, amely a halottak feltámadásának kérdése.

Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok.

Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké.

Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint.

Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon.

A feltámadás első bizonyítékaként tehát Pál az evangéliumot említi, amelyet hirdettek, és amelynek hatására emberi életek változtak meg.

Azt mondja, hogy:

Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké.

Ugyanebben a fejezetben, a 14. versben ezt írja Pál:

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a hitünk.

Ha nincs feltámadás, akkor nincs miben hinnünk és nincs miben reménykednünk.

De mi az az evangélium, amelyet Pál hirdetett?

Pál azt hirdette, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Ezt látjuk a 3. versben.

Az Írások alatt pedig Pál bizonyosan az Ószövetséget érti, hiszen az Újszövetség akkor még nem íródott meg.

És az Ószövetség valóban több helyen utal Jézus Krisztus halálára. Vegyük például a 22. zsoltárt, amely a kereszthalált írja le, vagy nézzük meg az Ézsaiás 52:12-t vagy az Ézsaiás 53-at.

És mit hirdetett még az evangélium? A 4. vers szerint,

... hogy eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon.

Ezt a kérdést már nehezebb megválaszolni, hiszen hol találunk az Írásokban utalást arra, hogy

Jézus feltámad harmadik napon?

Máté evangéliumában azt látjuk, hogy amikor egyes farizeusok és írástudók megkeresték Jézust, és jelt kívántak tőle, Jézus a Máté 12:39-től így válaszolt:

„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”

Úgy tűnik tehát, hogy Jézus maga állít fel párhuzamot aközött, ahogy Jónás 3 napot töltött a hal gyomrában, illetve saját halála és feltámadása között.

Persze nagyon nehéz egyértelműen kijelenteni, hogy Jónás szabadulása a hal gyomrából a harmadik napon egy az egyben előképe Jézus Krisztus harmadnapon történő feltámadásának.

De nézzük csak meg, mit mond Isten Ábrahámnak az 1Mózes 22:2-ben:

„Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!”

Amikor tehát itt azt mondja Isten Ábrahámnak:

„Fogd a fiadat, a te egyetlenedet” – ez mintegy visszaköszön a János 3:16-ban, ahol János ezt írja: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta.”*

De térjünk csak vissza Ábrahám történetéhez!

Ábrahám engedelmeskedett Istennek, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát, és aztán elindult arra a helyre, amelyet Isten mondott neki. Vagyis elindult Hebron területéről Jeruzsálem felé.

A 4. versben ezt olvashatjuk: *„A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről.”*

Azt a helyet, ahová Isten küldte őt, a Mórijjá hegyét, amely Jeruzsálemben van. Izsákról pedig meg kell említenem, hogy ő egy roppant érdekes előképe Jézus Krisztusnak.

Visszatérve azonban Ábrahámhoz, biztos vagyok benne, hogy háromnapos útjuk során Ábrahám fejében az ő fia, Izsák, már halott volt.

A zsidók 11:17-től ezt olvashatjuk: *„Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéretekot kapta, akinek megmondattott: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni”. Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani.*

Ábrahám azért gondolta ezt, mert ahhoz, hogy Isten ígérete beteljesüljön, Izsáknak élnie kellett, hiszen, amikor Isten arra kérte Ábrahámot, hogy áldozza fel Izsákot, Izsáknak még nem voltak utódai.

Ábrahám tehát annyira bízott Isten ígéretében, amely szerint Izsáktól származik majd az, akit utódának neveznek, hogy hajlandó volt engedelmeskedni Istennek, és ha kell, feláldozni akár a saját fiát is. Hiszen biztos volt abban, hogyha a fia meghal, Isten fel fogja támasztani őt a halálból.

Mivel tehát Ábrahám hitt a holtak feltámadásában, hajlandó volt Isten parancsának engedelmeskedni.

Egy bizonyos ponton túl Ábrahám már nem vitte magával a két szolgáját, hanem csak fiával, Izsákkal mentek tovább.

„Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt.

De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam. A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány?

Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt.

Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére.

De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! ő így felelt: Itt vagyok.

Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet.

Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva

fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett.”

De menjünk csak vissza a történetben arra a pontra, amikor Ábrahám hátrahagyta két szolgáját, és csak fiával, Izsákkal indult tovább.

Nagyon érdekes, amit akkor mond Ábrahám a két szolgájának az 1Mózes 22:5-ben: *„Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok.”*

Ábrahám tehát egyértelműen azt mondja szolgáinak, mi mindketten visszatérünk hozzátok.

Ábrahám erősen bízott abban, hogy Isten megtartja az ígéretét, amely szerint, aki Izsáktól származik, azt fogják utódjának nevezni. Mivel bízott Istenben, tudta, hogy Isten

valahogy, valamilyen úton-módon ezt a helyzetet is megoldja, sőt ha kell, feltámasztja Izsákot.

Ábrahám tehát a kost áldozta fel égőáldozatul a fia helyett.

„Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés.”

Milyen érdekes, hogy kétezer évvel azután, hogy Ábrahám Isten parancsának engedelmességgel feláldozta saját fiát, Izsákot a Mórijjá hegy tetején, ugyanazon a hegyen kétezer évvel később Isten gondoskodott az áldozatra való bárányról, és feláldozta egyszülött Fiát.

Ábrahám tehát Isten parancsára eljátszotta kétezer évvel korábban azt, ami Isten Fiával később megtörtént. És Isten valóban gondoskodott az áldozatra való bárányról, ahogy azt Ábrahám megjövendölte, amikor azt mondta: *„Az Úr hegyén a gondviselés.”*

Tehát azt mondja Pál a 3. versben:

Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint.

Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon, és megjelent Kéfasnak, majd a tizenkettőnek.

Azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig

élnek, néhányan azonban elhunytak.

Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak.

Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is.

Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát.

De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok.

És bizony mindannyian elmondhatjuk ezt, hiszen én sem vagyok méltó arra, amit Isten értem tett, nem vagyok méltó arra a szolgálatra, amibe helyezett.

Egy ismert amerikai lelkipásztor, Tony Compolla egyszer nevetve a következőket mondta: Ha ti tudnátok, hogy én milyen bűnös vagyok, akkor most nem ülnék itt, és nem hallgatnátok engem. De hadd tegyem hozzá, ha én tudnám, ti milyen bűnösök vagytok, nem állnék itt előttetek, és nem beszélnék veletek. Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok, áldott legyen az ÚR az ő kegyelméért.

Visszatérve azonban Krisztus feltámadására, az Apcsel. 1:3-ban azt olvashatjuk, hogy Jézus szenvedése után sok ténnyel bizonyította, hogy valóban feltámadt. Látták őt Péter, látták őt a tanítványok, és egyik alkalommal több mint 500 testvérnek jelent meg egyszerre.

Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak.

Valószínű, hogy itt Jakabról, Jézus Krisztus testvéréről volt szó, nem pedig arról a Jakabról, aki János testvére volt. Azért is gondolom ezt, mert Jakabot itt külön említi Pál.

Tudnunk kell, hogy Jézus testvérei, Jakab és Júdás először nem hittek őbenne. A Márk 3-ban azt látjuk, hogy egyik napon felkeresték őt, hogy hazavigyék magukkal, mert azt gondolták Jézusról, hogy megőrült. Miután azonban Krisztus feltámadt, és megjelent többek között saját testvérének, Jakabnak is, Jakab is hinni kezdett benne, sőt, a korai egyház egyik meghatározó személyiségévé vált.

Azután azt mondja Pál a 8. versben:

Legutoljára pedig, megjelent nekem is.

És hozzáteszi azt is:

Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát.

Pál egész életében nagyon sajnálta, hogy életének egy részében üldözte azokat, akik hittek Jézus Krisztusban. Pál ott volt, amikor Istvánt halálra kövezték, és támogatta is ezt, sőt vigyázott azoknak a férfiaknak a felső ruhájára, akik megkövezték Istvánt.

Az Apcsel 9:1-től azt olvashatjuk, hogy: *„Saul pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úr tanítványai ellen, elment a főpaphoz, és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe.”*

Saul tehát üldözte a korai egyházat, és sokakat erőszakkal próbált eltéríteni a hitüktől. Megtérése után viszont ez nagyon bántotta őt. Ezért mondja, hogy:

én nem vagyok méltó arra, hogy apostolnak neveztessem, de Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok...

és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan;

de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.

Azért akár én, akár azok: így prédikálunk, és ti így lettetek hívőkké.

Vegyük észre, hogy Pál életében helye van a kegyelemnek és helye van a cselekedeteknek is.

Vannak, akik úgy beszélnek Isten kegyelméről, hogy közben teljesen kizárják a cselekedeteket.

Sőt mi több, egyesek úgy tekintenek a cselekedetekre, mint egy rossz dologra.

Természetesen nem helyes az, ha a cselekedeteink alapján akarunk megigazulni, és úgy gondoljuk, hogy majd a cselekedeteink alapján állhatunk meg az Úr előtt.

Nem a tetteink tesznek igazzá Isten előtt. A cselekedetek csupán válaszreakciók Isten kegyelmére és az üdvösségre, amely hit által már a miénk.

Megtérésem után a cselekedetekkel válaszolok Isten kegyelmére, hiszen vágyom megtenni mindazt, amire Isten elhív. Akkor már igenis vágyok munkálkodni Istenért, de nem azért, hogy bekerüljek a mennybe, nem azért, hogy megdolgozzak az üdvösségemért, hanem egyszerűen csak azért, hogy kifejezzem hálámat Istennek, az Ő irántam való szeretetéért, mérhetetlen kegyelméért, amelyet kiöntött rám. A cselekedeteknek is megvan tehát a helye a hívő életében, és ezek nagyon fontos helyet foglalnak el abban.

Az üdvösség nem a cselekedetek által van. Hálánkat azonban nagyszerűen ki tudjuk fejezni Isten felé a cselekedeteinkkel.

A baj ott kezdődik, hogy mi gyakran felcseréljük a dolgokat, és elvárjuk Istentől, hogy Ő reagáljon a mi cselekedeteinkre. Ennek jegyében azt gondoljuk, hogy ha böjtölünk, akkor Isten bizonyosan válaszol. Ha dicsérjük Istent, ő reagálni fog erre. Sokszor tehát azért tesszük mindezt, mert ezáltal szinte kötelezzük Istent arra, hogy válaszoljon. Ha azonban mi ezt tesszük, akkor felcseréltük a dolgok sorrendjét, hiszen Isten a kezdeményező, az ember pedig erre csak válaszol.

Nem azért kellene megtegyek bizonyos dolgokat, hogy azok által rákényszerítsem Istent arra, hogy válaszoljon. Itt nem arról van szó, hogy azt mondom Istennek: Uram, én ezt meg ezt megteszem Érted, ha cserébe Te ezt meg ezt megteszed értem.

Pál, aki Istentől olyan sok kegyelmet kapott, sokkal többet is fáradozott, mint az összes többi apostol.

Jézus is azt mondja a Lukács 7:47-ben: „*Akinek sok bűne bocsáttatik meg, nagyon szeret.*”

Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs a halottaknak feltámadásuk? Hiszen ha a halottaknak nincs feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel.

Ez az elképzelés pedig katasztrófális következményekkel jár.

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.

Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk,

hogy feltámasztotta a Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak.

Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel.

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.

Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el.

Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél szájalomra méltóbbak vagyunk.

A mi reménységünk az örök életben van, ami a miénk Jézus Krisztusban. Ha azonban Jézus Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor hiábavaló minden, hiábavaló az igehirdetés és hiábavaló a mi hitünk is.

De Pál hozzáteszi:

Ámde Krisztus feltámadt a halálból, első zsengeként a halottak közül.

Mivel pedig ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is.

Amint pedig Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.

Mindenki akkor, amikor sorra kerül: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelkor következnek azok, akik a Krisztuséi.

Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.

Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét.

Pál tehát itt Ádámot említi, és rámutat arra, hogy Ádám bűnén keresztül lépett be a halál az emberek életébe.

A Róma 5:12-ben ezt olvashatjuk: *„Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áttért a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.”*

Ádám bűne halált hozott, Jézus Krisztus azonban életet.

A Róma 5:18-ban azt olvassuk: *„Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává.”*

Az 1Korinthus 15:20-ban pedig ezt írja Pál:

Ámde Krisztus feltámadt a halálból, első zsengeként a halottak közül.

Az első zsenge vagy az elsőszülött kifejezések nem szükségszerűen jelentenek valami olyat, ami elsőként jön a sorban, hanem gyakran inkább egy olyan dologra utalnak, amely a legnagyobb jelentőséggel bír.

De amikor Pál azt mondja, hogy Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje, később pedig azt mondja, hogy: Krisztus az első zsenge, ebben az esetben természetesen Krisztus az első is volt a sorban, aki feltámadt.

Krisztus feltámadása előtt azonban az ószövetségi szentek haláluk után, egy mondhatni átmeneti helyen tartózkodtak: a Hádészban.

A Lukács 16:19-től kezdődően a következőket olvashatjuk: *„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.*

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve – vagyis a Hádészban – felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szólt: Akkor arra kérek, atyám, hogy küldd el őt apám házához; mert van öt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!”

...

Majd a 31. versben Ábrahám hozzátette: *„Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”*

Jézus ezen tanításából kitűnik az, hogy a Hádész két részből épült fel. Egyik részben foglaltak helyet azok, aki várták, hogy Isten ígérete beteljesedjen, akik várták az ítélet napját. Akkor ugyanis – a Jelenések könyve 20:13 szerint – a halál és a pokol kiadják majd a náluk lévő halottakat.

A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében a következőket olvashatjuk az ószövetségi pátriárkákról, akik hitben jártak, és akik várták, hogy beteljesedjenek rajtuk Isten ígéretei.

„Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön.

Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek.”

Mi hívőként ugyanúgy átutazóban vagyunk ezen a földön, és várjuk, hogy eljőjön Isten országa.

Tehát *„Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesedtek volna rajtuk az ígéretek.”*

Nem juthattak el a tökéletes állapotba, amíg Jézus Krisztus fel nem áldoztatott. A feláldozott állatok vére ugyanis senkit nem tudott igazán megtisztítani bűnétől, hanem csak elfedezte a bűnöket. Ezért hitben mindenki arra az időre várt, amikor majd eljön a tökéletes áldozat, amikor Jézus Krisztus, az Isten Báránya meghal értünk a kereszten és eltörli bűneinket.

Az Apcsel 2-ben Péter azt mondja, hogy amikor Jézus meghalt, lement a Hádészba. De lehetetlen volt, hogy ott maradjon, lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt, hiszen Isten a 16. zsoltár 10. versében egy ígéretet tesz, amely így szól: *„Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba.”*

Vagyis, hogy a halál fogságában maradjon.

Péter az Apcsel 2:29-től ezt mondja: *„Atyámfiak, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig. De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.”*

Nézzük csak meg, hogy mit mond Jézus a Máté 12:39-től azoknak az írástudóknak és farizeusoknak, akik jelet kívántak tőle.
„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”

Látjuk tehát, hogy amikor Jézus valóban három napig a föld gyomrában volt, akkor prédikált azoknak a lelkeknek, akik ott raboskodtak. Amikor azonban felment onnan a magasságba, kiszabadította a foglyokat: Ábrahámot, Lázárt és mindenki mást, akik ott vártak Isten ígéretének beteljesedésére.

Vagy nézzük csak meg az Ézsaiás 61-et, amelyben a Messiásról egy újabb próféciát olvashatunk:
„Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.”

Milyen foglyokról van itt szó? A Halál foglyairól. Jézus tehát az első zsenge azok közül, akik feltámadnak a halálból.

A Máté 27:52-től ezt olvashatjuk: *„A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.”*

Jézus tehát szabadságra vezette a foglyokat, kinyitotta börtönük ajtaját. Első zsengeként támadt fel, és kiszabadította a rabokat, az ószövetségi szenteket.

Jézus Krisztus második eljövetelekor a szentjeivel együtt tér majd vissza a földre, hogy megalapítsa Isten országát.
Beszélhetünk tehát egy első feltámadásról, amely egy hosszú folyamat. Ez a folyamat Jézus Krisztus feltámadásával kezdődött, ő volt az első zsenge, és napjainkban is folytatódik, miközben Isten gyermekei meghalnak.

Az első feltámadás időszaka akkor fejeződik be, amikor a nagy nyomorúság időszakában azok a szentek is meghalnak, akikre mártírhálál vár, és ők is a mennybe kerülnek. Ezzel befejeződik az első feltámadás időszaka.

Sor kerül majd egy második feltámadásra is, a hitetlenek feltámadására, de csak Jézus Krisztus ezeréves királyságát követően. Erről olvashatunk a Jelenések 20-ban.

János itt azt írja: „*És láttam egy nagy fehér trónust és a rajta ülőt: színe elől eltűnt a föld és az ég, és nem maradt számukra hely.*

És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint.

A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint.”

Ez tehát a második feltámadás.

1Korinthus 15:23:

Mindenki akkor, amikor sorra kerül: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.

Tehát Krisztus második eljövetelekor fejeződik be ez a folyamat.

Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.

Minderre majd Krisztus ezeréves földi uralma után kerül sor.

Amikor megkezdődik Krisztus ezeréves uralma a földön, a Sátánt megkötözik és az Abozzosozba zárják. Az ezeréves királyság vége felé azonban a Sátánt kiengedik, és ő majd összegyűjti a népeket, hogy háborúba induljon Jézus ellen.

Azon a ponton Mihály arkangyal feláll, legyőzi Sátánt, aki belevettetik a tűz tavába azokkal a hitetlenekkel együtt, akiknek neve nem volt beírva az Élet Könyvébe.

És a teremtés ezután teljes egészében Jézus Krisztus parancsának engedelmeskedik majd, hiszen Krisztus legyőzte Isten minden ellenségét, minden lázadót.

Kezdetben Isten megteremtette a mennyet és a Földet. Isten uralkodott mindenkinek felett, az egész világ Isten országa volt, az élet és világosság országa. És minden teremtmény Istennek engedelmeskedett.

Egy napon azonban Isten egy gyönyörű és nagyon okos teremtménye, akit úgy hívtak: 'A reggel fia', vagyis Lucifer, ezt mondta magában: „Szeretném, ha engem magasztalnának, úgy, ahogy Istent.”

Lucifer tehát fellázadt Isten ellen, nem akart többé engedelmeskedni. Ő maga akart olyan lenni, mint Isten. Ezért létrehozott egy másik országot, amely a sötétség és a halál országa lett, és amely fellázadt Isten országa ellen.

Egy napon azonban majd Isten egyszer s mindenkorra véget vet a Sátán lázadásának, és amikor majd Isten minden ellensége megítéltetik, Jézus egy csodálatos, új országot fog teremteni.

1Kor. 15:24:

Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.

– melyek a korábbiakban lázadtak Isten ellen.

Tehát kezdetben is egyedül uralkodott Isten, és egy ország létezett csupán: Isten országa.

Végül ugyanígy helyreáll majd a rend, és Isten egyedül uralkodik majd az egész világegyetemben.

A világmindenség valamennyi teremtménye újra Istennek fog engedelmeskedni, és összhangban él vele.

Az azt követő örökkévalóságban Isten majd megmutatja nekünk az ő örökkévaló szeretetének és kegyelmének túláradó gazdagságát Jézus Krisztusban.

Ránk, hívőkre csodálatos jövő vár. Ehhez azonban az kell, hogy valóban legyen feltámadás. Hiszen ha a holtak nem támadnak fel, akkor már most nyomorultak vagyunk. Hiszen akkor semmi más nincs, csak ez a rohamosan romló világ.

Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét.

Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.

A Jelenések 20-ban azt látjuk, hogy a halál és a pokol is belevettetik a tűz tavába, vagyis elpusztul.

Mert Isten mindent az ő lába alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy minden alá van vetve, nyilvánvaló, hogy annak kivételével, aki neki alávetett mindent.

Emlékezzünk csak vissza, mit mond Isten Jézusnak a 110. zsoltárban:

„Így szól az ÚR az én uramhoz: Ül a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem!”

Filippi 2:9-től: *„Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”*

Isten tehát mindent Jézus lába alá vet majd, Önmagán kívül, hiszen Ő maga az, aki mindent Jézus lábai alá vet.

Amikor pedig majd alávetetett neki minden, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki alávetett neki mindent, hogy Isten legyen minden mindenkiben.

Újra helyreáll tehát a régi rend: ismét egy ország lesz: az élet és a világosság országa. És minden Isten fennhatósága alatt lesz, mindenki neki engedelmeskedik.

Amikor Jézus emberi testet öltött, alárendelte magát az Atyának. A Filippi 2:6-8-ban azt olvashatjuk, hogy: *„Mert ő – vagyis Krisztus – Isten formájában lévén nem tekintette*

zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért magasztalta fel őt Isten mindenek fölé.

Jézus a János 5:30-ban kijelenti, hogy „*nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.*”

A János 8:29-ben Jézus azt is mondja, hogy „*mindig azt teszem, ami neki – vagyis az Atyának – kedves.*”

A Máté 26:39-ben pedig a Gecsemáné kertben így imádkozik Jézus: „*Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.*”

Jézus tehát alárendelte magát az Atya akaratának, és ahogy azt a Zsidók 2:9-ben olvashatjuk, rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, hogy elszenvedje a kereszthalált az emberekért.

A János 17:4-től pedig ezt mondja: „*Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem: és most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.*”

Az Atya azt válaszolja: Már megdicsőítettelek, és meg is foglak dicsőíteni.

Most Jézus ott ül az Atya jobbán, és várja, hogy az Atya mindenkit az Ő lába alá vessen, és lábának számolyává tegyen.

Amikor tehát Jézus az utolsó nagy lázadást is leveri, egy új országot ad át az Atyának, amelyet Jézus tesz tökéletessé az irántunk való szeretetével, kegyelmével és azzal az áldozattal, amelyet meghozott értünk, lehetővé téve számunkra azt, hogy polgárai lehessünk ennek az örökkévaló országnak.

Különben mi értelme van annak, hogy a halottakért megkeresztelkednek? Ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért keresztelkednek meg miattuk?

Ez az egyedüli hely az Igében, ahol szó esik valakiről, aki egy halott miatt keresztelkedik meg.

Alapvetően arról van itt szó, hogy egyesek próbáltak amellett érvelni, hogy a holtak nem támadnak fel. Erre hozza fel ezt Pál ellenérvként.

Amint már említettem, a korinthusi gyülekezet nagyon komoly problémákkal küszködött, testiesek voltak, megosztás volt a hívők között, sőt különféle furcsa elképzelést és tanítást tettek magukévá.

Pál ebben az első levelében, amelyet a korinthusiakhoz írt, kitér ezekre a kérdésekre, és levelében megpróbálja helyretenni ezeket a dolgokat.

Nyilvánvalóan akadtak a korinthusi gyülekezetben olyanok, akik a halottak miatt keresztelkedtek meg.

Vegyük észre, hogy Pál itt nem ítéli el azokat, akik ezt teszik, de egyetértését sem fejezi ki. Egyszerűen csak megemlíti, hogy egyesek ezzel a gyakorlattal éltek, és rámutat arra, hogy ez egyáltalán nem volt összhangban azzal, amit hirdettek.

Hiszen ha a holtak nem támadnak fel, akkor mi szükség van arra, hogy valaki egy halott miatt megkeresztelkedjen?

Pál tehát azért említette meg ezt, mert szeretett volna rámutatni, hogy a korinthusiak elmélete és gyakorlata egyáltalán nem állt összhangban egymással.

Ezért nem lenne helyes ezek alapján ezt a gyakorlatot szokássá tenni a gyülekezetben.

Ha megvizsgáljuk a hermeneutika törvényeit, amely az Ige értelmezésére vonatkozóan lát el bennünket vezérelvekkkel, azt a gyakorlatot fogadhatjuk el napjaink gyülekezetében, amelyről Jézus tanított, és amellyel találkozunk az Apostolok cselekedeteiben, illetve az újszövetségi levelekben.

Gondoljunk csak az úrvacsorára.

Jézus Krisztus tanított az úrvacsoráról. A korai egyház is vett úrvacsorát, látjuk ezt az Apostolok Cselekedeteiben. Pál pedig itt, az első Korinthusi levélben tanít az úrvacsoráról.

Ezek alapján tehát elfogadhatjuk általános gyakorlattá napjaink gyülekezetében, és ezért veszünk mi is rendszeresen úrvacsorát.

De ugyanez vonatkozik a bemelegítésre is.

Jézus tanított róla, a korai egyházban gyakorolták, a Róma 6-ban pedig Pál is tanít erről a témáról.

Ezért a bemelegítés is elfogadott gyakorlat napjaink gyülekezetében.

Ezzel szemben azonban más mondható el egymás lábának megmosásáról.

Igen, Jézus tanított erre bennünket, az Apostolok Cselekedeteiben azonban nem találunk utalást arra, hogy a korai egyház tagjai megmosták volna egymás lábát, amikor összegyűltek, azon kívül, hogy Dorkaszt megdicsérték azért, hogy megmosta a tanítványok lábát.

Sőt hozzá kell tennünk, hogy az újszövetségi levelekben sem találunk erre vonatkozóan semmiféle tanítást. Mindezek ellenére bizonyos gyülekezetek gyakorolják ma is ezt.

Az általános gyülekezeti gyakorlatok közé azonban nem sorolhatjuk azért, mert nem felel meg a hermeneutika törvénye által felállított követelményeknek.

Bizonyos helyeken azonban a hívők megmossák egymás lábát, és bevallom, hogy a 70-es években, amikor nagyon sok hippit ért meg, és sokuk mezítláb járkált, mi is majdnem bevezettük ezt a gyakorlatot. De akkor egy teljesen más motiváció vezérelt bennünket, mert a szőnyegeinket igyekeztünk volna megóvni. De ezt csak a vicc kedvéért, zárójelben mondom el.

Visszatérve az 1Korinthus 15-höz:

Különb en mi értelme van annak, hogy a halottak miatt megkeresztelkednek?

Pál tehát nem azt tanítja itt, hogy a halottak miatt meg kell keresztelkedni. Ez a kijelentés sem tiltást, sem egyetértést nem tartalmaz. Pál egyszerűen ellenérvként hozza ezt fel azért, hogy megmutassa a korinthusiaknak, hogy gyakorlatuk egyáltalán nem áll összhangban elméleti elképzeléseikkel.

A mormon egyházban mindezek ellenére mégis hatalmas szerepet kap a halottakért való megkeresztelkedés. Ezért vannak óriási archívumaik, ahol az ember megnézheti a családfáját.

Ebből az ember tudomást szerezhet arról, hogy mely rokonai hunytak már el, ha esetleg nem tudná, és azután az ember mehet és megkeresztelkedhet halott rokonaiért, és ezzel megmentheti őket.

A pokolból üdvözítheti őket ily módon.

Ennek eredményeképpen azonban sok olyan mormonnal találkozunk, akik megpróbálják felvenni a kapcsolatot halott rokonaikkal, hogy engedélyt kérjenek tőlük arra, hogy helyettük megkeresztelkedjenek.

Ily módon mindenféle spiritizta gyakorlatba is belekeverednek. Persze nem minden mormonra jellemző ez, de igen sokan ezt teszik.

Azt hiszen ezzel azonban egy kicsit elkalandoztunk.

Miért vállalunk veszedelmet mi is minden percben?

Pál arra emlékezteti a korinthusiakat, hogy az ő élete minden nap veszélyben van, és ha nem lenne feltámadás, mindez hiábavaló és értelmetlen lenne.

Naponként a halállal nézünk szembe, oly igaz ez, testvéreim, mint a veletek való dicsekvésem a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Ha csak emberi módon küzdöttem a vadállatokkal Efezusban, mi hasznom belőle? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor „együnk és igyunk, mert holnap úgyis meghalunk”.

Mint ahogy azt az epikuroszi filozófusok hirdették.

Ne tévelyegjete k: „A jó erkölcsöt megrontja a rossz társaság!”

Legyetek valóban józanok, és ne vétkezzetek, mert némelyek nem ismerik az Istent: megszégyenítése t e k r e mondom ezt.

De megkérdezhetné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?

Az Ige azt tanítja az 1Thesszalónika 4:14-ben, hogy amikor Jézus Krisztus eljön az Ő egyházáért, magával hozza azokat, akik Krisztusban meghaltak.

Amikor tehát Jézus eljön az Ő népéért, azokkal együtt érkezik, akik már a korábbiakban hívőként elhunytak.

De vajon milyen testben érkeznek majd Krisztussal az elhunyt szeretteink, a hívők, akiket ismertünk és meghaltak? Vajon megismerjük-e majd Őket? Egyesek ezt bizony gúnyolódva kérdezték:

Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?

Gúnyt űztek a feltámadásból. Mert úgy gondolták, hogy nincsen feltámadás. Nekik mondja Pál a 36. versben:

Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad.

Pál tehát azoknak mondja ezt, akik annyira biztosak voltak abban, hogy a halottak nem támadnak fel. Pál azt mondja nekik, hogy esztelenek vagytok, hiszen még a természet is a feltámadás mellett tesz tanúbizonyságot. Hiszen:

Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét.

De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet.

Ti tehát azt mondjátok, hogy nem hisztek a holtak feltámadásában? Ostobák vagytok – mondja Pál. Hiszen a természet is a feltámadásról tanúskodik. Amikor elvetitek a magot, annak először el kell halnia, hogy kikelhessen. Amikor elvettek valamit, akkor a magot vetitek el, nem pedig a kész növényt, a búzát vagy valami mást, és Isten ad annak olyan testet, amelyet elhatározott.

Például képzeljük csak el, hogy odaállsz elé, és odatartasz az orrom elé egy csúnyácska virághagymát.

Erre én megkérdem, hogy: „Mi akar ez lenni? Hiszen ez annyira undorító!”

Mire te azt válaszolod, hogy: „Ez kérem, egy kardvirág.”

„Még hogy kardvirág? Biztos vagy te ebben?”

Pedig ez egy kardvirág. Úgyhogy fogom ezt az undorító hagymát, elásom, elkezdem öntözni, és akkor mi történik? Elhal, de a folyamat részeként két részre szakad.

Egyrészt gyökeret ereszt, másrészt pedig egy aprócska hajtás kezd el felfelé nőni. Egy kis fehér hajtásról van szó, amely abban a pillanatban, ahogy kibújik a föld alól, és levegőt kap, zölddé változik.

A hajtás egyre csak nő, megerősödik, és lassan ezen a száron apró bimbócskák jelennek meg. Amikor azok kinyílnak, hirtelen csodálatos, színes virágokkal találjuk szembe magunkat, ezek lehetnek fehérek, lilák, pirosak és rózsaszínűek is. És akkor rádöbbenek, hogy ez az a kardvirág, amit olyan undorító kis tuskószerű valamiként földbe temettem és öntözni kezdtem.

Valóban így van. Mi elvetjük a magot, és Isten ad neki olyan testet, amelyet elhatározott. Nem magát a virágot temettük el a földbe és kezdtük el öntözgetni, hanem a virághagymát, amely elhalt, és utána kihajtott és kapott Istentől egy új testet, egy új formát.

Pál azt mondja, hogy így van ez a halottak feltámadásával.

Nem minden test egyforma, hanem más az embereké, más az állatoké, más a madaraké, és más a halaké.

Vannak mennyei testek, és vannak földi testek, de más a mennyeiek fényessége, és más a földieké.

Más a nap fényessége, más a hold fényessége, és más a csillagok fényessége: mert egyik csillag fényességben különbözik a másik csillagtól.

Az egyik hatalmas hőt termel, és hihetetlen mennyiségű fényt sugároz, a másik visszaveri azt.

Tehát az égitestek is különböznek egymástól.

Így van a halottak feltámadása is. – És most a mi testünkről beszél Pál. – Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test.

Jelenleg én az érzéki, vagyis a földi testemben vagyok. Az igazi énem nem ez a földi test, hanem a lélek, és a testem csupán egy eszköz, amely segítségével kifejezhetem önmagam.

Ilyen szempontból azt mondhatom, hogy a testünkön keresztül ismerjük meg egymást. Ezáltal tudjuk egymást elfogadni és megszeretni.

Istennek ez volt a terve, hogy a test közvetítésével szerető, mély kapcsolatba kerülhessünk egymással. Az én testem azonban nem egyenlő teljesen azzal, aki vagyok. Ez csak egy eszköz, egy csatorna, amelyen keresztül kifejezhetem önmagam.

Egy napon, ezt a múlandó, gyenge testet is elülteti majd Isten a földbe, és egy napon majd feltámaszt engem is dicsőségben és halhatatlanságban.

Van tehát egy földi testünk, amely majd a földben végzi, de van egy lelki testünk is, amely már el van készítve a számunkra.

Pál ismét visszatér erre a kérdésre a Korinthusiakhoz írt második levelének 5. fejezetében.:

„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”

Itt az új testünkről beszél, amelyet Isten elkészít számunkra.

„Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat...”

„Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól...”

„De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.”
– vagyis beköltözni az új testünkbe.

Jézus a János 14:2-ben azt mondja: *„Az én Atyám házában sok lakhely van, és én elmegyek, és helyet készítek nektek”.*

Jézus itt is az új testünkről beszél. Az én lelkem tehát egy dicsőséges hajlékba költözik majd, egy új testbe.

Bevallom őszintén, hogy engem mindig nagyon foglalkoztattak földi testünk határai. Mindig azon voltam, hogy megtaláljam ezeket a határokat. Nagyon érdekes látni azt, hogy milyen magasra tud ez a test ugrani, milyen gyorsan tud futni, és hogy ennek a testnek hol vannak a határai.

De milyen izgalmas lesz majd felfedezni új testünket, megtalálni, hogy annak hol vannak a határai. Biztos vagyok benne, hogy a földi testünk nyomába sem ér majd a lelki testünknek.

Létezik tehát érzéki test és van lelki test is.

Így is van megírva: „Az első ember, Ádám, élőlényé lett, az utolsó Ádám pedig megelevenítő Lélekké.”

De nem a lelki az első, hanem a földi, azután a lelki.

Az első ember földből, porból való, a második ember – Jézus Krisztus – mennyből való.

Én tehát születésemkor Ádám földi, vagyis érzéki testét kaptam meg, egy napon azonban egy új, lelki testet kapok majd Jézustól, és hasonlónak válok majd Őhöz.

Az 1János 3:2-ben ezt olvashatjuk: *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyanok fogjuk őt látni, amilyen valójában.”*

A második testünk, a lelki testünk tehát az Úrtól van. Tőle kapjuk majd.

Amilyen a földből való, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyből való, olyanok a mennyeiek is.

És amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeinek a képét is.

Azt pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, a romlandóság nem örököli a romolhatatlanságot.

Ezért van szükségünk egy új, lelki testre.

Amikor Isten megteremtettette földi testünket, amelyben jelenleg is élünk, ezt a földből készítette.

Az 1Mózes 3:19-ben azt mondja Isten: *„Bizony por vagy és vissza fogsz térni a porba.”*

És valóban a testünk is ugyanabból a 17 alapelemből áll össze, mint a talaj.

Egyszer egy kisfiú, aki az édesanyjától korábban már megtudta, hogy porból vagyunk és por leszünk, izgatottan futott be a konyhába, és azt kiáltotta: *„Anyu, Anyu, gyere gyorsan! Benéztem az ágy alá, és valaki vagy éppen most jön vagy éppen most megy el.”*

Isten azonban nem a lelkünkről, mindössze a testünkről mondta azt, hogy porból van.

Fontos felismernünk azt, hogy Isten a földi testünket nemcsak a Föld alkotóelemeiből állította össze, hanem úgy tervezte, hogy az megfeleljen a Földön uralkodó viszonyoknak is.

Isten pontosan úgy alkotta meg a testünket, hogy az elbírja a Földön uralkodó légnyomást, és hogy a földi levegő összetétele optimális legyen a számunkra.

Isten tehát a földi testünket földi használatra teremtette, ezért nem felel meg a Holdon, a Marson, a Jupiteren, egyáltalán a világűrben való használatra.

Mivel testünk csak a Földön életképes, ezért kénytelenek az űrhajósok megteremteni maguk körül a világűrben is a Földre jellemző viszonyokat.

Ezért kell pl. szkafandert viselniük, amelyben a nyomás megegyezik a Földön tapasztalható nyomással, ezért van szükségük olyan gázpalackra, amelyben a nitrogén és oxigén összetétele ugyanolyan, mint a Földön. A földi testünket tehát nem a Holdra tervezték, hanem kizárólagosan a Földre.

Igy a földi testünk nem való a mennyei használatra sem.

Test és vér nem örökölheti Isten országát.

Isten azonban szeretné, ha mi ott lehetnénk az ő dicsőséges jelenlétében a mennyben. Ehhez azonban nem szkafandert ad majd gázpalackkal, hanem egy új testet, amely teljes mértékben igazodik a mennyben uralkodó viszonyokhoz.

Isten gyermeke számára tehát a halál valóban nem több mint egyfajta álomba merülés, hiszen annyi történik, hogy kilépünk, kiköltözünk régi, földi testünkből és beköltözünk abba az új házba, amelyet Isten elkészített nekünk.

Ilyen egyszerű az egész.

Ne feledd tehát, hogy amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak magot, és Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott.

A lényeg tehát az, hogy új testem lesz. Nem tudom mennyire fog ehhez a földi testemhez hasonlítani, de nem is ez számít, mert ha Istennek tetszik, akkor nekem is tetszeni fog.

Persze azért remélem, hogy jobb lesz, mint ez a földi testem.

Azt pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot.

Íme, titkot mondom nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni.

Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.

Pál tehát itt egy új kinyilatkoztatást oszt meg a korinthusiakkal. Egy olyan ismeretet, amelyet eddig a pontig Isten még nem nyilatkoztatott ki.

Ez pedig arról szól, hogy egy napon mindnyájan dicsőségesen el fogunk változni Isten gyermekeiként. Nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni. Hirtelen egy szempillantás alatt, mégpedig az elragadtatáskor. Mindnyájan elváltozunk tehát, és a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, a halandó halhatatlanságba.

Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!

„Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.

De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Mi tehát mindannyian el fogunk változni egy szempillantás alatt, és új testet kapunk, amelyet Isten kimondottan a menyei életre készített.

Hadd hozzak fel még egy példát, mégpedig a hernyó példáját.

A hernyónak nagyon érdekes teste van. Kimondottan úgy tervezték meg, hogy mindenfelé el tudjon mászni. Én is sok hernyót láttam már kint a mezőn, sőt az autópályán is, ahogy megpróbáltak átkúszni egyik oldalról a másikra, forró nyári napokon.

Sokszor elképzeltem, ahogy a hernyó szépen komótosan végigmászik az autópályán a rekkenő hőségben a megolvadt aszfalton. Szinte hallom, ahogy a hernyó felkiált: „Ó, de elegendem van már ebből! Mennyire szeretnék repülni!”

És elképzelhető, hogy egy-egy elszánt hernyó meg is próbálkozik ezzel, felmászik a fára, és utána leugrik, és olyan eszeveszettül dobálja a testét, amennyire csak lehet, de mégsem tud repülni, mert a teste nem úgy van megtervezve, hogy ezt lehetővé tegye, hiszen az csak a mászára alkalmas.

De egy napon, amikor a házfaladon, az ablakod alatt az a hernyó bebábozódik, ha figyelemmel kíséred az eseményeket, akkor látni fogod, hogy a létrejött gubó egy idő után elkezdi rángatózni, és végül az egyik oldala kifakad, és hamarosan csodálatos aranszínű és fekete szárnyakat pillanthatasz meg. És egyszer csak kitör belőle egy csodaszép pillangó.

De mi is történt itt valójában?

Egy metamorfózis. A régi test elmúlt, a hernyó új testet öltött. Most már nem hernyó, hanem pillangó. Most már nem kell csúsznia-másznia, mert tud repülni.

Amikor én körülnézek ebben a csúnya, sötét világban, néha én is azt mondom Istennek: „Uram, annyira elegendem van már a lábaimból, bárcsak tudnék repülni.”

„Íme, titkot mondom nektek: – mondja Pál – nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni. Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra.”

A romlandó test romolhatatlanságba öltözik és a halandó halhatatlanságba, és én szárnyalni fogok egyenesen az Úrhoz, hogy vele legyek örökre.

És mikor Jézus Krisztus visszatér, hogy uralkodjon a földön, én is visszatérek vele, de már az új testemben. Bár nem tudom, hogy az pontosan milyen lesz.

Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.

Ez az egyik csodálatos dolog abban, amikor az Úrért fáradozunk, hogy az sohasem hiábavaló.

Én is voltam már úgy, hogy valamire nagyon sok energiát és időt fordítottam, a végén azonban rájöttem, hogy hiábavaló volt az egész. Amit azonban az Úrért teszel, nem időpazarlás, hiszen fáradozásaink nem hiábavalóak az Úrban.

Aki Istennek dolgozik, fix fizetést kap, nem pedig jutalékot, a megtérők száma szerint. Isten ugyanis az elvégzett munkáért fizet neked, eredménytől függetlenül. Neki az számít, hogy te elvégezted azt a munkát, amire ő kért.

Ezért aztán buzgólkodjunk mindenkor az Úr munkájában, tudva azt, hogy fáradozásunk nem hiábavaló az Úrban.

Pál azt tervezi, hogy elmegy Jeruzsálembe, és adományt visz az ottani gyülekezetnek a pogány gyülekezetektől, jóindulatuk és szeretetük jeléül.

A jeruzsálemi gyülekezet ugyanis komoly anyagi gondokkal küszködött és mindenképpen szükségük volt anyagi támogatásra. De a jeruzsálemi gyülekezet elzárkózott valamelyest a pogány hívók elől, ezért Pál úgy érezte, hogy ez talán jó alkalom lenne, hogy egyfelől a pogány gyülekezetek kifejezzék Jeruzsálem felé szeretetüket és jóindulatukat, ugyanakkor a jeruzsálemi gyülekezetnek is megváltozhat a hozzáállása emiatt.

Így talán felismerik majd a jeruzsálemiek azt, hogy ők mindannyian Krisztus teste, és a pogány gyülekezetek tagjai is az ő testvéreik az Úrban, akik szeretik őket.

Pál tehát arra kéri a korinthusi gyülekezetet, hogy gyűjtsenek egymás között adományt a jeruzsálemi gyülekezet részére.

Ami a szentek javára folyó gyűjtést illeti, ti is úgy cselekedjétek, ahogyan azt Galácia gyülekezeteinek rendeltem.

A hét első napján – amely a vasárnapot jelentette, vagyis úgy tűnik, hogy vasárnaponként gyűlt össze a korinthusi gyülekezet – mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle, nehogy akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.

Pál tehát arra kéri a korinthusiakat, hogy bonyolítsák le a gyűjtést a jeruzsálemi szentek javára még mielőtt ő odaér, mert nem akarta, hogy ez akkor történjék, amikor ő is jelen van.

Amikor pedig megérkezem, azokat, akiket ti alkalmasnak találtok, elküldöm ajánlólevéllel, hogy adományotokat elvigyék Jeruzsálembe.

Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt fognak jönni.

Hozzátok pedig akkor megyek, ha végigmentem Macedónián. Mert Macedónián átutazom, de nálatok talán ott is maradok, vagy át is telelek, hogy ti indítsatok útnak, ahova majd megyek.

Mert nemcsak átutazóban akarlak meglátogatni titeket, hanem remélem, hogy egy ideig ott is maradok nálatok, ha az Úr megengedi.

Látjuk tehát, hogy Pálnak vannak bizonyos tervei. Először szeretne végigmenni Macedónián, és utána ellátogatni Korinthusba, és ott tölteni a telet. A tervei azért még meglehetősen a levegőben lógnak.

Pál mindig hozzáteszi: „*Ha ez az Úr akarata is.*”

Jó dolog az, ha az ember rugalmas, és ha hajlandó lazábban venni a dolgokat, és azt mondani, hogy legyen meg az Úr akarata.

Úgy gondolom, hogy sokszor annyira ragaszkodunk dolgaink megszokott menetéhez, hogy nem engedjük meg Istennek, hogy megváltoztassa a terveinket.

Igazából csak egyetlen módon tudjuk elkerülni azt, hogy Isten megzavarjon bennünket a mindennapjainkban: ha eleve készülünk arra, hogy Ő bármelyik pillanatban beleszólhat a terveinkbe.

Ha erre készen állunk, nem fog meglepetésként érni, ha Isten kopogtat. De ha minden napom minden percét görcsösem beosztom, és a tervemhez görcsösem ragaszkodom, akkor valóban szörnyen élem meg azt, ha esetleg Isten beleszól a terveimbe, és a saját akarata szerint változtatja meg a részleteket.

Ha azonban számolok azzal, hogy Istennek más terve lehet, akkor nem ér sokkhatásként az, amikor kiderül, hogy Istennek más terve van egy adott napon vagy egy adott pillanatban.

Jakab is ezt írja levelének 4. fejezetében „*Tehát akik azt mondjátok: „Ma vagy holnap elmegyünk abba*

a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk; azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.

Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.”

Jakab is azért írja ezt, mert nem tudhatjuk, hogy mit hoz a holnap. Ezért Pál is hozzáteszi a terveéhez: *„Ha az Úr megengedi.”*

Efezusban pünkösdig maradok...

– ami júniusban volt. Ezután tervezte tehát, hogy Macedónián keresztül elmegy Korinthusba, ott áttelel, és onnan indul Jeruzsálembe, hogy odaérjen a páska ünnepére. Tehát:

Efezusban pünkösdig maradok, mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt ott előttem, de az ellenfél is sok.

Nagyon érdekes, hogy Pál azt írja: *„Az ellenfél is sok”*, de én mégis ott maradok pünkösdig.

A sok ellenségre a legtöbben úgy reagálnánk, hogy igyekeznénk minél hamarabb eltűnni abból a városból. Pál számára azonban ez egy kihívás volt. Ő nem futamodott meg.

Bárcsak mi is többször mondhatnánk, hogy *„egy sokat ígérő kapu nyílt meg előttem”*. Az ellenfél is sok, de az itt rejlő lehetőségek hatalmasak.

Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én.

Senki se nézze le tehát...

Emlékezzünk csak vissza, hogy mit ír Pál Timóteusnak az első levelének 4. fejezetében: *„Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.”*

Most pedig a korinthusiaknak is ezt írja Pál, hogy meg ne vessétek őt, ne nézzétek őt le, azért, mert még fiatal.

Mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én.

Pál egy másik levelében arról írt, hogy mennyire egy húron pendültek Timóteussal, hogy Timóteusnak is ugyanaz a látása volt, mint Pálnak, és ugyanaz volt a szívében, mint neki. Pál azt mondja, hogy senki más nem látja ennyire hozzám hasonlóan a dolgokat, mint Timóteus.

Pál tehát kéri a korinthusiakat, hogy legyen gondjuk Timóteusra, hogy ne vessék őt meg a fiatalága miatt, hiszen ő is az Úr munkáját végzi, akárcsak Pál.

Senki se nézze le tehát, hanem indítsátok útnak békességgel, hogy eljöjjön hozzám, mert várom őt a testvérekkel együtt.

Ami pedig Apollós testvért illeti...

Lapozzunk csak vissza Pál Korinthusiakhoz írt első levelének első fejezetéhez!
Amikor Pál a korinthusi hívők közötti viszálykodásokról ír, a hívők egymáshoz címzett kijelentéseivel is foglalkozik, akik azt mondták, hogy: „*Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.*”

Ugyanarról az Apollósról van tehát ott is szó, mint itt a levél végén.

Pál a levél harmadik fejeztében ismét megemlíti Apollóst, ugyanezen viszálykodások kapcsán.

Azt írja az 1Korinthus 3:5-től: „*Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr. Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.*”

Pál tehát Apollóssal kapcsolatban a következőket írja itt a levél végén.

Ami pedig Apollós testvért illeti, nagyon kértem, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de semmiképpen sem akarta az Isten, hogy most elmenjen. De el fog menni, mihelyt alkalma lesz rá.

Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!

Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!

Pál tehát ezt a levelét is, hasonlóan a a Rómaiakhoz vagy a Thesszalonikaikhoz írt második levelhez, rövid és erőteljes bátorítással zárja.

Itt arra bátorítja a korinthusiakat, hogy álljanak meg erősen a hitükben, és tegyenek mindent szeretetben.

Kérlek titeket, testvéreim: tudjátok Sztefanász házanépéről, hogy ők Akhája zsengeje, és a szentek szolgálatára szánták magukat: ti is engedelmesskedjétek az ilyeneknek, és mindazoknak, akik velük együtt szolgálnak és fáradoznak.

Örülök Sztefanász, Fortunátusz és Akhaikosz megérkezésének, mert ők távolléteketben pótolnak majd benneteket.

Mert felüdítették mind az én lelkemet, mind a titeket. Becsüljétek meg tehát az ilyeneket!

Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei.

Ne feledjük, hogy Pál Efezusban írta ezt a levelet a korinthusiaknak.

Sokszor köszönt titeket az Úrban Akvila és Priszka a házuknál levő gyülekezettel együtt.

Pál először Korinthusban találkozott Akvillával és Prizskával. Úgy tűnik, hogy ők Pál igehirdetésének eredményeként tértek meg Korinthusban, majd Efezusba mentek és ott Pállal együtt szolgáltak.

Sokszor köszönt titeket az Úrban Akvilla és Priszka a házuknál levő gyülekezettel együtt.

A hívőknek tehát nem kell szükségszerűen egy templomban összegyűlniük. Összegyűlhetnek a parkban vagy valakinek a házában is. Hiszen ha már ketten vagy hárman összegyűlnek az ő nevében bárhol is, az már egy gyülekezet, mivel az Úr ott van közöttük.

Köszöntenek titeket a testvérek mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntésemet saját kezemmel írom: Pál.

Eddig a pontig tehát Pál diktálta a levelét. A befejező üdvözléseket azonban már saját kezével írta, valószínűleg nagyobb betűkkel, hunyorogva, mert már nem látott jól. Mindenképpen fontos volt azonban számára, hogy a korinthusiak tudják, ez a levél valóban tőle érkezett.

Ha valaki nem szereti az Urat, legyen átkozott!

Vagyis legyen 'anathema'. Ez a szó áll a görögben. Ez átkozottat jelent. Az igazság az, hogy aki nem szereti az Úr Jézus Krisztus, az már átkozott.

Majd Pál hozzáteszi: „*Marana Tha!*” Ez is egy görög kifejezés, amely azt jelenti, hogy: Urunk jövel!

Nagyon fontos, hogy a mai anyagias világban ezt tartsuk szem előtt. Marana Tha! Az Úr eljön!

Igen, mi ebben a világban élünk, de már nem vagyunk e világból valók. És nem szabad ragaszkodnunk az e világi dolgokhoz. Tudván, hogy hamarosan eljön az Úr.

Ezért ne feledkezzünk bele az ideiglenes, földi dolgokba, hanem koncentráljunk inkább arra, ami örökkévaló.

Pál is arra buzdít bennünket a második korintusi levélben, hogy „*ne a láthatókra nézzünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.*”

Az Úr Jézus kegyelme veletek!

Az én szeretetem mindnyájatokkal a Krisztus Jézusban! Ámen.